CAROLINE FARR

Umbrele de altădată

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Cu un zâmbet amabil, Stephanie Stuart întinse cheia doamnei din fața biroului de recepție.

– Sper că veți fi mulțumită, doamnă. George vă aduce imediat bagajele. Sunteți la etajul doi; o luați la dreapta după ce ieșiți din ascensor; camera dumneavoastră se află la mijlocul culoarului.

– Puteți să-mi trimiteți un ceai, vă rog?

Doamna cu părul cenușiu oftă, obosită.

– Sunt epuizată și mor de poftă să beau un ceai cald.

– Bineînțeles, mă ocup imediat de treaba asta, răspunse Stephanie, studiind-o pe clientă. Doamnă Graham, mai aveți nevoie de altceva? Vă rog să nu ezitați să-mi cereți; suntem aici pentru a avea grijă de confortul dumneavoastră.

– Mulțumesc, dar după un ceai, o baie, și o odihnă de două ore, o să fiu în cea mai bună formă.

Doamna Graham, scundă și slabă, era trasă la față. Stephanie se întrebă de ce suferea; cunoștea expresia aceea

buimacă, privirea rătăcită, suferindă, buzele puțin învinețite. Fără îndoială, doamna Graham avea probleme cardiace. Cu sprâncenele încruntate, o privea atent pe femeia care urca în ascensor, apoi, fără să mai stea pe gânduri, scrise mențiunea „Ceai“ pe fișa ei. La hotelul Wyville Arms, se nota totul; gusturile, particularitățile, maniile și fobiile oaspeților, ca să se poată oferi o găzduire perfect adaptată fiecăruia.

Stephanie strecură fișa doamnei Graham în dosarul Clienților Actuali. Uitându-se la ceas, făcu o strâmbătură. Încă o dată, Anya întârzia. Era șase și zece; Stephanie ar fi trebuit să termine programul la ora șase, dar cea care trebuia s-o înlocuiască, Anya Carter, avea neplăcutul obicei să nu respecte programul.

Gill apăru în spatele Stephaniei.

– Vii?… Unde-i Anya? Oh, nu! Iarăși întârzie? Cam exagerează!

– Dacă nu apare cât de curând, trebuie să-l anunț pe domnul Wood: nu pot nicidecum să mai stau astăzi.

– Ah, da… Ai o întâlnire specială, nu-i așa?

– Da, logodna Elisabethei; n-aș rata evenimentul ăsta pentru nimic în lume! Doamna Cameron nu mi-ar ierta-o niciodată.

Stephanie vorbea pe un ton vesel, dar nu glumea deloc. Doamna Cameron era fermecătoare și binevoitoare, totuși era foarte exigentă, și Stephaniei îi era teamă de ea. Acceptând invitația, trebuia să se ducă acolo.

– Doamna Cameron? Sau Evan? o tachină Gill.

Stephanie încuviință din cap, râzând.

– Ah, înțeleg, reluă Gill. Cu el te descurci oricând, dar nu poți să te pui cu maică-sa.

– Cam așa ceva, încuviință Stephanie, cu ochii sclipitori.

– Ești îndrăgostită lulea de el… Crezi că e bărbatul vieții tale? Dragoste cu majuscule?

Părea de-a dreptul geloasă! Sărmana Gill, tocmai o rupsese cu prietenul ei și trecea printr-o perioadă plină de îndoieli.

Stephanie strânse pumnii la spate.

– Poate… Cine știe? În tot cazul, nu mă grăbesc.

Privi peste Gill, și îi scăpă un oftat de ușurare; Anya tocmai intrase.

– În sfârșit! explodă ea. Ai întârziat o jumătate de oră. M-am săturat, Anya! Astă-seară am o întâlnire importantă.

Anya prevăzuse o asemenea reacție.

– Îmi pare foarte rău, Steph, am așteptat autobuzul de mi s-au lungit urechile. Să știi că nu-i vina mea!

Stephanie și Gill schimbară între ele o privire plină de subînțelesuri.

– Anya, pe viitor te sfătuiesc să pleci un pic mai devreme de acasă; autobuzul văd că-ți face feste cel puțin o dată pe săptămână!

Comentariul acesta, rostit pe un ton ironic, nu avu nici un efect asupra Anyei care se mărgini să zâmbească. Stephanie se lăsă păgubașă; nu mai avea timp de pierdut.

Fugi repede la vestiar să-și caute pardesiul și geanta, pe urmă plecă împreună cu Gill spre holul hotelului. Afară, opri un taxi din care coborî un nou client. Stephanie încremeni. Nu! Nu se putea așa ceva!

Gill îi șopti discret la ureche:

– E superb tipul, nu? Sper să rămână câteva zile. Îl așteptăm diseară? Bănuiesc că nu știi cum îl cheamă, nu?

Stephanie nu răspunse nimic. Era deja departe. Ah! ba da, știa cum îl cheamă. Nu știa că trebuia să vină; i-ar fi remarcat rezervarea în registru.

Gill o prinse din urmă, gâfâind.

– Ești din cale-afară de grăbită!

Într-adevăr, își spuse Stephanie, deschizând portiera propriei mașini. Oare ce căuta aici? Nu rezervase cameră. Fără îndoială că era doar în trecere, avea să plece mâine. Slavă Domnului! Bine că nu venise cu zece minute mai înainte, când mai era la recepție! Închipuindu-și că ar fi putut să ridice ochii, inocentă, ca să dea nas în nas cu el, îi era de-ajuns ca să-i înghețe sângele în vine!

– Sper să mai rămână! repetă Gill, prinzându-și centura de siguranță. Mi se pare că nu arată a comis-voiajor… Să dea Dumnezeu să mai fie și luni!

„Să dea Domnul să nu mai fie“, își spuse Stephanie în sinea ei. Pornind motorul, văzu în oglinda retrovizoare că taxiul se pregătea să plece. Noul client dispăruse, dar Georges, portarul, ridica atent două valize frumoase, din piele de crocodil.

– Bagaje rafinate, comentă Gill. Pun pariu că-i însurat… Toți bărbații interesanți sunt însurați.

Continuă să ciripească vesel, fără să bage de seamă că prietena ei își pierduse graiul. Traversară orășelul Wyville, care altădată era un loc de vacanță binecunoscut, dar astăzi fusese părăsit de turiști.

Stephanie începu să fremete. Gill o privi pe furiș.

– Nu te simți bine, Stephanie? Ești palidă…

– Cred că de oboseală, ocoli răspunsul șoferița, arborând un zâmbet nepăsător.

Nu mai merse mult și opri în fața unei căsuțe frumoase.

– Week-end plăcut, Gill!

– Și ție la fel! Să nu bei prea mult diseară, altfel doamna Cameron poate decreta că nu ești demnă să-i fii noră.

Stephanie reuși să râdă, cu toate că situația nu i se părea prea amuzantă.

– Ușurel! Nu sunt cu Evan decât de trei luni. N-am vorbit despre căsătorie!

Gill îi făcu cu ochiul.

– După părerea mea, va veni vremea cât de curând.

Coborî din mașină și trânti portiera cu un entuziasm care o făcu pe Stephanie să înalțe sprâncenele. Numai să-i treacă durerea de cap! Doar n-avea să rateze serata din cauza unei migrene!

Fir-ar să fie, serata era deja compromisă, își spuse. Așteptase cu nerăbdare evenimentul toată săptămâna, dar acum, îi părea rău că trebuia să iasă. Nu vroia decât un singur lucru: să se refugieze în casă, singură, să se gândească… De ce venise… aici? Oare știa despre ea că muncea și locuia în Wyville? Trecuse întâmplător, sau…

Palidă ca varul, își recăpătă treptat suflul. Putea să fie vorba despre o simplă coincidență. Da, un concurs de împrejurări. Și totuși… Absorbită de gânduri, fu cât pe ce să rateze intrarea pe aleea care ducea la ea acasă. Frână brusc, și mașina derapă pe șoseaua umedă. În spatele ei, se auzi un claxon. În

oglinda retrovizoare, îl recunoscu pe Robert, la volanul noului său Ford. Îi făcu un semn cu mâna înainte de a accelera.

– Ce faci? o întrebă el coborând geamul, când ajunseră cu mașinile în fața casei. Vrei să omori pe cineva? La ce visai? Sau mai bine zis… la cine?

Stephanie se duse la el. Fratele și sora nu prea semănau, în afară de culoarea părului castaniu cu reflexe calde. Robert, la cei treizeci de ani ai săi, era un bărbat cu un aspect de om așezat, cu trăsături voluntare. Stephanie era parcă întruchiparea delicateții și fragilității, cu ochii mari, albaștri, încărcați de amintiri.

– Ai venit foarte devreme! Te-au gonit de la spital pentru că ți-ai terminat bolnavii?

– Curios lucru, astăzi toți au supraviețuit, răspunse cel întrebat, însoțind-o până la ușă. Și totuși am încercat totul… Dar au fost hotărâți să rămână printre noi.

– Gwen e de serviciu noaptea asta, nu-i așa?

El încuviință clătinând din cap. Soția lucra în același spital cu el, însă aveau programe atât de diferite, încât abia ajungeau să se întâlnească la masa de prânz o dată pe săptămână. Gwen susținea că se vedeau mai mult înainte de căsătorie.

– Ah, da… direcțiunea are idei greșite despre viața în cuplu. Se pare că suntem sortiți să trăim singuri; în felul ăsta, vom fi siguri că nu facem lucruri de care să ne pară rău…

– Bietul de tine… Robert, ești complet frustrat!

El strâmbă din nas.

– N-ai decât să râzi! O să vezi și tu cum stau lucrurile după ce-o să te măriți cu un doctor.

Intrară în vestibul. Stephanie avea apartamentul ei, la etaj, deasupra garajului, dar când Gwen era la serviciu, ea se ocupa să pună masa.

– Ar fi bine să nu mă mai vezi deja măritată cu Evan! ridică glasul, iritată.

Fratele o privi cu o expresie aspră.

– Ceva nu e în ordine?

– Nicidecum…

Nu putea să-i povestească incidentul de la hotel. Robert avea și așa destule probleme, nu mai avea nevoie și de ale ei. Îi era datoare pentru toate; fusese tot timpul acolo s-o sprijine, s-o încurajeze, să-i redea speranța. Dar acum, era o femeie în toată firea. Trebuia să-și asume propriile responsabilități.

– Sper că nu te-ai certat cu Evan? insistă el.

Surprinsă, Stephanie pufni în râs.

– Bineînțeles că nu!

– La drept vorbind, îmi vine greu să mi-l închipui pe Evan certându-se cu cineva. Parcă-i întruchiparea calmului… Evident, mai e și maică-sa… care mă enervează cât este de obsedată de principii. Sunt sigur că Evan a fost un copil model. N-ar fi îndrăznit niciodată să se revolte.

Stephanie își privi interlocutorul puțin îngrijorată.

– Nu-ți place doamna Cameron?

– Cum să nu-mi placă? Este întotdeauna curtenitoare, înțelegătoare, totdeauna punctuală… Doamne! Cum să nu-mi placă doamna Cameron? Ar fi un adevărat sacrilegiu!

Robert se duse spre scară.

– Fac o baie, beau un whisky și stau o oră întins. După asta, poate o să mă simt în formă ca să particip la logodna Elisabethei, dar deocamdată… Din ultimele douăzeci și patru de ore, am lucrat șaptesprezece. Pentru nimic în lume n-aș vrea să fiu în locul unui chirurg care stă în picioare de dimineață până seara. Noi, anesteziștii, avem măcar un avantaj: ne mai putem așeza din când în când.

Stephanie îl văzu pe Robert oftând și dispărând. De câteva luni, avea un program imposibil. Cât timp va mai dura asta? Avea un salariu modest; nu putea să se dispenseze de chiria pe care i-o dădea Stephanie în fiecare lună, ca să plătească facturile casei. Cât despre Gwen, tot ce câștiga ca infirmieră depunea într-un cont special la care nu puteau să umble decât peste doi ani, când aveau de gând să facă un copil. Își planificaseră existența cu o rigurozitate militară… însă Stephanie nu putea să nu-și pună întrebări în legătură cu înțelepciunea unui asemenea comportament.

Se duse în bucătărie unde pregăti o salată, care să însoțească un sufleu cu brânză. În timp ce sufleul era la cuptor, fugi la ea să se pregătească; un duș rapid, zece minute în fața oglinzii, rochia corai… Se întoarse grăbită în bucătăria lui Robert.

– Robert, ne așezăm la masă exact în zece minute! îșiatenționă fratele.

– De acord!

– Nu uita să-ți pui costumul. Nu știu, poate o să mergem undeva după cocteil…

– Gwen mi-a spus că termină la zece fix, și o să ne întâlnim la Laser-light.

– În uniforma de infirmieră?

Robert se aplecă peste balustrada de la primul etaj, strâmbându-se.

– Nicidecum, prostuțo! Se schimbă la spital. Și-a luat acolo rochia nouă.

– Îmbracă-te! ordonă ea văzând că n-avea pe el decât halatul de baie.

Stephanie se duse din nou în bucătărie, agitată la culme. Dacă nu se grăbea, sufleul era compromis!

– Robert, repede!

Auzind zgomot de pași pe scară, își luă mănușa și deschise ușa cuptorului.

*

* *

După o oră și jumătate, urcau colina în direcția reședinței Cameron, o clădire mare din perioada victoriană, construită de un oarecare Hamish Cameron. Acesta construise mai multe clădiri în același stil în Wyville, dar ținuse să se instaleze aici, ca să poată avea o vedere de ansamblu asupra realizărilor lui... Hamish Cameron, care murise la nouăzeci și cinci de ani, se însurase a treia oară la șaizeci de ani ca să-și îndeplinească dorința cea mai scumpă: să aibă un urmaș. Hamish II, ale cărui înclinații artistice fuseseră înăbușite de un tată tiranic, se căsătorise cu verișoara Margo, dar murise la patru zeci și trei de ani de o criză cardiacă. Lăsase în urmă un băiat, Evan… Văduva, Margo, o femeie cu capul pe umeri, se ocupase de antrepriza familială și relansase afacerile, în speranța că

băiatul o va succeda. Însă Evan avea alte ambiții. În ziua în care își văzuse tatăl murind pe plajă, se hotărâse să devină medic. Era un copil liniștit, amabil și afectuos, dar moștenise de la maică-sa o voință crâncenă. Așa se face că devenise cardiolog…

În seara aceea, sărbătoarea era organizată pentru logodna Elisabethei, sora lui Evan, cu John Barry, arhitectul angajat de doamna Cameron să construiască un lot de locuințe. Datorită acestei căsătorii, Barry avea viitorul asigurat. Gurile rele pretindeau că era vorba despre o căsătorie din interes, nu din dragoste. Dar oamenii ăștia n-o cunoșteau pe Elisabeth. Stephanie, în schimb, știa că prietena ei era îndrăgostită lulea de Johnny.

După ce parcă mașina, Robert contemplă construcția gigantică, încoronată cu turnulețe de forme complicate.

– Parc-ar fi decorul unui film de groază, murmură el. Nu lipsesc decât liliecii.

– Da, e destul de sinistru, fu de acord Stephanie.

– Sper că n-o să fii nevoită să stai aici cu Evan, nu?

– Robert, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mă mai vezi măritată cu el! Te rog, fii discret pe lângă doamna Cameron… Dacă faci cea mai mică aluzie, te strâng de gât!

Era deja destul de preocupată. N-avea nici un chef de distracție; cum să se distreze când știa că Gerard Tenniel era în oraș? Crezuse că îngropase trecutul pentru totdeauna; iată că apărea din nou… Dacă bomba exploda, tot ce realizase se năruia.

– Îmi pare rău, surioară. Nu-ți face griji, n-o să rostesc nici un cuvât despre asta. Drept cine mă iei?

– Ah!… dacă ți-aș spune!

Ca să-i arate că-l ierta, îi strecură o mână sub braț.

Robert o privi pe furiș, zâmbind.

– Steph, tot ce vreau e să fii fericită. Acum cinci ani ai avut de trecut printr-o încercare grea; știu cât ai suferit, dar acum, totul s-a terminat. Terminat, uitat. Sunt mulțumit că ești prietenă cu Evan; e un tip sincer și generos. Crede-mă, nu vreau să grăbesc evenimentele. Privește! adăugă atingându-și buzele cu degetul arătător… Buzele-mi sunt pecetluite. De acord?

– De acord. Ești nebun de-a binelea, dar ca frate, ești o afacere bună.

El pufni în râs.

– Nu știu prea bine ce să înțeleg din spusele tale.

Ușa de la intrare se deschise, și apăru Evan, cu părul lui roșu contrastând puternic cu severitatea costumului negru. Doamna Cameron avea tot felul de principii demodate: pentru o asemenea ocazie, considera indispensabilă purtarea unei ținute de seară. Nimeni nu s-ar fi gândit vreo clipă să nu se supună.

– Bună seara. Ești încântătoare, murmură gazda sărutând-o pe tânără pe obraz. Ah! Roz, culoarea preferată a mamei mele. O să-i placă foarte mult rochia ta.

– La croitorie, mi-au precizat că este „corai“, murmură Stephanie examinându-se sumar.

Alesese o croială sobră, care de bună seamă trebuia să-i placă doamnei Cameron; decolteu modest, mâneci bufante, fusta, până la genunchi. Totuși, își dădu deodată seama cât se mula pe formele ei. În cabina de probă, nu văzuse că

materialul dădea impresia de senzualitate... Ar fi fost bine ca doamna Cameron să fie ocupată cu invitații săi, ca să nu-și dea seama de lucrul ăsta!

– Bună seara, Robert… O zi grea, nu-i așa? continuă Evan. Ești la fel de obosit ca mine?

– Mai mult chiar, răspunse Robert. Am avut parte de un discurs interminabil al supraveghetoarei, o știi, miss Morris; era furioasă pe mine pentru că avusesem proasta inspirație să ațipesc o clipă între două operații. Am închis ochii doar treizeci de secunde, și bum! miss Morris era acolo. Femeia asta e dezgustătoare, până la urmă! N-o să mi-o ierte niciodată că m-am însurat cu Gwen. Detestă ca infirmierele de la blocul operator să se mărite. Pretinde că rolul lor este să se gândească la munca lor, și la nimic altceva.

– Gwen o să poată să vină și ea aici, cât de curând?

– Nu prea cred. Ar trebui să termine la zece fix, dar dacă apare vreo urgență, o să fie imposibil. Of! Să nu te însori niciodată cu o infirmieră!

Stephanie se încordă, rugându-se Celui de sus ca fratele ei să nu continue discuția asupra acestui subiect delicat. Dar el zâmbea sincer, și Evan începu să râdă.

– În sala de operație, nu le văd decât ochii, peste mască. Lucrul ăsta nu mă prea inspiră.

O contemplă pe Stephanie ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Stephanie, pe tine nu te-a bătut niciodată gândul să practici meseria asta?

Femeia clătină din cap, hotărâtă.

– Leșin când văd o picătură de sânge.

– Așa se întâmplă cu cei mai mulți când ajung prima dată în sala de operație, spuse Evan luând-o pe Stephanie cu el spre vestibul.

Se uită la pachetul pe care îl ținea în mână.

– E pentru Elisabeth și John?

Ea încuviință. Își folosise pauza de prânz să caute un cadou, și găsise o cutie elegantă cu două pahare de porto Waterford. Îi fusese greu să găsească modelul pe care-l vroia.

Evan arăta foarte bine, în costumul sobru. Lucra cel puțin la fel de mult ca Robert, totuși făcea în așa fel încât să-și găsească timp să joace tenis și se menținea într-o formă fizică perfectă. Profita de centrul sportiv al spitalului, construit cu cinci ani înainte cu banii Cameronilor, dintr-o idee a lui Evan. Doamna Cameron se opusese la început acestui proiect, pentru că nu-i plăcea să-și cheltuiască prea ușor averea dar, de când își alesese meseria asta, Evan era de neînduplecat… Era un om pe care puteai să contezi, un om în care puteai avea încredere.

Erau mulți invitați. Stephanie îi cunoștea pe unii, dar alții îi erau străini, mai ales membrii mai îndepărtați ai familiei Cameron. Evan îi mărturisi că nici el nu-i cunoștea pe toți. Mama lui se ocupase de organizarea acestei sărbători, și deci, de lista invitaților… Cu ocazia asta, îl prezenta familiei și prietenilor pe viitorul ei ginere.

Erau prezenți și apropiați ai lui John, dar într-un număr mult mai mic decât contingentul Cameron.

– Bună seara, Stephanie! Frumos din partea ta că ai venit!

Elisabeth se precipită spre ea s-o sărute. Avea tocuri înalte, și rochia de muselină albă cu verde dansa în jurul ei. Nu avea

decât un metru și șaizeci, în ciuda înălțimii tocurilor; părul, ceva mai deschis decât al fratelui, avea reflexe roșiatice, ochii cenușii. Era evident mai tânără decât Evan, trăsăturile ei aveau o linie mai blândă, mai rotunjită, însă în spatele surâsului se ascunda crâncena voință a Cameronilor. Elisabeth nu era decât o păpușă prostuță, John avea să-și dea seama foarte repede după căsătorie.

– Vă doresc multă fericire, răspunse Stephanie înmânându-i pachetul ambalat în hârtie argintie.

– Ah, un cadou! exclamă Elisabeth desfăcând panglica. Ești nemaipomenită, Stephanie! Mulțumesc mult de tot. Este exact ceea ce-mi doream! Cum de ți-ai amintit?

Elisabeth își petrecuse ultimele două săptămâni făcând liste cu tot ce-ar fi avut nevoie când se va muta în noua locuință, proiectată de John, acum în curs de construcție. Stephanie nu dăduse dovadă de o imaginație nemaipomenită. Elisabeth avea gusturi clare, și făcuse în așa fel încât toată lumea să le afle. Semăna foarte mult cu maică-sa.

Robert îi adusese și el un cadou. În timp ce-l oferea Elisabethei, Evan o conduse pe Stephanie spre mama lui, care trona pe un fotoliu impozant, în capătul celălalt al salonului.

– Bună seara Stephanie.

Doamna Cameron îi întinse obrazul să i-l sărute. Mirosea a lavandă, un parfum care se potrivea de minune cu felul ei de a se îmbrăca. În seara asta, era într-o rochie albastru-deschis cu mâneci lungi și guler plisat. Una dintre rochiile acelea care nu se demodează niciodată, își spuse Stephanie cu o nuanță ironică. Fără îndoială că doamna Cameron o avea de douăzeci de ani…

– Ești foarte… sugestivă, astă-seară, comentă stăpâna casei, cu un ochi critic.

– Oh, mamă, te rog! protestă Evan râzând. Steph este încântătoare, și culoarea este minunată… De altfel, îți place rozul!

– Da… murmură bătrâna, șovăitoare.

Avea ochii migdalați, la fel ca băiatul ei. Părul, cândva castaniu, avea acum șuvițe argintii care încadrau o față cu trăsături fine: nas delicat, pometi proeminenți, gură bine conturată, puțin machiată și buzele puțin rujate… Altădată, fără îndoială îi făcuse pe mulți să întoarcă privirea după ea, își spuse Stephanie. Însă toată această feminitate nu era decât o aparență. În spatele delicateței sale, doamna Cameron ascundea o voință de fier. Totuși, nu fusese niciodată răutăcioasă sau meschină. Era exigentă, față de ea însăși și față de ceilalți. Nu era ușor să-i faci pe plac, dar Stephanie avea pentru ea un respect incontestabil.

– Evan, du-te să cauți un pahar cu porto pentru Stephanie, dar vezi să n-o monopolizezi numai pentru tine. Astă-seară să nu vă retrageți pe la colțuri; e vorba despre o reuniune de familie. Toată lumea vrea s-o întâlnească. Mătușa Jennifer îmi vorbea despre ea, mai devreme… Apropo, unde e?

Doamna Cameron cercetă atent toată sala, privirea plimbându-i-se repede de la un grup de invitați la altul, până în momentul în care o descoperi în sfârșit pe cea pe care o căuta.

– Ah! Uite-o! Pe canapea, cu Adrian. E în cea mai bună formă, nu-i așa? Când mă gândesc că are șaptezeci de ani! De necrezut. Mi-a spus că înoată în fiecare dimineață, înainte de micul dejun. Evan, ai putea începe și tu să faci asta, din moment ce ai fost acela care m-a convins să construiesc centrul sportiv.

– Mamă, apelez la el în fiecare zi, la fel ca noi toți, de altfel. Fără îndoială, este lucrul cel mai bun pe care l-am făcut în ultimii cinci ani. Medicina preventivă valorează…

– Evan, te rog, fără discursuri, astă-seară. Cunosc foarte bine părerile tale despre medicina preventivă. Du-te repede să le-o prezinți pe Stephanie lui Jennifer și lui Adrian.

Evan schiță un zâmbet vinovat.

– Steph, înainte de asta, mă duc să aduc paharul cu porto despre care a fost vorba puțin mai devreme. O să ai nevoie. Mătușa Jennifer nu este de suportat decât în doze homeopatice, și cu ajutorul unui întăritor.

Maică-sa îi aruncă o privire dojenitoare.

– Evan, nu-i frumos! Aș adăuga că nu faci bine când prescurtezi prenumele acestei copile. Parc-ar fi vorba de un băiat!

– Nimeni nu te-ar lua drept băiat în ținuta asta, se auzi o voce gravă în spatele lor.

Roșie ca racul, Stephanie se întoarse brusc. Bărbatul care vorbise cu atâta nonșalanță o privea de sus, cu un zâmbet ironic, amenințător. Stephanie intră în panică. Doamne! Cu ce ocazie era aici?

– Gerard! Ce bine-mi pare să te văd!

Doamna Cameron întinse delicat mâna.

– Bună seara, nașă.

Bărbatul îi sărută vârfurile degetelor.

– Nu te-ai schimbat de când ne-am văzut ultima oară, continuă el. Cum reușești asta? Ai descoperit, din întâmplare, secretul tinereții eterne?

Doamna Cameron râse cu grație.

– Haide, Gerard! Fără lingușeli! Am trecut de vârsta când primeam asemenea complimente!

– Nu cred.

Crispată, Stephanie căuta în zadar să-și vină în fire. El era finul doamnei Cameron? Niciodată nu-i auzise numele rostit în casa aceea. Nici o clipă nu și-ar fi închipuit că… În felul ăsta se explica trecerea lui pe la hotel. Fusese invitat la serată. Oare știuse c-o va întâlni aici? Nu părea uimit s-o vadă, mai degrabă satisfăcut, ca și cum și-ar fi atins țelul. Of! Avea cu cinci ani mai mult decât la prima lor întâlnire. Din păcate, era la fel de fragilă și de vulnerabilă.

– Bănuiesc că-ți amintești de băiatul meu, Evan? reluă doamna Cameron. Evan, el este Gerard Tenniel; mama lui mi-a fost cea mai bună prietenă, la liceu, și Gerard este finul meu. V-ați văzut de mai multe ori când erați mici. Ți-l mai amintești?

– Bineînțeles, răspunse Evan, care-i întinse mâna fără prea mult entuziasm.

Stephanie nu-i vorbise despre relațiile ei cu Gerard Tenniel, și nu avea de unde să știe că-l cunoștea deja; totuși, cei doi bărbați se priveau neîncrezători…

– Nașă, nu mă prezinți? murmură Gerard cu glas suav, privind spre tânăra femeie.

– Ah, ba da, bineînțeles! Unde-mi stă capul? Gerard, iat-o pe Stephanie Stuart; cred că i-am scris mamei tale despre ea, când i-am trimis invitația. Se întâlnește cu Evan de câteva luni.

Gerard Tenniel se înclină ceremonios, de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. Nu le-ar fi spus că o cunoștea. Cel puțin, nu imediat… Dar Stephanie nu era liniștită; nu avea deloc încredere în el.

Capitolul 2

Ora următoare fu pentru Stephanie un adevărat supliciu. Celor care-i vorbeau, le răspundea politicos, zâmbind, dar în realitate fără să-i vadă. Inima îi bătea prea repede, prea tare. Dac-ar fi avut curajul, ar fi plecat de acolo imediat după ce-l văzuse pe Gerard Tenniel. Dar cum să se eschiveze acum? Evan n-ar înțelege, ar întreba-o cum stau lucrurile, or n-avea nici un chef să înceapă niște lungi explicații. Dacă Gerard Tenniel le spunea celor din familia Cameron ce știa, totul s-ar termina între ea și Evan. Stephanie era sigură că așa s-ar fi întâmplat.

Circulând printre invitați împreună cu Evan, reuși mai mult sau mai puțin să evite privirea lui Gerard. Dar nu putea să nu-i audă glasul, glasul care acum cinci ani o bulversase și care, astăzi, o teroriza.

– Steph, te simți bine? Ești foarte palidă, îi murmură Robert la ureche. Ești nervoasă. Ce-i cu tine?

Stephanie tresări violent.

– Nimic, nu vorbi prostii, ocoli răspunsul, străduindu-se să râdă.

Dar fratele ei nu era prost.

– Te-ai certat cu Evan?

– Nicidecum! Sunt obosită.

– Ar trebui să stai jos, dar nu-i nici un scaun liber….

Unchii și mătușile din familia Cameron, toți destul de vârstnici, ocupaseră toate locurile.

– N-are importanță. Doar nu crezi c-o să leșin.

– Știu și eu? mormăi Robert, împingând-o pe coridor până la scară.

Stephanie se lăsă să cadă pe o treaptă și-și privi fratele cu o mutră plouată.

– Mulțumesc, doctore.

– A fost o plăcere pentru mine. Acum ți-e mai bine? E mai răcoare, aici… Poate asta e; cred că la asemenea întâlniri, multora li se face rău din cauza lipsei de aer.

Puse o mână pe ceafa Stephaniei.

– Apleacă puțin capul, sângele o să înceapă să circule mai bine.

Se supuse, ca o pacientă ascultătoare. N-avea nici un rost să-i explice că slăbiciunea nu se datora lipsei de aer, ci apariției neașteptate a lui Gerard Tenniel. Roert știa destul de bine ce se întâmplase acum câțiva ani ca să nu reacționeze violent dacă afla de prezența acestui bărbat printre ei. Era mai bine să tacă și să se roage. Gerard o să plece, nimeni nu va ști ce s-a întâmplat…

– Stai aici, mă duc să-ți aduc un pahar cu apă.

– Mulțumesc.

Cu ochii închiși, fruntea rezemată pe genunchi, Stephanie asculta zgomotele îndepărtate ale petrecerii. Ce ușurare, să fie

în sfârșit singură, să nu mai trebuiască să zâmbească, să discute banalități, să se prefacă… Era la capătul puterilor…

Se deschise o ușă, și auzi un hohot de râs zgomotos. Trebuia să fie Evan… Se ridică încet… Nu, nu era Evan, ci Gerard Tenniel. Adunându-și tot curajul, se pregăti să-i facă față. Nu vroia să se vadă că se temea.

– Mă întrebam unde ești, murmură nou-venitul. Am crezut că poate ai plecat.

– Mi-era cald. Am venit să mă răcoresc puțin…

– Totuși, nu pari să mori de cald. Dar evident, întotdeauna ai știut să minți.

Stephanie închise ochii pe jumătate.

– Uite-te la mine când vorbesc cu tine! se înfurie bărbatul prinzându-i deodată bărbia.

– Te rog, șopti femeia… Fratele meu trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

El se încruntă.

– Trebuie să stăm de vorbă!

Femeia nu reacționă. Un zgomot de pași semnală apropierea lui Robert. Gerard îi dădu drumul și își înfundă pumnii în buzunarele pantalonilor, adoptând o expresie relaxată.

– Vino la mine la hotel.

Stephanie se albi la față.

– Când?

– Mâine dimineață; o să luăm micul dejun împreună.

Își mușcă buza de jos.

– Nu pot, eu…

– Te aștept la opt fix.

Apăru Robert, nedându-i răgaz tinerei femei să protesteze.

– Ia te uită! Și ție ți-e cald? E drept, în salon, atmosfera e înăbușitoare.

Îi dădu surorii lui un pahar mare cu apă.

– Bea, Steph… Ți-e mai bine?

– Da, mulțumesc.

Însă doctorul era încruntat.

– Biata de tine, n-arăți bine deloc! Te duc acasă. Te frământă ceva…

Ușa se deschise din nou, lăsând loc lui Evan să treacă.

– Ah, iată-te! Ce se-ntâmplă? Ai pățit ceva?

– După părerea mea, o frământă ceva, repetă Robert.

– Nu, nu! protestă Stephanie, ridicându-se.

Gerard, absolut impasibil, îi luă paharul gol din mână. Ce actor și ăsta!

– Eu cred c-ar fi mai bine să renunțăm să mai mergem la discotecă, îi spuse Evan lui Robert.

Cei doi se îndepărtară puțin ca să stea de vorbă ca doi medici, și Stephanie își înăbuși un râs nervos.

– Laserele ar putea să-i dea o migrenă, spuse Robert clătinând din cap cu o expresie gravă.

– De parcă n-o are deja! replică Evan, aruncând o privire în direcția celei despre care era vorba.

Se întoarse la ea și-i puse o mână pe frunte.

– Nu te simți bine, Steph?

– Ba da, mă simt foarte bine, și o să vă însoțesc la discotecă. Nu vreau să stric petrecerea.

O așteptase cu nerăbdare toată săptămâna. Nu ieșeau deseori împreună; Evan avea rareori ocazia să meargă la dans.

De obicei, întâlnirile lui cu Stephanie nu însemnau decât vreo două ore petrecute pe ici, pe colo, fie în timpul zilei, fie seara; un dejun la restaurant, o mângâiere în fața televizorului, la ea, sau o plimbare scurtă pe malul mării… După care Evan pleca grăbit acasă să se odihnească pentru a doua zi.

– Mi se pare că cel mai bine pentru ea ar fi să se ducă acasă și să se culce, spuse încet Gerard Tenniel.

Cei doi medici se întoarseră spre el, indignați de această intervenție. Evan schiță un zâmbet de îngeraș.

– Gerard, mi se pare că mama te căuta.

Era un mod politicos de a-i spune că nu mai avea ce să caute lângă ei. Gerard se îndepărtă, cu pas relaxat. Robert îl urmări cu privirea.

– Cu ce se ocupă? vru el să știe.

– E avocat.

Robert ridică din umeri, alungându-și-l pe Gerard Tenniel din minte. Cei doi prieteni schimbară o privire complice. În definitiv, cine se credea? Un avocat nu trebuia să-și exprime opinia într-o problemă medicală. Of, ignoranții ăștia care se încăpățânează să-și exprime opinia în probleme în care n-au nici cea mai mică idee! Stephanie știa foarte bine cum gândeau; îi auzise vorbind despre ideile ciudate pe care le împărtășesc majoritatea oamenilor despre medicină. În nici un alt domeniu, nu interveneau mai mulți nepricepuți, în momentele cele mai nepotrivite... Cel puțin asta era părerea comună a lui Evan și a lui Robert.

O privire insistent din nou, și femeia le adresă un zâmbet fermecător. Gerard nemaifiind acolo, își simțea culorile revenindu-i în obraji; putea să respire aproape normal.

– E mai bine, constatară cei doi la unison.

– O plimbare pe afară o să-i facă bine, decretă Robert punând hotărât mâna pe ea… Haide, Stephanie. Îți recomand puțin exercițiu fizic… În compania medicului tău personal.

Stephanie râse și se lăsă împinsă spre ușa de intrare.

– Mama o să se întrebe unde suntem.

– Am eu grijă să-i spun doamnei Cameron cum stau lucrurile, le promise Robert, râzând. O să-i explic că Stephanie nu s-a simțit bine, și tu ai grijă de ea…

Noaptea era răcoroasă; clarul de lună adăuga o notă de magie tăcerii înconjurătoare. Totul era absolut nemișcat. În depărtare, se auzea vag zgomotul valurilor mării…

Evan cuprinse cu un braț mijlocul Stephaniei, care se sprijini cu capul pe umărul lui. Încet, în liniște, traversară peluza și porniră pe o alee acoperită cu pietricele.

Deodată, Evan se opri să privească imensa clădire.

– Casa asta veche… Să știi că-mi place la nebunie. Este de o urâțenie consternantă, dar cel puțin, nu seamănă deloc cu cutiile de chibrituri ce se construiesc în ziua de azi, care nu sunt făcute să dureze. Toate sunt concepute să cedeze în câțiva ani; nu sunt folosite materiale de calitate, se construiesc prea repede și destul de superficial… Muncitorii nu mai simt plăcerea de a-și desăvârși lucrările. Nu mai caută să creeze vile frumoase, fiecare având ceva aparte. Ăsta e unul dintre motivele pentru care n-am vrut să preiau antrepriza familială.

Chiar dacă m-aș fi supus dorinței mamei, chiar dac-aș fi devenit arhitect, aș fi lucrat altundeva. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut să proiectez niște cuști pentru iepuri, cum sunt cele care au apărut ca ciupercile în împrejurimile Wyville-ului.

Stephanie îi privi atentă profilul. Era un om cinstit, integru. Uneori era aspru, dar avea un curaj și o hotărâre care-i stârneau respectul. Evan nu șovăise să întoarcă spatele confortului material ca să devină medic. Cu ce drept îndrăznea să-i reproșeze lipsa de fantezie?

El o privi în ochi, zâmbind.

– Mi se pare că ești prea serioasă… Ești obosită?

– Nu, mă gândeam… După ce-o să se mărite Elisabeth, în casa asta n-o să mai rămâneți decât tu și maică-ta. N-ai impresia c-o să vă pierdeți în spațiul ăsta imens?

Interlocutorul o privi amuzat.

– Bunicul a construit casa asta pentru o familie mare… Steph…

Cu vârful degetului, o mângâie pe obraz. Ea înțelese imediat ce avea să urmeze.

Nu putea accepta să-i ceară mâna. Nu în momentul ăsta… Ea se îndepărtă câțiva pași și-i aruncă peste umăr, pe un ton aparent amuzat:

– Casa Elisabethei o să fie de o calitate excelentă, nu-i așa? Am văzut planurile, sunt superbe! John este un arhitect foarte înzestrat. Îmi place cum a conceput parterul…

Aștepta de câteva săptămâni cererea în căsătorie din partea lui Evan. Pentru prietenii lor, lucrurile erau cât se poate de

clare; se făceau multe glume pe tema asta. Se înțelegeau de minune, erau complici, prieteni… Totuși, Evan nu era dintre bărbații care se grăbeau. Avea nevoie de timp să se gândească la tot, și Stephanie fusese de acord. Căsătoria era un lucru serios; nici ea nu vroia ca lucrurile să meargă prea repede.

Apariția lui Gerard Tenniel provoca o bulversare neașteptată și deconcertantă. Stephaniei îi trebuiseră câțiva ani ca să-și revină după încercarea teribilă a cărei victimă fusese. Și uite că deodată, după un an și jumătate de liniște, atunci când viitorul i se deschidea în față, Gerard Tenniel revenea, aducând cu el toate amintirile neplăcute.

Cum ar reacționa Evan dacă ar afla ce se întâmplase în urmă cu cinci ani? Pentru că tabloul pe care l-ar descrie Gerard n-ar fi prea măgulitor. Chiar dacă Evan ar avea bunăvoința să asculte versiunea ei, ar mai fi privit-o la fel? Nu… Nicidecum. Ceea ce abia spusese despre casa veche se potrivea de minune cu mentalitatea familiei lui. Familia Cameron avea reputația de a susține orașul, nu numai datorită averii, ci și pentru că aveau o influență mare asupra vieții comunității, de mai bine de un secol. Banii Cameronilor permiseseră construirea spitalului, și dotarea lui. Banii Cameronilor finanțaseră restaurarea bisericii. Doamna Cameron era considerată un judecător de pace; în plus, angajase în antrepriza ei o mare parte din populația locală. Evan dobândise o remarcabilă reputație, și calitățile lui de chirurg erau apreciate în toată țara.

Nu fuseseră implicați niciodată într-un scandal. Cum ar îndrăzni Stephanie să fie prima care să provoace așa ceva în rândurile acestui clan prestigios? Ar fi trebuit să știe de la bun început că se putea întâmpla un asemenea eveniment. Crezuse că, refugiindu-se aici, va reuși să îngroape trecutul; dar mai devreme sau mai târziu, totul trebuia să se întoarcă împotriva ei, tot secretul va fi dezvăluit.

Dacă i-ar fi spus totul lui Evan de la bun început, ar mai fi avut o șansă astăzi? Cu condiția… ca el s-o fi crezut. Dar se temuse; se temuse că n-ar mai avea dreptul să-l revadă… Pentru că nu era vorba doar să-l convingă pe Evan, ci mai ales pe maică-sa. Doamna Cameron ar fi doborâtă…

Evan o prinse pe Stephanie chiar în clipa în care se pregătea să se întoarcă. Îi prinse fața în mâini și o privi zâmbitor, înainte de a o săruta pe vârful nasului.

– Intimidată, draga mea? Te simți stingherită? N-ai de ce! Nu-ți cer un răspuns imediat. Încearcă doar să te gândești. Sunt sigur că, împreună, formăm o echipă bună.

Ea reuși să schițeze un zâmbet care, aparent, îl mulțumi.

– Ah, așa îmi place mai mult, șopti bărbatul înainte de a o săruta.

Când intrară în vestibul, îl văzură pe Gerard Tenniel, care-și îmbrăca pardesiul.

– Pleci deja? întrebă Evan, surprins.

Ochii lui Gerard aveau o privire ironică.

– Am o întâlnire mâine dimineață.

Stephanie se simți înroșindu-se.

– Aha, nu este deci vorba despre o călătorie de agrement. Ai ceva de făcut în oraș? O cauză judiciară, presupun… Curios lucru, n-am auzit vorbindu-se nimic în ultimul timp.

– Sunt aici din motive mai mult personale decât profesionale, răspunse Gerard, impasibil.

Evan pufni în râs.

– Iartă-mi indiscreția. Evident, înțeleg că nu vrei să obligi doamna să te aștepte.

– Sper că nu mă va obliga s-o aștept, ripostă cu răceală Gerard.

Astfel, după ce-i făcu cu ochiul Stephaniei, dispăru. Furia risipindu-i-se, tânăra femeie nu mai simți decât o teribilă oboseală. Robert și Evan își dădură seama. O siliră să se întoarcă să se culce, apoi se duseră la Laser-light, unde trebuia s-o întâlnească pe Gwen. Stephanie era mulțumită că nu mai fusese nevoită să suporte muzica foarte tare și luminile orbitoare. Așa era mai bine. Avea nevoie să fie singură, să se gândească.

Ce să-i spună lui Gerard Tenniel, mâine?

Trebuia să se prezinte la hotel, așa cum fusese stabilit; n-avea de ales, știa foarte bine. Privirea îi trădase nesiguranța situației în care se afla. Biciul era la el. Trebuia să se supună dacă nu vroia s-o încaseze.

Dar de ce vroia s-o vadă? Ce aveau să-și spună? Stephanie se uita spre tavan, fără să-l vadă… Din când în când, un fascicul de lumină mătura peretele, și atunci clipea din ochi. Robert și Gwen se întoarseră nu după mult timp; era aproape

unu noaptea. Nu întârziau niciodată prea mult; nu-și permiteau din cauza meseriei. La fel ca Evan; nu se gândea decât la medicină și la bolnavii lui.

Să se mărite cu Evan? Ce proastă fusese! Ce iluzii își făcuse! Cum de nu-și dăduse seama? De ce Robert nu încercase niciodată să-i deschidă ochii? Știa foarte bine că dacă episodul de acum cinci ani ieșea la lumina zilei, viața surorii lui ar fi fost imposibilă aici.

Închise ochii și încercă să adoarmă. Trebuia să se trezească în zori. Va intra în hotel fără să fie văzută. Nimeni nu trebuia s-o surprindă pe drumul spre camera lui Gerard Tenniel.

Poate Gerard vroia să știe dacă era într-adevăr îndrăgostită de Evan? Dacă o credea profund îndrăgostită, îi promitea că nu va spune nimic?

Nu, nu trebuia să nutrească speranțe deșarte; Gerard Tenniel poate era un tip dur, poate chiar crud. Supărată, își vârî capul în pernă. Acum, nu trebuia să se mai gândească la el. Nu mai era mult până dimineață.

*
* *

Se trezi la șase și jumătate, la sunetul strident al soneriei deșteptătorului. După câteva clipe de buimăcelă… gândurile o asaltară din nou, și coborî din pat să se ducă la baie, cu pași șovăitori.

Își făcuse planul cum să intre în hotel fără să trezească prea multe bănuieli. După ce făcu un duș, se pieptănă, se îmbrăcă

în trening și se încălță cu o pereche de adidași. Va spune că făcuse o cursă de «jogging», și ajunsă acolo, vroia să facă un duș și să se schimbe înainte de a se întoarce acasă…

Ieși din casă în vârful picioarelor și își luă mașina pe care o lăsă apoi pe malul mării. Alergă timp de vreo zece minute, apoi se duse la hotel.

– Steph! exclamă gardianul de noapte… Nu te-ai culcat?

O examină din cap până-n picioare, apoi izbucni în râs.

– Pe cuvântul meu, dar ai ceva energie în tine! Credeam că aseară ai fost la petrecere, nu?

– Ba da, dar am avut o ușoară migrenă, și mi-am spus că un pic de aer proaspăt mi-ar face bine.

Se aplecă peste biroul de la recepție, gâfâind.

– Pot să intru într-o cameră neocupată ca să fac un duș și să mă schimb înainte să mă întorc acasă?

– Te rog, draga mea.

– Mulțumesc!

Lui Stephanie îi veni să râdă în momentul în care ușa liftului se închise în fața ei. Uf! Trecuse de prima etapă. Reușise să tragă cu ochiul în registru și să vadă numărul camerei lui Gerard Tenniel. Acum, nu-i mai rămânea decât să ajungă la el fără să fie văzută de cineva.

Nu putu să-și stăpânească un oftat de ușurare când ajunse la ușă, apoi se încordă; Gerard, când veni să-i deschidă, ieșea din baie; nu avea pe el decât un prosop legat de mijloc.

– Te rog, spune-mi ce vrei să-mi spui, dar repede! Vreau să plec de aici fără să mă vadă cineva.

– Ce le-ai spus alor tăi? Că te duci să alergi? Doamne! Nu te-ai schimbat deloc. La fel de mincinoasă.

Femeia se înroși ca racul.

– N-a trebuit să le spun nimic, pentru că am propriul meu apartament. Nu trebuie să le dau explicații pentru ce fac. De altfel, nici nu se treziseră.

– Parc-am înțeles că stai cu fratele tău și cumnata.

– Am un apartament deasupra garajului.

Bărbatul încuviință clătinând din cap.

– Înțeleg. Și părinții? Unde sunt acum?

Ea se întoarse cu spatele.

– Tata a murit acum un an. Mama este tot în Australia; îi place acolo, și locuiește lângă sora mea.

Stephanie oftă.

– Hai să vorbim despre lucruri serioase, te rog. Aș vrea să terminăm repede.

– Ah! Bate cineva la ușă! Trebuie să fie micul dejun… Ascunde-te în baie…. dacă nu vrei să fii recunoscută de cel care-l aduce…

Se refugie imediat în ascunzătoare; va profita să facă un duș și să se schimbe. În definitiv, nu ăsta era pretextul pe care-l inventase ca să vină astăzi la hotel? Nu putea să plece cum venise! Așa că nu mai pierdu timpul. Proaspătă și vioaie, se îmbrăcă cu fusta gri și cămașa bleumarin pe care le adusese într-un rucsac. Mai pierdu două minute să se pieptene, și gata. Când ieși din baie, Gerard înălță o sprânceană.

– Ia te uită! Cât ești de rapidă!

Trecu prin fața lui și se opri la fereastră. Acolo fusese adus micul dejun, pe o masă acoperită cu o față de masă albă, ornată cu un trandafir într-o vază.

– Am comandat micul dejun pentru două persoane, spuse Gerard. Sunt convins că am trezit curiozitatea angajaților, dar nimeni nu mi-a pus nici o întrebare. Mi-am permis să comand suc de portocale, croasante și cafea pentru tine. Cred că nu m-am înșelat?

– Nu mi-e foame, mulțumesc.

– După ședința asta de jogging? Fii serioasă! Cred că ești moartă de foame! Stai jos…

– Nu, mulțumesc.

Se apropie de ea și o sili să se așeze.

– Cafea? o întrebă luând cu o mână cafetiera de argint și cu cealaltă nelăsând-o să se ridice… Lapte? Nu, tu bei fără lapte, mi se pare. Ah! Și fără zahăr…

Tânăra femeie tresări. El zâmbi.

– Am o memorie de elefant. Nu uit niciodată amănuntele.

De ce să-l mai roage să termine? O să facă așa cum va vrea, pentru că rugămințile ei n-ar folosi la nimic, poate doar să-l distreze mai mult. Nu, nu uita niciodată nimic. Și nici nu ierta nimic. Îl cunoscuse acum cinci ani, dar ținea minte măcar asta. Gerard Tenniel era un om intransigent.

Cu o mână tremurătoare, luă paharul cu suc de portocale.

– Te-ai schimbat, murmură Gerard așezându-se în fața ei, cu o expresie gânditoare. Bineînțeles, cinci ani, înseamnă ceva timp… Parcă abia ajunseseși la majorat, nu-i așa?

Stephanie îl privi în ochi, fără să clipească… Da. Abia devenise majoră. Abia ieșise din adolescență. În orice caz, era mult prea tânără ca să știe cum să scape de acest coșmar în care o făcuse să intre deodată.

– M-am întrebat de multe ori ce s-a întâmplat cu tine. Știam că ai plecat din Australia, dar nu mi-am închipuit nici o clipă că te-ai instalat la Wyville. Curioasă coincidență… Dacă mama n-ar fi primit o scrisoare de la Margo Cameron, fără îndoială că nu te-aș mai fi întâlnit niciodată.

Gerard bău o înghițitură de suc, apoi trecu la ouăle prăjite cu șuncă.

Stephanie nu putea să mănânce; luă totuși un croasant din care rupse mai multe bucăți… Era un fel de a-și face de lucru cu degetele care-i tremurau. Gerard înălță o sprânceană, amuzat.

– Mănâncă. Ești palidă ca varul.

– Pauza asta poate te amuză dar pe mine nu, mormăi femeia cu voce aspră. Te rog, domnule Tenniel…

– Domnule Tenniel? repetă el pe un ton ironic. Altădată-mi spuneai Gerard.

Ea se înroși din nou ca racul și lăsă ochii în jos. Auzindu-l râzând, îi venea să-i arunce în ochi cana cu cafea fierbinte. Cum îndrăznea să-și mănânce tacticos micul dejun, în timp ce, asemenea unei criminale, ea aștepta verdictul?

– Cel puțin îți aduci aminte, nu?

Nu-și dădu osteneala să riposteze. La ce-ar fi folosit? Nu era decât o întrebare retorică. Știa foarte bine că nu uitase nimic din scurta lor întâlnire… O tortura. Stăpânea de minune

tehnica asta, o tehnică infailibilă, pe care o învățase în perioada de la începuturile stagiului de avocat. O tehnică prin care făcea să iasă totul la iveală… Gerard Tenniel reușise foarte bine în meseria lui. Îi văzuse numele în ziare; așa aflase de întoarcerea lui în Anglia. Bineînțeles, pe vremea când se cunoscuseră, îi explicase că se afla în Australia doar pentru un an, ca să studieze sistemul judiciar de acolo. Deci, se întorsese la el în țară; om ambițios, inteligent, alesese să profeseze în Londra. Refugiindu-se la Wyville, Stephanie fusese sigură că drumurile lor nu se vor mai întâlni niciodată… Își spusese că Gerard Tenniel nu putea să aibă nimic în comun cu un oraș atât de desuet și retras. Se înșelase.

Terminase de mâncat și acum își savura cafeaua, privind-o atent.

Ea își îndreptă spatele, pregătită pentru asalt, cu mâinile strânse pe genunchi. Nu se atinsese de nimic, în afară de două înghițituri de suc. Cafeaua se răcise.

Gerard îi zâmbi, cât se poate de calm.

– Bănuiesc că Evan nu știe nimic, nu?

Stephanie rămase tăcută. Orice cuvânt rostit prea repede risca să se întoarcă împotriva ei.

– Și când o să-i povestesc tot, n-o să mai vrea să știe nimic despre tine, continuă Gerard după o pauză studiată.

– Pentru că ai de gând să-i povestești totul… Sunt surprinsă că ai așteptat atât… De ce nu i-ai spus aseară? Ah, știu! N-ai mai fi putut să te joci cu mine de-a șoarecele și pisica. Pentru nimic în lume n-ai fi renunțat la această ocazie. Sper că ești mulțumit. Ești în fața mea, îți bați joc de mine,

răsucești cuțitul în rană, mă faci să sufăr, și oricum, te gândești să vorbești cu Evan. Nu știu de ce sunt aici. N-ar fi trebuit să accept…

O privea, cu buzele strânse. Acum cinci ani, fusese mult prea timidă ca să-i vorbească pe tonul ăsta. Încă de când se uitase la ea, cu ochii scânteietori, se înroșise… se crezuse îndrăgostită de el; nu-și dăduse seama ce însemna dragostea adevărată. Nu văzuse imediat că Gerard Tenniel se folosea de ea ca să se amuze. Pe vremea aceea, totuși, privirea lui exprima o oarecare tandrețe. Astăzi, nu mai era vorba decât despre dispreț și duritate.

– Totuși, ești aici, murmură el.

Stephanie ghici că această remarcă avea și un subînțeles, o întrebare neformulată.

– Nu sunt aici pentru mine. N-am venit să te rog să-ți fie milă de mine… Of! Nu pot să te conving să nu le dezvălui trecutul lui Evan și mamei lui. Ai dreptate, asta ar însemna sfârșitul relației noastre. Evan n-ar vrea o soție care a fost amestecată într-un proces murdar, dar ceea ce mă deranjază cel mai mult, este că va fi implicat și fratele meu, Robert. E medic anestezist la spital, și scandalul ăsta i-ar ruina reputația, i-ar distruge viața. Probabil i se va cere să plece. Îi place aici. E fericit.

Femeia se ridică și se sprijini de spătarul scaunului.

– N-ai dreptul să-i faci una ca asta. Eu o să plec. N-o să mă mărit cu Evan. Îți promit că n-o să-l mai văd niciodată. Dar te implor… nu le povesti ce s-a întâmplat.

Capitolul 3

Gerard Tenniel o privi serios, bătând distrat cu degetele în tăblia mesei. Ținându-și respirația, Stephanie îi aștepta răspunsul. Doar n-o s-o refuze, până la urmă. Dacă scotea la lumină povestea asta, ar fi nedrept pentru Robert și Gwen. Poate o detesta, dar n-avea nici un motiv să-i facă vreun rău fratelui ei.

– Spui că n-o să te măriți cu Evan Cameron… O să pleci din oraș pentru totdeauna?

Cu un nod în gât, femeia încuviință clătinând din cap.

– Cum pot să știu că te ții de cuvânt? spuse el încet, cu un zâmbet care-i îngheță sângele în vene interlocutoarei. Știu bine că ești o mare mincinoasă. Dacă pleci câteva săptămâni și te întorci după aceea?

– Nici pomeneală! protestă ea.

– Nu sunt prea sigur. La urma urmei, Evan Cameron e moștenitorul unei averi imense. E un celibatar foarte bine văzut, care ar putea să-ți ofere tot ce ți-ai dorit vreodată.

Tânăra femeie tresări.

– N-ai dreptul să mă jignești așa! reacționă, agasată. Banii lui Evan nu mă interesează deloc. Îl iubesc pentru ce este el însuși.

Gerard izbucni într-un hohot de râs.

– Și vrei să te cred? Banii te-au atras întotdeauna. Altfel, de ce l-ai fi încurajat pe Burgess, un bărbat având de două ori anii tăi, un chelios fără caracter… Dar era bogat. Se bucura de o excelentă poziție în societate, avea o locuință magnifică, un iaht… Avea patruzeci de ani; tu, abia optsprezece. Și atunci? Ce importanță avea? Era însurat, ei și?

Stephanie își simți spinarea încovoindu-se sub povara acuzelor usturătoare. Palid, cu dinții strânși, bărbatul se stăpânea mult mai greu decât și-ar fi dorit-o el. În ochii lui cenușii se putea citi furie, amestecată cu dispreț.

– Nu vreau să discut cu tine, nu m-ai asculta. Nimeni n-a vrut niciodată să mă creadă. Totuși, te asigur că nu l-am provocat deloc pe Theo Burgess. Mi-era milă de el, atâta tot. Nu-i vina mea dacă…

– Stai liniștită, nu vreau să ascult o pledoarie pentru apărarea ta. În orice caz, un lucru este clar: nevinovată sau nu, Margo Cameron n-o să te considere demnă să faci parte din familie.

Gerard se apropie de ea.

– Nu vreau să dau peste cap existența fratelui tău. Îmi închipui supliciul pe care l-a îndurat acum cinci ani. Parcă era student la medicină, nu? Dacă-mi aduc bine aminte, mi-ai spus că era în ultimul an, la universitatea din Londra.

Stephanie încuviință clătinând din cap. Era clar, Gerard nu uitase nimic!

– Pentru el, n-a fost deloc ușor să-și ia examenele în perioada când sora lui era amestecată într-un scandal public. Nu vreau să mă amestec, dar Margo Cameron e nașa mea. Dac-aș tăcea, dacă n-aș interveni și te-ai mărita cu băiatul ei… m-ar urî toată viața.

– Ți-am spus deja c-o să dispar. Ce mai vrei? izbucni, exasperată… Of! De ce-ai apărut aici? Eram fericită, îmi găsisem echilibrul, și uite că tu…

Ochii i se umeziră, și fu nevoită să tacă. Nu, nu putea să plângă în fața lui. Nu, n-o să-i dea ocazia s-o vadă prăbușindu-se. Acum cinci ani, se ținuse tare în sala tribunalului și răspunsese tuturor întrebărilor care i se puneau, sub privirea neîndurătoare a lui Gerard…

Făcuse greșeli, se bâlbâise, încercase zadarnic să-i evite privirea. Reprezentase imaginea perfectă a vinovatei…

Se șterse la ochi. La vremea aceea, știuse să se stăpânească. Se va stăpâni din nou și astăzi.

El era foarte aproape, abia la câțiva centimetri, cu chipul încordat, sever.

– Stephanie, lacrimile tale nu mă impresionează.

– Nu plâng!

Întinse o mână, îi atinse genele cu degetul arătător, și o făcu să tresară.

– Ia uite!… O lacrimă! rânji Gerard.

De data asta, era prea mult, depășise măsura.

– Și ce-i cu asta? Acum ești mulțumit? Asta vroiai? Să mă faci să plâng? Până acum, m-am abținut. Bineînțeles, dacă m-ai lovi… N-ai îndrăznit încă… M-ai înjurat, amenințat, disprețuit… Ce mai urmează? Ce vrei să faci cu mine?

– Nu mă ispiti!

Spre surprinderea ei, interlocutorul zâmbi fals.

– Te credeam pură și naivă; optsprezece ani, ochi albaștri de copil descoperind lumea, obraz de piersică… Doamne! Te găseam atât de frumoasă, atât de fermecătoare. Abia îndrăzneam să te ating, de teamă să nu te fac să intri în panică, de teamă să nu-ți pierzi capul… Pentru că te doream, Stephanie… Eram nebun după tine, dar nu vroiam să te fac să-ți pierzi capul. Așa încât eram prudent, discret, atent… În timpul acela, erai împreună cu bătrânul ăla arătos…

– Dumnezeule! Chiar ți-ai bătut joc de mine!

Stephanie era din ce în ce mai palidă. Își duse mâna la gură.

– Gerard, te rog mult de tot… Nu-l pedepsi pe fratele meu din pricina mea! Sunt gata să fac orice, ca să nu sufere.

O prinse de mână privind-o cu o expresie detașată.

– Să fie… o propunere? murmură el în cele din urmă.

Încordându-se, Stephanie încercă să-și elibereze mâna, dar nu reuși.

– Accept să negociez cu tine, trase el concluzia.

– Tu… Cum?

– Știi bine unde vreau să ajung.

Foarte încet, se aplecă spre ea, căutându-i buzele. Stephanie își aminti imediat de un alt sărut, de acum cinci ani, în grădina lui Burgess. După ce dansaseră, coborâseră pe peluză să admire clarul de lună. Legănați de cântecul greierilor, se plimbaseră mână în mână contemplând stelele.

Gerard se îndepărtă puțin, și privirile li se întâlniră pentru o clipă. Tânăra femeie reveni brusc pe pământ…

– Stephanie, o să tac ca un pește. Cu o condiție.

Femeia se crispă.

– Încă te doresc, spuse el zâmbind.

Stephanie nu-și închipuise niciodată că un zâmbet ar fi putut s-o rănească cu atâta cruzime. Îl folosea ca pe un pumnal…

– Astăzi, mai mult decât altădată, reluă bărbatul. Ah, ironia sorții! Te așezasem pe un piedestal… Eram la vârsta când o fată nevinovată ca tine putea să mă tulbure la culme. Aș fi vrut să-ți întind sub picioare covoare de trandafiri. Eram nebun de dragoste… Aveam treizeci și doi de ani, avusesem parte de tot felul de experiențe cu femeile; mă gândeam să mă liniștesc un pic, să mă însor. Mă săturasem de creaturile de vis care săreau pe mine din prima seară. Știam că aveam să mă însor cu o tânără neprihănită…

Stephanie tremura, de data asta de furie.

– Ce ipocrit ești! Deci, există o lege pentru voi, o alta pentru femei?

Bărbatul schiță un zâmbet ironic.

– Într-adevăr… În orice caz, așa gândeam atunci. Vroiam…

Cuvintele i se opriră pe buze, și o contemplă câteva clipe, înainte de a continua:

– Pe scurt… Uite oferta mea, ai de ales: vii cu mine și-ți lași fratele să-și vadă liniștit de viața lui, sau rămâi, și suporți consecințele hotărârii tale.

Stephanie se duse la fereastră. Orașul se trezea; soarele scânteia pe valuri, vizibil printre clădirile de pe marginea plajei. Dacă nu pleca repede, Robert și Gwen aveau să fie îngrijorați de lipsa ei.

– E un șantaj odios...

– Spune-i cum vrei, dar hotărăște-te până mâine. Oricum ar fi, n-o să te măriți cu Evan Cameron.

Gerard făcu o pauză, și ea îi simți privirea „înfiptă“ în spate…

– Îl iubești?

– Vezi-ți de treburile tale! izbucni, iritată.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Stephanie se uita pe fereastră, fără să vadă nimic. Ce să facă? Gerard îi propunea două soluții. Trebuia să opteze pentru fericirea ei, sau cea a fratelui său? Era atât de simplu? Nu, pentru că n-ar mai fi niciodată fericită. Gerard avea dreptate; nu va fi niciodată soția lui Evan Cameron.

Trebuia să plece.

Dar cum să-i explice lui Evan că nu mai vroia să-l vadă? Toată lumea abia aștepta să li se anunțe logodna! Nu putea s-o rupă de azi pe mâine fără să-i dea o explicație plauzibilă! Ar căuta s-o rețină. Era încăpățânat și perspicace…

Deci, trebuia să plece fără nici un cuvânt. Evan va fi zdrobit; va încerca s-o regăsească. Robert va fi și el bulversat. Cât despre prieteni, ei nu vor înțelege niciodată.

Era sigură de un lucru; nu-l va însoți pe Gerard Tenniel nicăieri! Cine se credea omul ăsta? Credea c-o să cedeze șantajului? Închise ochii… Niciodată nu i se va dărui din moment ce o detesta! Niciodată nu și-ar oferi trupul pentru tăcerea acestui tiran!

Se întoarse încet spre el.

– Până mâine?

Cel întrebat o privi cu ochii mijiți.

– Ce-i în căpșorul tău? murmură bărbatul. Mă întreb și eu, adăugă el frecându-și bărbia, cu o expresie gânditoare. Sper să nu-ți faci nici un plan; te sfătuiesc să n-o ștergi fără să-mi spui.

Stephanie avu o reacție aproape imperceptibilă, care nu-i scăpă interlocutorului.

– Aha! Deci aveam dreptate…

El schiță un zâmbet amenințător.

– N-ar folosi la nimic, Stephanie. Aș trage concluzia că nu ți-ai respectat angajamentul. Aș fi obligat să povestesc totul familiei Cameron.

– Ești un monstru! scrâșni, scoasă din fire.

– Sunt cât se poate de serios; vrei să cădem la învoială sau nu? În cazul în care n-o respecți, eu de ce-aș respecta-o?

– Nu știu ce-o să obții în felul ăsta! O să te urăsc, nu-ți dai seama? explodă femeia, la capătul răbdării.

Gerard se apropie de ea, cât se poate de liniștit.

– Tu ce părere ai? Ce-am putut să cred acum cinci ani, când am descoperit că domnișoara încântătoare cu ochi albaștri pentru care suspinam era în realitate o târfă?

Palma urmă de la sine, atât de violentă încât îi dădu capul pe spate. O urmă roșie îi apăru imediat pe obraz.

Stephanie înțelese ce făcuse când îi văzu furia din ochii cenușii. Se uită la el, încremenită, buimacă… Avea să-i dea și el una? Atmosfera parcă era încărcată cu electricitate.

Dar deodată, el îi întoarse spatele ca și cum s-ar fi temut că nu se va mai putea stăpâni. Îl simți cum lupta cu sine însuși ca să-și revină în fire… Urma de pe obrazul lui se estompa.

Stephanie se chirci, strângându-și mâinile la piept.

– Ai greșit, Stephanie. N-am să uit niciodată gestul ăsta.

Tânăra femeie se precipită spre ușă, își luă rucsacul, în care vârî de-a valma adidașii și treningul.

– Acum, plec, altfel Robert și Gwen or să se întrebe unde…

– Ai mașină, nu-i așa?

Cu o mână pe clanță, ea încuviință.

– Cu atât mai bine. Eu am venit cu trenul, pentru că am vrut să fiu sigur că nu întârzii la serata lui Margo. M-am temut să nu fiu prins într-un ambuteiaj la ieșirea din Londra… Dar o să mă întorc cu tine, cu mașina.

– Mașina… Dar…

– Să fii aici mâine dimineață la ora nouă fix, o întrerupse, neluîndu-i în seamă tentativele de a protesta.

Femeia încercă încă o dată:

– Ia să vedem… Toate astea sunt absurde! Nu se poate așa ceva… Ești de-a dreptul nebun!

El pufni în râs.

– Nebun? Da, poate. Dar sincer, Stephanie. Să nu crezi o clipă că nu sunt sincer.

Ea își trecu o mână tremurătoare peste frunte și se frecă la ochi, ca și cum ar fi așteptat s-o trezească cineva din coșmar.

– Gerard… Fii înțelegător, până la urmă, insistă ea. Înțeleg de ce vrei să mă împiedici să mă mărit cu Evan. Am fost proastă când am crezut că această căsătorie poate să aibă loc. Nu vreau deloc să terfelesc imaginea Cameronilor amestecându-i în acest scandal de demult. Totuși… să mă șantajezi în felul ăsta! Cum îndrăznești? Și de ce?

– Nu fi atât de naivă!

Cu degetul arătător, o atinse pe gât pe tânăra femeie, care se cutremură ca și cum ar fi fost friptă.

– Să zicem pur și simplu că am obsesia de a plăti cu vârf și îndesat. M-ai manipulat fără scrupule ca să ascunzi legătura cu Burgess și…

– Nu-i adevărat!

El n-o asculta.

– Acum, e rândul meu să te manevrez. Îți plătesc cu aceeași monedă, nu?

Stephanie lăsă ochii-n jos, apoi oftă din tot sufletul. Era nebun. Își pierduse mințile, dar era la discreția acestui tiran. Nu putea să se răzvrătească, pentru că i-ar fi rănit pe cei la care ținea.

– Nu pot să-mi las slujba de azi pe mâine, fără un preaviz!

– Ba da, dac-am înțeles bine, rata șomajului este mare pe aici. Sunt sigur că direcțiunea va găsi imediat pe cineva care să te înlocuiască.

Femeia se agăța cu disperare de fiecare argument.

– Și Robert? Lui ce-o să-i spun? Ești revoltător, Gerard ! Nu se pleacă așa, fără o explicație plauzibilă. Și în plus, fratele meu este proprietarul apartamentului în care stau. Ce-o să se întâmple cu lucrurile mele? Robert o să-mi pună tot felul de întrebări. O să vrea să știe de ce și unde mă duc.

– Ah, nu-mi fac griji pentru tine, fu răspunsul batjocoritor… Cu imaginația stai bine.

– Du-te naibii ! mârâi femeia, fulgerându-l cu privirea.

De ce zâmbea de parcă-i făcuse un compliment?

– Spune-i simplu că te-ai îndrăgostit de mine și am hotărât să stăm împreună, sugeră el.

Stephanie se înroși ca racul.

– Nu m-ar crede. Știe foarte bine că nu ăsta e felul meu de a fi.

– După părerea mea, nu-l cunoști prea bine. Sau poate că te cunoaște el foarte bine. Spune-i că sunt bogat și o să-ți dau tot ce-ți dorești. Asta ar trebui să fie de-ajuns să-l convingă.

– Gerard, ascultă-mă…

Femeia îi puse o mână pe braț.

– Gerard… Te rog, spune-mi adevărul; e un fel de joc? Au trecut cinci ani… Dumnezeule! Aproape îți uitasem numele!

N-ar fi trebuit să spună asta; bărbatul își mușcă buzele.

– Poți să fii sigură că n-o să-l mai uiți niciodată. N-ai de ales; te sfătuiesc să fii aici mâine dimineață, la nouă fix.

El deschise ușa și Stephanie ieși pe coridor, unde se întoarse:

– Gerard, eu…

Ușa se trânti. Privi pragul, înmărmurită. Nu! Nu se putea așa ceva. Nu vorbea serios. Doar era avocat și trăia cu respectul pentru lege… Cineva ca el trebuia s-o apere. Cu toate astea… o șantaja odios; o obliga să-i cedeze, în schimbul tăcerii.

Și dacă se adresa poliției? L-ar fi trimis la închisoare?

Se îndreptă încet spre lifturi.

Nu, n-avea să ajungă la închisoare. N-avea nici o probă împotriva lui. Probabil polițiștii n-o vor crede. Fusese amestecată într-o poveste dubioasă, cu cinci ani înainte. Dacă i-ar fi cercetat trecutul, polițiștii ar fi descoperit amănuntele acelui proces sordid, ar afla că fusese acuzată…

Cât despre Gerard, el era admirat și respectat în meseria lui.

Pe cine ar crede polițiștii? Dacă încerca să le explice ce se întâmplase, secretul ei ar fi fost dat în vileag și l-ar fi aflat toată

lumea din oraș. Robert ar fi silit să-și dea demisia și să plece de acolo. Evan și familia lui ar fi fost afectați de scandal… Toate astea, din cauza ei…

Ajunsă la parterul hotelului, Stephanie avu norocul să intre într-un grup de clienți care se ducea la autobuzul lor. Portarul era prea ocupat ca s-o vadă. Merse pe plajă până la mașina pe care o lăsase acolo, contemplând marea sclipitoare. Avea să fie o zi frumoasă. Cerul era de un albastru strălucitor, și valurile îi reflectau reflexele.

Spre deosebire de peisajul încântător, în sufletul ei era o dilemă totală. Cum să le spună vestea lui Robert și Gwenei? N-ar fi avut curajul să-i mintă, nici să le răspundă la întrebări… Și slavă Domnului, erau destule și presante!

Îi trebuiră zece minute ca să ajungă acasă. Spre marea ei ușurare, constată că nici fratele, nici cumnata nu se sculaseră. Draperiile de la camera lor erau trase în continuare. Cu siguranță că leneveau, binemeritat, de altfel…

Stephanie urcă la ea. Se așeză pe un fotoliu, ca să se gândească… Degeaba… N-avea altă soluție decât să se ducă la masă și să scrie. Va scrie o scrisoare lungă pentru Robert și Gwen. Gerard avea dreptate; cel mai bine era să le scrie că era îndrăgostită de el și plecau împreună…

Sărmanul Evan… Va fi distrus.

Ochii i se umeziră de lacrimi. Ce se va crede despre ea după o asemenea trădare? Uf! La urma urmei…dac-ar fi aflat despre procesul Burgess, ar fi renegat-o la fel…

Ah, procesul ăsta! Avea s-o chinuiască toată viața?

Terminase liceul când părinții se hotărâseră s-o ia în Australia, unde făceau o vizită surorii ei. Aceasta se măritase, și stătea acolo de patru ani. Stephanie acceptase cu bucurie

propunerea. Nu prea avea ocazia să călătorească, și perspectiva de a merge până în capătul celălalt al lumii o încântase… Pe drum, erau programate escale la Singapore, Bali, Bangkok și Hong Kong… un periplu extraordinar, pe care altfel n-ar fi avut niciodată ocazia să-l facă.

Abia când ajunseseră în Australia, părinții își dăduseră seama că prezența Stephaniei ar fi putut fi o povară pentru fata și ginerele lor. Andreea era încântată să-și revadă sora, dar bungaloul ei nu avea decât trei camere; una pentru ea, soțul ei și bebelușul lor, Benny; a doua pentru cele două gemene, Anne și Phlippa, a treia pentru domnul și doamna Stuart…

– Stephanie, sper să nu te deranjeze dacă dormi pe canapeaua din sufragerie? o întrebă Andreea, stânjenită.

Stephanie o asigură că totul era cât se poate de bine. Totuși, soluția nu era deloc practică. Phil se trezea dimineața să se ducă la lucru. Era obligat să treacă prin sufragerie în vârful picioarelor ca să iasă…

Stephanie nu le spusese nimic părinților, care se hotărâseră să rămână un an. Dar ea se hotărîse repede să-și găsească de lucru și un apartament. Nu putea să încurce lucrurile în casa aia timp de un an de zile, și dacă spunea că ar vrea să se întoarcă în Anglia, părinții s-ar fi simțit obligați s-o urmeze… Nu puteau s-o lase singură la capătul celălalt al lumii.

Atunci începuse să citească micile anunțuri lipite în stațiile de mașină sau pe pereții caselor, și găsise imediat ce căuta: un loc de stat « pe casă și masă» la o fermă din Queensland, la optzeci de kilometri distanță. Avea de făcut menaj ușor în casă, și pentru asta primea și niște bani de buzunar. Părinții nu

avuseseră nimic împotrivă și, câteva zile mai târziu, cumnatul o conducea la familia Burgess pentru stabilirea înțelegerii.

Doamna Burgess i se păruse imediat foarte simpatică Stephaniei. Astăzi, nu-i mai venea să creadă același lucru, pentru că-și dăduse repede seama că era o actriță desăvârșită.

Familia Burgess avea doi copii, Matt, de cinci ani și Elnora, de șapte ani. Stephaniei i se păruseră ciudați de la prima întâlnire, fără să-și dea totuși seama de ce. Erau liniștiți, se putea înțelege cu ei, dar parcă nu mai erau aceeași în fața mamei lor. Stephanie își spusese că mama trebuia să fie foarte severă… Câtă naivitate!

În prima zi, Stephanie nu-i fusese prezentată lui Theo Burgess, care era plecat pentru afacerile lui. Doamna Burgess spusese clar de la bun început că soțul ei era bogat. Avea mai multe exploatări agricole, cât și o fabrică de conserve.

Doamna Burgess era de o frumusețe seducătoare. Părea mai tânără față de cei douăzeci și nouă de ani pe care-i avea. Ochii de culoarea jadului îi scânteiau tot timpul, părul blond era decolorat de soarele din timpul orelor de hoinăreală. Era clar că soțul o copleșea cu cadouri, pentru că purta o sumedenie de brățări la mâini, și degetele îi erau pline cu inele…

În ziua aceea, Stephanie avu o mică îndoială, pe care se grăbi să și-o alunge din minte. Phil era și el nedumerit.

– I-ai văzut grămada de bijuterii? Nu știu cum se mișcă cu toate astea pe ea! Parcă-i un brad de Crăciun! Cu banii, e clar că stă bine… Dar e prea ostentativă. În sfârșit…

Seara, Andreea își făcu griji în privința sorții surorii ei.

– Ești sigură c-o să te simți bine acolo? Știu că nu-i foarte departe, dar la început, poate o să-ți fie mai greu. Dacă ai nevoie de ceva, de orice, nu șovăi să ne suni.

Stephanie își dominase neliniștea…

Prima ei zi de muncă decursese fără nimic deosebit, în afară de faptul că-i fusese prezentată lui Theo Burgess, un bărbat de vreo patruzeci de ani, puțin supraponderal, cu părul grizonant și fruntea înaltă…

– Ești mai tânără decât credeam. Ești sigură c-o să te descurci? Copiii mei trebuie tratați cu fermitate.

– Mi s-au părut foarte bine crescuți. Cât despre soție, este fermecătoare.

Privirea domnului Burgess trădă o oarecare tulburare, ceea ce o surprinse și o stânjeni pe Stephanie. De ce o privea așa, fără să zâmbească? Bărbatul oftă și ridică din umeri.

– O să vedem…

Această primă întrevedere o cam deprimase, dar o uitase destul de repede.

După o săptămână, îl întâlnise pe Gerard Tenniel la o masă de seară. Văr îndepărtat al doamnei Burgess, avocat de meserie, profitase de o conjunctură favorabilă ca să vină să studieze în Australia, în cadrul unui schimb cultural. Lucra ca asistent la un cabinet de avocatură, urmând cursuri despre sistemul judiciar australian.

După cină, în timpul căreia n-o scăpase din ochi pe Stephanie, Gerard Tenniel făcuse în așa fel încât s-o ducă pe fată spre terasă. Acolo, contemplând cerul înstelat, o invitase la masă pentru seara următoare.

Stephanie avea doar optsprezece ani. Bărbatul acesta o tulburase foarte mult. Era de o frumusețe care-i tăia răsuflarea: părul blond ca grâul, bronzat la față, ochi cenușii plini de mister… De la bun început o cam amețise.

Fusese atât de încântată de el, încât durase ceva timp până să-și dea seama că atitudinea doamnei Burgess fața de ea se

schimbase. Încet-încet devenise conștientă de alte amănunte… Doamna Burgess era schimbătoare la fire; o clipă zâmbitoare și prietenoasă, în clipa următoare îmbufnată, gata de arțag… Stephanie mai înțelesese că cei mici se temeau de mama lor… Aceasta putea să-i îmbrățișeze ca o mamă iubitoare pentru ca imediat după aceea să le facă reproșuri și să-i pălmuiască.

Stephanie se trezise curând supraveghindu-i mai atent. Nu mai îndrăznise să-i lase singuri cu doamna Burgess. Ziua, nu ieșea cu Gerard decât dacă-i luau cu ei pe Matt și Elnora. Seara, știa că tatăl era acolo ca să-i apere.

Theo Burgess nu i se destăinuise imediat. Era un om inteligent, discret și prudent. Se întâmplase să stea de vorbă cu Stephanie despre problemele lor doar după un incident deplorabil, în cursul căruia soția lui o rănise pe Elnora la frunte.

– Soția mea e cam nervoasă. Se irită destul de ușor… așa încât ar fi mai bine să nu lași copiii numai cu ea. Pot s-o enerveze și…

Soțul schițase un zâmbet trist.

– Știi cum este, fiecare mamă e cu toanele ei. Fii foarte atentă. Pot conta pe tine, nu-i așa, miss Stuart?

Uneori, după-amiaza, el își făcea timp să facă baie în piscină împreună cu Stephanie și copiii. Se purtau cu toți ca niște copii, stropindu-se, țipând, râzând… Foarte repede, Theo începuse s-o strige pe fată pe numele mic.

Domnul Burgess era un tată iubitor. Îi adora pe Matt și pe Elnora, care simțeau același lucru pentru el. Văzându-i așa, atât de fericiți în absența Violei Burgess, Stephanie înțelesese cât era femeia aceasta de bolnavă.

Viola avea la dispoziție o armată de servitori. Primea multă lume în vizită. Plăcerea ei cea mai mare era să se plimbe cu Porsche-ul decapotabil… Conducea cu viteză mare, stârnind teama Stephaniei și copiilor când erau cu ea. Matt, palid, se prindea bine de tot cu mâinile de fotoliu. Elnora se înverzea și până la urmă striga că o durea inima. Uneori, Viola râdea, încetinea, sau chiar parca pe undeva, lângă marginea drumului ca să-și lase fata să respire puțin aer curat. Dar alteori, în loc s-o intereseze soarta copiilor, apăsa pe accelerator, până în clipa în care Elnora, nemaiputând suporta, vomita. Atunci, Viola se întorcea și o bătea pe fetiță. Dacă Stephanie îndrăznea să intervină, Viola o insulta, urla la ea. Tânăra, îngrozită, încremenită, nu avea altceva de făcut decât să tacă…

Ultima criză se întâmplase într-o dimineață, a doua zi după o serată dată de niște vecini. Stephanie dansase ore întregi cu Gerard. Parcă plutise într-o altă lume. Încântarea din ajun i se citea pe față în clipa în care Viola intrase în camera ei:

– Nu mai vreau să te văd cum alergi după Gerard Tenniel! E clar? Nu poate să-l intereseze o adolescentă naivă ca tine. Gerard Tenniel este un bărbat cultivat, rafinat. Îl faci să se simtă foarte stânjenit. Ieri, vroia să danseze cu mine, dar te-ai agățat de el ca un scai. Dacă te mai prind într-o zi vânându-l, te dau afară din casa asta!

Stephanie făcuse greșeala să protesteze. Fusese năucită de reacția Violei care, frizând isteria, o copleșise cu un val de vorbe grele… Nu se mai stăpânise deloc, și deodată, Stephanie înțelesese: Viola era geloasă pe ea! Era îndrăgostită de Gerard Tenniel. Era furioasă pentru că în loc să-i facă ei curte, fusese atras de bona angajată pe casă și masă.

Stephanie descoperise deodată în față o creatură oribilă, transfigurată de furie și de ură. O femeie violentă, periculoasă, care nu șovăise s-o amenințe.

– Nu-ți dau voie să te mai vezi cu el! Gerard vine aici pentru mine, nu pentru tine. Lasă-l în pace, auzi? Lasă-l în pace! Gerard e al meu!

Stephanie o privise, năucită. Exasperată, Viola cedase unei furii de nestăpânit. Începuse s-o bată fără milă. Căutând să scape, Stephanie fusese răsturnată cu sălbăticie. Viola îi trăsese un picior în coaste. Stephanie țipase de durere, dar chiar în clipa aceea ușa se deschisese, și Theo Burgess se precipitase spre ea, alb la față văzând ce se-ntâmpla.

Împingându-și nevasta, îngenunchease lângă Stephanie și o ridicase încet.

– Dumnezeule, Steph! Ești rănită? Ce ți-a făcut? Îmi pare rău, draga mea… Nu plânge.

Cu o mână tremurătoare, o mângâiase pe frunte.

– Nu, draga mea, nu plânge. N-o să-i mai dau voie să se apropie de tine.

Încremenită să-i audă glasul atât de tandru, Stephanie simțise c-o sărută pe tâmplă. Nici o clipă nu se gândise că Theo Burgess se îndrăgostise de ea.

– Biata de tine… N-ar fi trebuit s-o mai las să iasă din cameră; boala i se agravează de la o vreme, dar…

Stephanie îl întrerupsese cu un urlet. Într-adevăr, peste umărul domnului Burgess, tocmai o văzuse pe Viola, desfigurată de furie, cu un revolver în mână. Era pistolul lui Theo, pe care-l ținea într-un sertar încuiat cu cheia, ca să-l aibă pentru eventualii hoți…

Cum ajunsese la Viola?

Fără îndoială, spărsese broasca. Theo se întorsese, încremenind. Viola izbucnise în râs.

– Aha! Acum ți-e frică, nu-i așa?

Își agitase brațul în aer.

– Așadar, vroiai să mă trimiți la nebuni! Nici nu se pune problema de așa ceva, auzi? N-o să mă mai întorc niciodată acolo! Niciodată! Nu sunt smintită! Sunt perfect sănătoasă, n-am nimic! Cauți doar să scapi de mine, ca să pui mâna pe târfa asta… Ce găsiți toți la ea? Ce are atât de extraordinar? Gerard aleargă cu limba scoasă după ea, și acum tu… Trebuie să fie foarte…

– Viola, o întrerupsese cu blândețe Theo Burgess. Ascultă-mă, Viola…

Se ridicase încet.

– Viola, ești bulversată… Ascultă-mă…

– N-am ce să ascult! Adio!

Câteva secunde, Stephanie refuzase să creadă ce se-ntâmplase. Stătea în genunchi, cu ochii holbați. În urechi îi mai răsuna împușcătura, în timp ce Theo se prăbușise peste ea.

Viola se apropiase, cu arma îndreptată spre tâmpla Stephaniei.

Abia atunci, fata își pierduse cunoștința… Ca să se trezească în mijlocul unei teribile tragedii.

Capitolul 4

Bineînțeles, nu putea să rămână închisă în casă la nesfârșit. După vreo oră de la întoarcere, Robert îi bătu la ușă.

– Te-ai sculat, Frumoasa din Pădurea Adormită? o tachină el.

Trebuia s-o fi crezut încă în pat, pentru că păru foarte surprins s-o vadă îmbrăcată și machiată. În sinea ei, Stephanie oftă ușurată; n-o auzise nici când plecase, nici când se întorsese. Nu-și putea închipui ce se-ntâmplase. Ea însăși nu se mai recunoștea. Unde era fata de ieri dimineață, care se dusese la muncă fără să bănuiască nici o clipă că, în numai câteva ore, existența avea să i se dea peste cap?

– Cum te mai simți, astăzi? Te mai doare capul?

O examină atent.

– Încă ești palidă și ai ochii încercănați, constată el, cu o expresie severă.

Stephanie reuși să zâmbească.

– Ah, mulțumesc! Ești foarte amabil! Exact de asta aveam nevoie!

– Vino să luăm împreună micul dejun… La drept vorbind, sunt aici în calitate de mesager al lui Gwen; ne pregătește gogoși. A cumpărat și siropul de căpșuni care-ți place atât de mult.

– Uimitor! exclamă Stephanie, urmându-l până la bucătăria lor inundată de soare.

Îmbrăcată cu niște blugi vechi, cu o cămașă roz și un șorț de bucătărie, Gwen trebăluia pe lângă plită.

– Uite c-ai venit în sfârșit! Începeam să-mi fac griji! spuse Gwen turnând aluatul într-o formă. Asta e pentru Robert… Următoarea e pentru tine, Steph.

Toată săptămâna, n-aveau timp să mănânce liniștiți micul dejun. Se mulțumeau să bea câte o cafea și să înfulece în grabă câteva tartine. Așa încât duminica, era un fel de ritual. Lui Gwen îi plăcea să gătească atunci când avea timp, și era surprinzătoare prin varietatea meniurilor pe care le propunea.

Era ultimul mic dejun în compania fratelui și cumnatei… își spuse Stephanie. Gândul ăsta îi revenea tot timpul în minte; un gând trist, disperat. Slavă Domnului, ei nu știau. Amândoi erau cât se poate de veseli… Era o duminică la fel ca celelalte, pe care Stephanie nu vroia s-o strice trădându-și disperarea.

Robert i-ar fi iertat plecarea precipitată? Avea un frate nemaipomenit! Când se întorsese din Australia, insistase să vină să locuiască la el. Imediat ce putuse să cumpere casa împreună cu Gwen, se grăbise să transforme etajul de deasupra garajului în apartament pentru ea. Se întrebase de

multe ori dacă o răsfăța atât pentru că avea îndoieli despre ceea ce se întâmplase cu adevărat în urmă cu cinci ani. Niciodată nu spusese nimic despre asta. Niciodată nu adusese vorba despre povestea aceea, dar nu se întrebase oare ce-i ascundea sora? Stephanie fusese împroșcată cu noroi în timpul procesului Violei. Familia se încăpățânase să-i susțină nevinovăția. Avocatul ei își construise pledoaria pe maladia discontinuă a acuzatei. Prezența Stephaniei pe scena dramei nu era decât un detaliu. Viola avea accese de violență de mulți ani… Dar Viola o acuzase pe Stephanie că avea o relație amoroasă cu Theo Burgess. Evitase să deschidă discuția despre gelozia declanșată de prietenia dintre Stephanie și Gerard Tenniel… Se concentrase asupra minciunii legată de Stephanie și Theo. Fusese atât de convingătoare, încât Stephanie începuse să-și pună și ea întrebări!

Într-o zi, fusese întrebată ce spusese Theo când o ajutase să se ridice. Ar fi trebuit să mintă. Încercă să nu răspundă. Se bâlbâise, se înroșise ca racul, dar în cele din urmă, mărturisise că Theo îi spusese „draga mea“.

Niciodată nu va uita reacția celor prezenți în sală. Cei care erau de față își ținuseră răsuflarea și se uitaseră unii la alții. În ochii Violei sclipise triumful.

Stephanie se simțise trădată. Procesul Violei se întorsese dintr-o dată împotriva ei.

Ce să facă? Protestase; habar n-avea de ce Theo Burgess folosise asemenea cuvinte. Nu, niciodată nu fusese nimic între ei! Theo nu era decât patronul… Din păcate, mărturiile se adunau… Nu înotase și se jucase cu el și cu copiii în piscină?

Nu-și petrecuseră timpul împreună în vreme ce Viola se plimba cu mașina? Toată lumea credea la fel: Viola putea fi uneori antipatică, chiar violentă, dar Theo și copiii fuseseră mult mai fericiți odată cu venirea Stephaniei în casă… Se trăsese deci concluzia că soțul își îndreptase privirea spre fata din casă în căutarea consolării. Stephanie fusese învinuită, fără să fie niciodată inculpată, pentru un adulter pe care nu-l comisese.

Cât despre Viola, fusese declarată vinovată de omorâre fără premeditare și fusese închisă într-un centru psihiatric din interiorul sistemului carceral. Cei doi copii fuseseră încredințați unei mătuși, la Sydney. Stephanie plecase în Anglia, unde procesul nu constituia capul de afiș al ziarelor și unde nimeni nu risca s-o arate cu degetul pe stradă.

Fusese convocată la proces doar în calitate de martor; i se retrăsese acuzația. În Queensland, peste tot unde mergea, murmurele o însoțeau, privirile se îndreptau asupra sa. Toată lumea era convinsă că fusese metresa lui Theo Burgess.

Gerard crezuse și el povestea; căzuse în plasă la fel ca toți ceilalți. Prezența lui tăcută și disprețuitoare în sala de judecată amplificase suferința Stephaniei. Când se refugiase în Anglia, își promisese să nu-l mai vadă niciodată.

– Atunci? Ce facem azi? întrebă deodată Robert, lăsând ziarul deoparte.

– Trebuie să spăl, răspunse Gwen.

Bărbatul făcu o strâmbătură.

– Fără asemenea lucruri în dimineața asta! Spălatul mai poate s-aștepte, nu?

– Dar cămășile tale, și șosetele, pot să aștepte și ele? Sau e o întrebare prea indiscretă?

– Gwen, o s-o faci pe surioara mea să nu mai vrea să se mărite niciodată! O să creadă că o căsnicie înseamnă numai să faci gogoși și să speli rufe.

– Tu spui asta, nu eu! ripostă Gwen.

Ea se ridică, strânse farfuriile și le puse în mașina de spălat. Casa era plină de asemenea mașini ultrasofisticate, făcute să se câștige timp. Doar trebuia să le umpli și să le golești. Robert pretindea că nu înțelegea care era rostul unei asemenea mașinării sofisticate. De altfel, ca să le dovedească, într-o zi propusese să participe și el la treburile gospodărești; în felul ăsta, puloverul alb care-i plăcea atât de mult lui Gwen se transformase într-o cârpă colorată… Din ziua aceea, lui Robert i se interzisese să mai stea în spălătorie.

Stephanie se ridică.

– Evan o să treacă să mă vadă, probabil nu peste mult timp. Rămân eu aici și mă ocup de toate în timp ce voi vă plimbați.

Fratele ei izbucni în râs.

– Haide, Gwen; ia-ți haina și să plecăm înainte ca menajera să se răzgândească. De data asta, nu suntem de serviciu. Să profităm de situație!

Gwen o îmbrățișă.

– Ești un înger. Mulțumesc… Toate rufele sunt în coș. Vrei să le sortez eu înainte de a pleca?

– Mulțumesc, știu să citesc pe etichete… Nu pun niciodată la un loc șosete colorate cu pulovere albe…

– Au! Au! mormăi Robert.

Prinzându-și nevasta de mână, o trase afară.

Mașina lor dispăruse, când Stephanie se apucă metodic de treabă. Era încântată că avea ce să facă și la ce să se gândească. După ce puse lucrurile la punct prin casă, se așeză să scrie scrisorile.

Consacră acestui lucru mai multe ore. În fine, mulțumită de rezultat, le ascunse în geantă.

Evan veni așa cum spusese, la ora trei. Duminica, mânca întotdeauna la prânz cu mama lui și nu putea să fie liber mai devreme.

O privi cu o expresie gravă când îi deschise.

– Bună! Ce mai faci?

– Mulțumesc, bine, răspunse automat.

Dar privirea prietenului ei continua s-o scruteze, și se înroși.

– După părerea mea, ar fi fost mai bine să rămâi în pat, constată el pe un ton foarte profesional… Poate ai gripă. Acum, este sezonul.

Făcu o pauză.

– Unde sunt Robert și Gwen?

– Au ieșit la plimbare. Iau masa de prânz la un han, nu departe.

– De asta ai și tu nevoie; de o ieșire la aer.

În mașină, el vorbi încet, dar Stephaniei îi era greu să se concentreze. Cu toate astea, tresări când îl auzi rostind numele lui Gerard.

– E curios, tipul ăsta. Mama a fost surprinsă să-l vadă; trimisese o invitație mamei lui, dar nici o clipă nu se așteptase să-l vadă apărând pe Gerard. Bănuiesc că a vrut să împuște doi iepuri dintr-un foc. Fără îndoială că are treburi de rezolvat pe aici, și a profitat să asiste la serata noastră.

Evan râse încet.

– Mama spune despre el că-i un mare seducător. În fond, e un bărbat bine. Stephanie, ce impresie ți-a făcut?

Ea nu se grăbi să răspundă. De unde să înceapă? Se hotărî să facă o apreciere generală:

– Blonzii nu-mi inspiră încredere.

– Îți plac brunetii? se neliniști Evan zâmbind… De ce nu mi-ai spus mai demult? Mai am timp să mă vopsesc?

Ea reuși să schițeze un simulacru de zâmbet.

– Îmi place părul roșu… E altceva.

– La școală, mă porecliseră Morcoveață. Asta mă exaspera.

Stephanie se simți deodată cuprinsă de un val de melancolie. Îl privi pe furiș, gândindu-se cu ciudă că, împreună, ar fi putut fi fericiți. Dacă Gerard n-ar fi venit la serată, Evan i-ar fi cerut mâna și ea i-ar fi oferit-o fără nici cea mai mică ezitare…

De ce destinul îi mai jucase o festă? De ce Gerard era finul mamei lui Evan?

Merseră pe faleză vreo cincizeci de kilometri, admirând marea scânteietoare. Când se întoarseră spre Wyville, crepusculul colora câmpia. Mâncară împreună într-un mic restaurant frecventat de localnici. Stephanie fu încântată de el; acum, nu-și dorea deloc să fie singură cu Evan.

Intrară din nou în mașină pe la ora nouă. Pe drum, se întâlniră cu Gerard, care făcea o mică plimbare după masă.

– Ia te uită! Bună seara! Încă ești aici?

– Da. Plec mâine, răspunse Gerard.

– Cred că-ți aduci aminte de Stephanie… începu politicos Evan.

– Foarte bine.

– Am petrecut o zi excelentă și…

– Presupun că vă treziți devreme, mâine dimineață, îl întrerupse Gerard cu un zâmbet malițios.

– Ei, da! Din nefericire. Tenniel, ți-ai ales o profesie ideală… Toate mesele plătite de clienți, onorarii care se pot negocia! Trebuie să fii nebun ca să te faci doctor.

– Dar îți place meseria pe care o faci, protestă Stephanie sprijinindu-se de el.

Evan era un om minunat. Avea să-i simtă din plin lipsa.

– Bineînțeles, draga mea. Îți mulțumesc că mi-ai adus aminte.

Se uită la ceas.

– Te părăsim, Tenniel… Îmi pare bine că te-am văzut din nou. Transmite salutări mamei tale.

– O să-i transmit, răspunse Gerard, privindu-l cum deschidea portiera.

Stephanie aștepta ca să poată intra. Simțea ochii lui Gerard ațintiți asupra ei și nu îndrăznea să ridice capul.

Evan deschise ușa și intră primul, deschizându-i portiera să urce și ea în mașină; femeia răsuflă ușurată când reuși să-și ocupe locul.

– Pe curând, murmură Gerard.

– Da, răspunse Evan. Și călătorie plăcută la întoarcere, mâine.

Bietul de el! Nu putea să ghicească dedesubturile cuvintelor rostite de Gerard.

Se îndepărtară repede, și Stephanie descoperi că tremura de-a binelea. Timpul trecea. Ziua de mâine avea să vină curând… Ce-avea să facă cu Gerard Tenniel și șantajul lui?

*
* *

A doua zi, plecă de acasă la ora obișnuită; totuși, portbagajul era plin cu valize, și în geantă avea scrisorile. Porni pe drumul spre hotel. Robert plecase deja la muncă, dar Gwen, care fusese de serviciu, lenevea în continuare. Cu o expresie tristă, Stephanie contemplă vila. Aici, fusese fericită. Apoi întoarse capul și-și văzu de drum. La ce bun să mai întârzie? La ce bun să se mai gândească? Învățase acum cinci ani că asta nu folosea la nimic. Când destinul lovea, singura soluție era lupta. Stephaniei i-a trebuit mult timp ca să-și revină după crimă și procesul care-i urmase. Fusese deprimată timp de mai multe luni; pierduse chiar gustul să trăiască… Dar se bătuse, își reconstruise existența. Aici, la Wyville, se liniștise, avea o slujbă interesantă, prieteni, un frate, o cumnată, și pe Evan.

Evan… Își mușcă buza de jos. În primul rând, nu trebuia să se gândească la el. Durerea ar fi insuportabilă…

Când ajunse la hotel, nu găsi pe nimeni în holul de la recepție, în afară de portarul, care tria presa fluierând vesel.

– Bună ziua, soarele meu! exclamă văzând-o apropiindu-se. Cine ți-a furat zâmbetul?

Se prefăcu a râde.

– Am avut un week-end epuizant.

– Sincer să fiu, te sfătuiesc să te măriți; n-o să te mai țină toată noaptea…

Portarul zâmbi poznaș, în timp ce ea se înroși ca racul.

– Șeful a coborât? vru să știe nou-venita.

– Își ia micul dejun. Ah! Era să uit; e un mesaj pentru tine, de la un client.

Își luă blocnotesul de lângă telefon, din care citi:

– Domnul Tenniel… Vrea să te vadă imediat ce apari.

Stephanie încuviință, clătinând din cap, obosită.

– Urc imediat.

– Îți face probleme? se interesă colegul. Vrei să am eu grijă de el?

Femeia râse nervos.

– Nu, mulțumesc. Sunt destul de mare să mă descurc și singură.

Gerard era îmbrăcat, de data asta. O examină din cap până în picioare cu o privire inchizitoare.

– Intră.

Închizând ușa în urma Stephaniei, arătă cu degetul spre valizele lui.

– Sunt gata, anunță el. M-am întâlnit aseară cu directorul, i-am plătit nota și i-am spus că te iau cu mine.

Stephanie făcu ochii mari.

– Și ce i-ai explicat?

– Nu fi așa de neîncrezătoare! I-am spus că-ți propun un loc de muncă mai interesant la Londra.

– Ce?

– Am adăugat că i-aș oferi o compensare pentru…

– N-aveai dreptul să faci așa ceva! îl întrerupse, furioasă… I-ai spus că plec cu tine?

Tânăra femeie păli, îngrozită.

– Dar de ce? reluă ea… Ce idee proastă! O să se grăbească să-i spună fratelui meu! Orașul ăsta e mic de tot, toți se cunosc între ei. În două zile, va ști toată lumea. Robert o să știe unde mă găsește și o să vină după mine. Dumnezeule…!

– Ai de gând să dispari pentru totdeauna din viața fratelui tău?

Această întrebare îi tăie avântul și îl privi cu o expresie învinsă. Până la urmă, spuse încet:

– Ai o altă soluție?

Privirea lui Gerard reflectă o ciudată neliniște.

– Stephanie, exagerezi!

– Cum îndrăznești…? se revoltă, roșie de furie. Mă șantajezi și…

O obligă să tacă punându-i o mână la gură.

– Vrei să ne audă toți vecinii? Credeam că vrei să-ți ascunzi trecutul.

Stephanie era atât de iritată încât încercă să-l muște, dar el își retrase mâna la timp.

– Sper că ești la fel de năbădăioasă și în pat, mormăi bărbatul. Nu începe din nou cu mine. O să-ți pară rău…

Ignorându-i protestele, o trase lângă el.

– Acum, te sfătuiesc să mă asculți cu atenție. Ești o femeie destul de matură și de independentă ca să-ți duci viața fără să ceri părerea fratelui. Nu e gardianul tău. Dacă vine să te caute la Londra, noi o să-l primim cu calm și liniște.

– Noi? se strâmbă femeia.

– Da, noi, insistă el pe un ton batjocoritor.

Îi prinse încheietura mâinii cu două degete.

– De acum suntem legați unul de celălalt, murmură bărbatul, ca și cum această perspectivă l-ar fi amuzat.

Nu la fel stăteau lucrurile cu Stephanie, care încerca în zadar să se elibereze. Până la urmă, abandonă partida.

– Nu trebuia să intervii în locul meu în fața directorului! I-am scris câteva rânduri, i-am spus că…

– Ce pretext ai inventat?

Femeia se întoarse spre el, stacojie la față.

– N-am putut să-l mint, spuse ea. I-am declarat pur și simplu că vreau să-mi părăsesc postul imediat, rugându-l să mă ierte că nu pot să respect preavizul.

– Și pentru fratele tău?

– Asta-i treaba mea.

– Dacă vine după tine, o să fie și treaba mea, așa că aș prefera să știu cum stau lucrurile.

– Lui Robert i-am explicat că nu reușesc s-o rup cu trecutul și că, nevrând să provoc nici scandal nici bârfe, prefer să mă mut la Londra, unde nu mă cunoaște nimeni.

El clătină din cap și îi dădu drumul. Stephanie se grăbi să-și maseze urmele roșii pe care i le lăsase pe piele.

– Ar fi trebuit să pleci înainte de a ieși cu Cameron, decretă el sec… Apropo, ce poveste i-ai spus stimabilului Evans?

Femeia se răsuci pe călcâie.

– Ar fi mai bine să chemi pe cineva pentru bagaje. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, pentru că nu riscăm să ne întâlnim cu cineva pe drum.

– Ce i-ai spus lui Cameron?

– Asta mă privește pe mine. Lasă-mă-n pace! Până la urmă, plec, nu ți-e de-ajuns?

Ochii albaștri îi scânteiau de furie. Gerard Tenniel o privea atent, asemenea unui savant în fața microscopului său.

– Nici nu mă gândesc la asta, ripostă el adunând valizele. Este vreo ieșire mai retrasă, ca să nu fim văzuți împreună?

– Ieșirea din spate, răspunse mormăind tânăra femeie, înainte de a-l urma pe coridor. Ești sigur că n-ai uitat nimic?

El se opri și-și încruntă sprâncenele, gânditor.

– Ah, frumos din partea ta că mi-ai adus aminte… Pardesiul meu e pe fotoliu, lângă fereastră.

Stephanie se întoarse să-l ia, și merse apoi pe scara de serviciu, care ducea direct la parcare. Stătu încordată ca un arc până în momentul în care plecară. Se aștepta în fiecare clipă să fie recunoscută de cineva și să i se ceară o explicație.

Se hotărî s-o apuce pe un drum de țară până să ajungă la șoseaua care mergea la Londra. Cu un pic de noroc, puteau să evite trecătorii prea curioși. La ora aceea, circulația era fluidă. Șoferița era încântată că putea să se concentreze asupra drumului; era un mod ca oricare altul să-și stăpânească nervii. Nu mai avea puterea să se neliniștească pentru soarta ei…

– Vrei să trec eu la volan? întrebă Gerard când ajunseră la șosea.

– Nu, îmi place să conduc, răspunse femeia, întrucâtva surprinsă.

Vorbea serios când pretindea că o mai dorea, după atâția ani? Ieri, luată pe nepregătite, nu se gândise la aspectul acesta al situației, dar astăzi, nu-i venea să creadă, Nu… Spusese asta ca s-o sperie, s-o incite să plece din Wyville. De asta se precipitase să vină aici, de îndată ce citise scrisoarea doamnei Cameron trimisă mamei sale. Voise să se asigure că nu se va mărita cu Evan, că nu va șifona imaginea familiei Cameron.

– Poți să-mi recomanzi un hotel bun la Londra? Și nu prea scump, bineînțeles. Nu am prea mulți bani.

Gerard nu răspunse la întrebare, și șoferița îl privi pe ascuns.

– Trebuie să locuiesc undeva până îmi găsesc unde să stau, mormăi ea.

– O să stai la mine. Știi foarte bine.

Mâna șoferiței se smuci o clipă pe volan, și automobilul făcu o deviere bruscă, trecând la câțiva centimetri pe lângă o mașină care venea din sens opus. Zgomotul unui claxon o făcu să tresară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ieși de pe șosea și oprește! comandă Gerard. N-am nici un chef să mor într-un accident de mașină. Dă-te la o parte, conduc eu.

Stephanie era atât de speriată, încât se supuse fără nici un fel de împotrivire.

– Dă-te jos! ordonă ferm Gerard.

– Ce-ai vrut să spui puțin mai devreme? N-o să stau cu tine.

– Nu-i nici momentul, nici locul să discutăm despre asta. O să stăm de vorbă când ajungem la Londra!

Stephanie deschise portiera, coborî, ocoli mașina, fulgerându-l pe Gerard cu privirea.

– Doar nu-ți închipui c-o să accept o asemenea invitație! protestă femeia.

Șoferul își prinse centura de siguranță.

– Nu era vorba despre o invitație, ci despre un ordin.

– Nu trebuie să-mi dai ordine!

– Urcă!

Stephaniei îi venea greu să respire.

– Pune-ți centura!… Ce-i cu tine astăzi? Te-ai hotărât să te prăpădești?

– N-ar fi o idee rea.

– Ești lașă.

Ea privi înainte, tremurând de furie.

– N-o să stau la tine!

– N-o să te las să ieși fără mine înainte de a fi căsătoriți, replică bărbatul pe un ton suav.

Capitolul 5

Stephanie rămase mută tot restul drumului. Din când în când, Gerard îi mai arunca o privire amuzată… lucru de care ea habar n-avea. Totuși, nici el nu încercă să înceapă o conversație. Cu cât se apropiau de Londra, cu atât era circulația mai densă, și trebuia să-și concentreze toată atenția asupra condusului. Stephanie era acum mulțumită că-i cedase volanul, pentru că se întreba cum s-ar fi descurcat în valul acesta de autovehicule.

De îndată ce vor ajunge, trebuia să pună lucrurile la punct. N-avea să locuiască la el. N-o să se culce cu el! N-o să se mărite cu el! De altfel, cu cât scăpa mai repede de el, cu atât era mai bine! Cel mai bine era să-l lase s-o ducă până în fața casei lui, apoi să găsească un mic hotel nu departe de centru. Pe urmă, avea să-și găsească ceva de lucru și un apartament.

Ce prostie! O glumă de prost gust! Își bătea joc de ea. Se amuza pe seama ei, pentru că reacționa vehement la toate intervențiile lui ridicole!

Gerard se întoarse puțin către ea.

– Am ajuns… la Londra.

– Mulțumesc, am remarcat.

Drept cine o lua? Toate casele erau prea înghesuite, prea cenușii! Atmosfera asta poluată! Străzile păreau sumbre, morocănoase… Și toate mașinile, bară la bară… Se gândi la Wyville, la aerul proaspăt și parfumat, la mare, la întinsele spații verzi, la falezele albe… la pescărușii care se jucau în bătaia vântului.

Îi scăpă un oftat.

– În curând o să fim acasă, anunță el.

Această „persoana întâi plural“ începea s-o agaseze din ce în ce mai mult.

– Unde locuiești ? întrebă ea, subliniind „singularul“.

– La Highgate. Știi unde este?

– Mi se pare c-am auzit vorbindu-se despre asta; e în partea de nord, nu-i așa?

Bărbatul încuviință.

– Dick Whittington, adăugă el.

Stephanie tresări.

– Poftim?

– Îți amintești de micul ucenic care a devenit primarul Londrei? El a auzit dangătul clopotelor din înaltul colinei Highgate.

– Înțeleg că visezi să ajungi într-o bună zi primar… rânji tânăra femeie.

– Sunt avocat, nu negustor.

O idee îi trecu deodată prin minte Stephaniei, redresându-se pe locul ei; cu siguranță, el nu se gândise.

– Spune-mi, ca avocat, riști la fel ca un medic să fii implicat într-un scandal, nu?

Gerard nu păru nici ofensat, nici neliniștit. Schiță un zâmbet.

– Totul e să nu fii amestecat în așa ceva.

– Totuși, pe plan profesional, eu reprezint pentru tine un calup de dinamită.

– De ce? ripostă șoferul apucând-o pe o alee mărginită de copaci. N-ai fost inculpată. Ai fost martor într-un proces de crimă, acum cinci ani. Și ce-i cu asta? Dacă toți martorii ar deveni niște paria, tribunalele n-ar mai avea nici o rațiune de a fi!

Stephanie îl privi neîncrezătoare; pe fiecare parte a aleii defilau locuințe somptuoase, dar ea nu le vedea.

– Dar… dar dacă pe tine nu te deranjează, bombăni ea… de ce-ai spus că asta ar putea să ruineze reputația lui Evan?

Gerard opri mașina în fața unei case mari. Opri motorul și întoarse încet capul spre tânăra femeie.

– Eu nu sunt Evan Cameron, și nu am o mamă ca a lui. Chiar crezi că te-ar fi lăsat să te măriți cu băiatul ei știind că l-ai împins pe Theo Burgess la adulter?

– Dar eu nu… Ți-am spus de o sută de ori că niciodată…

– Din cauza asta l-a omorât nevastă-sa… Fii serioasă, Stephanie; ai fi putut s-o convingi pe doamna Cameron de nevinovăția ta în afacerea asta?

Ea își retrase capul între umeri, învinsă.

– Haide! Coboară…

– Încetează să-mi mai dai ordine! se răzvrăti femeia.

Altădată, era mai amabil. Felul ăsta de a o domina o exaspera.

Bărbatul ridică din umeri și ieși din mașină. Profitând de ocazie, Stephanie se strecură pe locul șoferului, întinse mâna spre chei, dar nu mai erau acolo. Gerard se aplecă în fața ferestrei, legănând nonșalant legătura de chei.

– Cauți așa ceva?

Zâmbetul lui malițios dispăru imediat, în timp ce Stephanie contempla casa. Era o clădire solidă, construită cu bun-gust, acoperită cu viță sălbatică. Locuința era ideală pentru un avocat cu reputația lui, cu toate că ei i se păru foarte mare.

Stephanie își dădu seama la un moment dat că amfitrionul deschisese portbagajul și scotea valizele. Se duse imediat și ea acolo ca să le pună la loc. Gerard îi dădu peste mână și le luă din nou.

– Ai dat în mine! explodă ea, stupefiată. Cine te crezi, până la urmă? Dă-mi cheile și lasă-mi lucrurile acolo!

Privind-o răutăcios, vârî cheile în buzunarul de la pantaloni, apoi, luând bagajele, porni spre casă. Stephanie o luă pe urmele lui, fierbând de furie.

– Cu tine vorbesc! Nu te mai face că n-auzi! Dă-mi cheile de la mașină! N-ai dreptul…! E dezgustător ce faci! Vreau să mă duc la hotel!

El lăsă jos bagajele grele, și Stephanie rămase pe loc, așteptând urmarea. I-ar fi tras niște pumni, chit c-ar fi primit și ea. Cel puțin s-ar fi descărcat. Însă Gerard Tenniel nici nu-și dădu osteneala să se uite la ea. Deschise ușa de la intrare, ridică valizele și intră într-un vestibul somptuos pardosit cu alb și negru. Pe urmă, se întoarse la Stephanie… pe care o ridică pe umăr ca s-o ducă înăuntru.

– De obicei, nu așa se duce fericita mireasă în casă, dar așa stau lucrurile deocamdată, declară pe un ton detașat.

– Lasă-mă jos! protestă femeia.

Gerard n-o ascultă.

Își continuă drumul până la sufrageria elegantă, unde Stephanie avu câteva secunde la dispoziție ca să admire perdelele de mătase brodată, tapițeria cu arabescuri albe și verzi care acoperea fotoliile și canapelele… Fu aruncată pe o sofa.

Se ridică imediat, buimacă, cu răsuflarea tăiată, dar își veni repede în fire:

– Aș fi putut să mă lovesc la cap de colțul mesei! Cum îndrăznești să mă arunci așa, ca și cum aș fi o păpușă de cârpă?

– Tu mi-ai spus să te las jos, replică el implacabil, înainte de a ieși.

Stephanie se ridică în picioare și aruncă o privire prin toată încăperea. Un pian cu coadă trona într-un colț… Remarcă orologiul impozant, covorul alb și verde, și, pe ușa deschisă, pe Gerard care îngrămădea valizele pe culoar.

Ajunse la el chiar în clipa în care închidea ușa de la intrare. Se năpusti asupra lui și el se grăbi s-o ia în brațe.

– Ce ardoare! Cât entuziasm! Mă simt flatat!

Femeia îl fulgeră cu privirea.

– Nu sunt…

Nu va ști niciodată ce nu era. El puse stăpânire pe gura Stephaniei, cu atâta putere încât simți că amețește. Se agăță de umerii lui ca să nu-și piardă echilibrul. O copleși un sentiment de panică. Încercă să se zbată, însă el era mult mai voinic… Totuși, se gândi tânăra femeie, trebuia să lupte, trebuia să facă totul ca să scape!

Pentru prima dată în viață, înțelese ce însemna o dorință incontrolabilă: dar ceea ce o înnebuni cel mai mult fu să constate că ceda fără să vrea acestei îmbrățișări înfocate. Nu reușea să țină ochii deschiși, i se înmuiau picioarele, o senzație de moliciune o copleșea… Deodată, reveni la realitate. Se îndepărtă cu o smucitură violentă:

– Nu, nu! Te rog să încetezi!

Gerard se îndepărtă puțin, fără să-i dea drumul de tot, și un zâmbet îi apăru în colțul buzelor.

– Mă întrebam cum o să reacționezi la sărutul meu, mormăi el, vizibil satisfăcut de rezultat. Mi-era frică să încerc…

Deodată, Stephaniei i se făcu teamă. Până aici, nu-l luase în serios. Crezuse că se distra pe seama ei, că inventa un joc bizar, dar că până la urmă va ajunge la hotel. Acum, se întreba: cine era bărbatul ăsta?

– De ce? șopti femeia.

El își înălță sprâncenele.

– De ce? De ce te doresc? Asta vrei să spui, Stephanie? Întrebarea mi se pare naivă, draga mea.

Cu ochii închiși, ea tresări.

– Chiar dacă nu simt la fel?

O strânse mai tare în brațe și ea se strâmbă.

– Acum cinci ani, m-am îndrăgostit nebunește de o iluzie, răspunse el. Poate te-am ajutat să mă ridiculizezi. Poate m-am înșelat singur; vroiam să întruchipezi un fel de vis… Perfect, accept să fiu vinovat în parte. Cu toate astea, te-ai folosit de mine, Stephanie.

– Nu! protestă ea cu vehemență, deschizând ochii ca să-l roage s-o asculte. Nu, Gerard… Te rog, nu m-am folosit de tine… Crede-mă! N-a fost nimic!

– Tu, și Burgess.

Rosti numele ăsta ca și cum ar fi simțit un gust amar în gură.

– N-a fost nimic între Theo și mine!

– Și vrei să te cred? se înfurie el cu un râs sardonic. I-auzi! Îi spui Theo… iar el nu-i decât acela care te-a angajat; un bărbat destul de în vârstă ca să-ți poată fi tată!… Și să nu-mi spui că așa-i spunea toată lumea; nu-mi amintesc să te fi auzit spunându-i pe nume în public. Ba dimpotrivă, foloseai un „domnule Burgess“ curtenitor și solemn. Ai făcut în așa fel încât nimeni să nu vă ghicească secretul… L-ai cunoscut îndeaproape, nu-i așa, Stephanie?

Ea clătină violent din cap.

– Nu m-a atins niciodată. Nu m-a sărutat, nu mi-a spus un cuvânt… Nu înțelegi că nu sunt decât niște minciuni?

– Atunci, de ce l-a împușcat Viola?

– Era schizofrenică… Știi foarte bine. Când începea criza, era în stare de orice, și Theo i-a stat în drum. A inventat povestea cu legătura dintre noi, pentru că astfel avea un pretext ideal să-l împuște. Presimțise că jurații vor fi de partea ei, dacă avea un motiv serios.

Gerard se uită la ea cu o expresie îndepărtată. Tânăra femeie tremura ca varga. Îi dădu drumul în cele din urmă și traversă încăperea.

– Îți trebuie ceva care să te pună pe picioare, spuse gazda.

Stephanie îl urmări cu privirea, mușcându-și buza de jos. N-o ascultase. N-o credea.

– Un coniac? întrebă el, întors cu spatele.

Fără să răspundă, ea se duse încet spre canapeaua de mătase brodată și se așeză. Nu se sinchisea de decorul rafinat. Se uita în gol, în timp ce imaginea Violei Burgess îi apărea din nou în minte, mai clară ca niciodată… O vedea perfect, cu chipul deformat de furie și de gelozie. Gerard ar crede-o dacă i-ar spune că motivul care declanșase furia Violei era gelozia ei față de el? Nu. De ce-ar crede-o, câtă vreme refuza să admită inocența relației ei cu Theo Burgess? Nu vorbise cu nimeni despre ceea ce provocase incidentul, la început. Poate făcuse o greșeală, dar acum era prea târziu s-o îndrepte; de altfel, n-ar fi avut curajul să repete cuvintele insultătoare ale Violei… Pe moment, îi fusese milă de ea; femeia era bolnavă, ar fi plătit foarte scump ceea ce făcuse… Stephanie nu se gândise nici o clipă câte ar avea ea însăși de pătimit…

Gerard îi întinse un pahar.

– Bea.

Îl privi, disperată la culme.

– Mi-e frică de tine.

Încerca aceleași senzații ca în ziua în care Viola se legase de ea. Stephanie era îngrozită de orice manifestare violentă; și uite că se afla în fața unui bărbat ale cărui gesturi erau la fel de imprevizibile ca ale Violei Burgess!

– E coniac, nu otravă, replică el încruntându-se. De ce te temi?

– Te implor, nu te mai juca de-a șoarecele și pisica!

O sili să ia paharul.

– Să nu te miști de-aici. Liniștește-te… Îți duc sus bagajele.

– Nu rămân!

– Mai vorbim în timp ce mâncăm. Mie mi-e foame, ție, nu? Vrei să ieșim, sau poate…

– Da! Ieșim! răspunse imediat cea întrebată.

El o privi cu un zâmbet batjocoritor.

– Dacă mă gândesc bine, cred c-aș prefera să mâncăm aici. Călătoria asta cu siguranță te-a obosit. Vrei să urci să te odihnești în camera ta?

Era prea mult. Întrecuse măsura. Îi aruncă conținutul paharului în față.

Ghicind ce-avea de gând să facă, Gerard reuși să se eschiveze, dar alcoolul îl împroșcă pe haină și cămașă, apoi își reveni și, foarte demn, își scoase batista din buzunar și începu să se șteargă. Fără un cuvânt, Stephanie își retrase capul între umeri.

– Trebuie să mă duc să mă schimb, declară el ridicând din umeri, cu ochii scânteind ironic. Vii cu mine, adăugă. N-am nici un pic de încredere în tine… Cine știe ce idee strălucită poate să-ți mai treacă prin cap cât lipsesc?

Femeia se bosumflă, dar Gerard, trăgând-o hotărât de mână, o sili să se ridice.

– Mergi singură sau te iau în spate? întrebă politicos.

Îl urmă. La baza scărilor, el luă două valize și se dădu la o parte s-o lase să treacă. Stephanie căuta cu disperare un mijloc să-l facă să asculte de rațiune. Viola fusese bolnavă psihic, dar Gerard era sănătos, nu-i așa? Dacă se purta ca un nebun, nu era decât o aparență…

Deschise o ușă.

– Sper să te simți bine, aici.

Era o cameră luminoasă, foarte modernă.

– Minunat! nu putu să nu exclame nou-venita. Îmi place mult cum ai aranjat casa. Ai angajat un decorator?

– Nu. Mama a avut grijă de asta.

– Mama ta, murmură Stephanie, apropiindu-se de fereastră.

Contemplă grădina imensă, cu peluze impecabile, cu tufișurile tăiate perfect. Copacii înmugureau. Gerard Tenniel locuia într-un cartier privilegiat al capitalei!

– Din cauza mamei tale mă aflu astăzi aici. Dacă nu ți-ar fi arătat scrisoarea doamnei Cameron… Apropo, de ce ți-a arătat-o? Unde este? Locuiește aici? Ce-o să se-ntâmple dacă mă găsește aici?

– Mama și tata locuiesc în Essex, la Maldon, răspunse el descheindu-și nasturii de la cămașă.

Stephanie împietri, alarmată.

– Ce faci?

– Mă dezbrac.

Își scoase cravata.

Stephanie măsură din ochi distanța până la ușă. Ar putea să iasă? Nu prea avea șanse de reușită.

Gerard îi adresă un zâmbet curtenitor.

– Îmi pare rău, dar îți repet, nu îndrăznesc să te las nesupravegheată, se scuză, dându-se înapoi.

Stephanie se întrebă ce urmărea de fapt; se lămuri imediat, când el dispăru pe culoar. Ușa se închise și se auzi o cheie răsucindu-se în broască.

Tânăra femeie se năpusti asupra ușii în care începu să bată cu pumnii.

– Gerard! Lasă-mă să ies! Auzi? Vreau să ies!

– Da, da, te aud foarte bine, doar nu sunt surd. Scutește-mă de crizele tale de isterie, te rog! Baia este în dreapta. Fă un duș, liniștește-te. După ce mă schimb, o să mâncăm și stăm de vorbă.

Îl auzi îndepărtându-se pe coridor, dar rămase acolo, cu urechea lipită de ușă, până când auzi închizându-se ușa de la apartamentul lui. Cât o să mai dureze gluma asta de prost gust? Pe moment, avea impresia că el se abținea să nu râdă…

Se așternu o liniște apăsătoare. Se hotărî să-și examineze camera cu pereții acoperiți de un tapet cu flori discrete… Patul era acoperit cu o cuvertură de mătase albă. Era o atmosferă foarte delicată, foarte romantică. Stephanie se plimbă de la un capăt la celălalt al încăperii, oprindu-se ici și colo să privească un bibelou, să mângâie o pernă… Aproape uitase motivul pentru care se găsea aici. Avea impresia că era la capătul răbdării de câteva zile, de săptămâni. Totuși, nu trecuseră decât patruzeci și opt de ore de când apăruse Gerard Tenniel.

Se duse să vadă și baia, mică dar luxoasă, în culori asortate cu cele din cameră. Deschise dulapul și descoperi o sumedenie de obiecte de toaletă; uleiuri de baie, spume, talc parfumat, săpunuri… Optă pentru spumă, și turnă o doză generoasă în cada care se umplea cu apă caldă. Câte femei avuseseră privilegiul să treacă pe aici? se întrebă, privind balonașele de spumă.

Se dezbrăcă și intră în apă oftând.

Gerard se schimbase. Stephanie se strâmbă de furie. Da, se schimbase, ei și? Era normal, nu? Trecuseră cinci ani! Și ea se

schimbase. Nu mai era adolescenta cu ochi mari de copil pe care o cunoscuse… Ah, Gerard! Pe vremea aceea, îl admirase atât, un bărbat cultivat, sclipitor, acest om de lume care trăise tot felul de experiențe pasionale…

Încercă să-și aducă aminte exact ce simțise atunci… Se cam temuse de el. Cât îl mai iubise, în sinea ei! Nu era decât o adolescentă care trăia într-o lume iluzorie, care nu știa ce înseamnă dragostea, dar suferise teribil… Gerard Tenniel nu mințea afirmând că fusese foarte prudent cu ea. Nu-l înțelesese cât se străduise să-și stăpânească emoțiile. Își aminti cât de abil fusese… Niciodată prea grăbit, niciodată indiscret… O simțea când se înfuria, când o cuprindea panica, dacă avea nesansa să-i trezească pasiunea… Dac-ar fi încercat s-o ia în brațe așa cum trebuia, ar fi pierdut-o pentru totdeauna… Dar se mulțumise să stea în banca lui. Săruturile lui fuseseră platonice…

Se înroși la față și se ridică brusc în cadă. O iubise? Chiar o iubise? Asta ar explica reacția lui de la proces… Îl rănise?

Gerard nu i se păruse niciodată vulnerabil. Îi era greu să-și închipuie că putuse să-l ofenseze. Totuși, astăzi se întreba dacă nu cumva atitudinea lui se datora acestui lucru. Trebuia neapărat să-i demonstreze că Viola mințise! Trebuia să găsească un mijloc să-i arate că nu-l trădase…

Măcar dac-ar fi putut să vorbească despre asta fără insulte sau amenințări! Măcar dacă…

Stephanie ieși din baie. În primul rând, nu vroia să se mai gândească la ce s-ar întâmpla după aceea… Se înveli într-un imens cearșaf flaușat, apoi se contemplă în oglindă. După câteva clipe, ușa se deschise.

– Masa e servită. Din păcate, nu pot să-ți ofer decât mâncare rece… șuncă, salată și fructe.

– Cobor în cinci minute, răspunse cea invitată.

Va înceta s-o mai sfideze dacă dădea dovadă de calm și detașare?

– Grăbește-te! Mor de foame!

Cum el cobora, Stephanie căută în valize o ținută potrivită. Cum să se îmbrace ca să-i inspire respect? Probabil că o considera încă o puștoaică de optsprezece ani… Dar se maturizase. Acum era o femeie adultă…

Alese niște pantaloni, un tricou și o vestă albă. Se pieptănă repede, se fardă puțin, apoi examină rezultatul pe care-l obținuse.

Mulțumită. Totuși, starea ei sufletească nu corespundea deloc cu aparențele… În sfârșit! Asta era.

Îl găsi pe Gerard într-o bucătărie inundată de soare, în partea din spate a casei. Ferestrele se deschideau spre grădină. Se întoarse spre ea s-o întâmpine…

– Iată-te, în sfârșit! Tocmai mă pregăteam să-mi torn un pahar cu vin… Sper că vrei și tu, nu?

– Nu, mulțumesc; nu beau niciodată vin la masa de prânz pentru că mă adoarme. Un pic de apă, și este perfect.

Așezându-se, îl privi umplându-și paharul. Îi făcu semn spre salatieră.

– Servește-te.

Se așeză în fața ei și se servi cu o bucată de șuncă înainte de a-i oferi tava.

– Mulțumesc.

Ea își umplu farfuria.

– Casa asta este prea mare pentru un burlac, nu crezi?

– Mult prea mare, încuviință amfitrionul.

– De ce-ai cumpărat-o?

– N-am cumpărat-o. Am moștenit-o de la unchiul Georges. A fost celibatar. S-a născut aici, și aici a murit.

Gerard se uită la ea înainte de a adăuga:

– Sper că asta nu te stânjenește.

– Nicidecum, de ce? Nu l-am cunoscut. Presupun că majoritatea caselor ăstora au văzut tot atâtea decese câte nașteri.

– Unchiul Georges era un tip excentric. Mi-a lăsat moștenirea asta cu o condiție, să fiu celibatar la moartea lui, și încă zece ani după aceea.

Furculița Stephaniei rămase imobilizată în aer.

– Slavă Domnului!

Gerard zâmbi șiret.

– Unchiul Georges nu s-a gândit bine la treaba asta; aveam cincisprezece ani când a murit.

Femeia pufni în râs.

– Aha! Și erai celibatar…

– Într-adevăr. N-am fost atât de precoce încât s-o fi făcut deja, declară Gerard, bine dispus.

Stephanie îl observă pe ascuns, și un zâmbet îi apăru pe buze.

– Cei zece ani, răstimpul cerut, au trecut?

Gerard se ridică și se aplecă peste masă. O sărută pe vârful nasului.

– Mulțumesc! Nu puteam să primesc un compliment mai drăguț din partea ta, șopti bărbatul.

Stephanie se înroși ca racul. Închise ochii, confuză, tulburată, nemaiștiind ce să spună. Soneria de la ușă puse capăt oricărei tentative de a interveni, totuși, Gerard se încruntă.

– Cine naiba să fie?

Aruncând șervetul pe masă, lângă pahar, se ridică, fără multă tragere de inimă.

– Mă duc să scap de musafirul nepoftit, anunță el.

Stephanie îl privi cum se îndepărta cu mersul lui suplu. Preț de o clipă, uitase cu desăvârșire că erau dușmani! Privind-o, el îi zâmbise și ea îi răspunsese la fel. Apoi o sărutase pe vârful nasului… Nu-și mai amintise din ce cauză se găsea aici. Nu se gândise la motivațiile lui Gerard, la intențiile lui.

De bună seamă că înnebunise. Ce ușor era să-și șteargă memoria, sau s-o îngroape în amănunte aparent lipsite de importanță!

Auzi glasul lui Gerard în vestibul.

– Julia! Ce cauți aici?

– Gerard, nu sta ca un porțelan chinezesc, ia cutia asta! Nu vezi că-i grea?

– Ești singură?

– Bineînțeles că sunt singură! Se pare că nu vezi prea bine dacă pui o asemenea întrebare… Nu mă îndoiam că într-o bună zi o să dai în patima băuturii. La avocați, este o manie… Te miști, sau nu? Am venit să mănânc, închipuie-ți… Nu, nu, să nu-ți faci probleme! O să-mi pregătesc singură mâncarea.

Stephanie înmărmuri; se părea că se apropiau de bucătărie… Ce să facă? Să nu se miște? Să se ascundă?

– Julia, dacă ești obosită, te sfătuiesc să te duci în sufragerie. Îți aduc o gustare în cinci minute.

Gerard părea dezorientat.

– Cred că glumești! Pentru nimic în lume n-aș mânca un sandviș făcut de tine! Mă îngrozește perspectiva asta!

Ușa bucătăriei se deschise, făcând loc unei femei înalte și bine făcute, care înmărmuri la rândul ei.

– Aah! făcu ea.

Se întoarse spre Gerard.

– Văd că ai pe cineva care să-ți țină companie, spuse, ironic. De asta nu păreai încântat să mă vezi!

Stephanie se ridică. Era roșie în obraji de rușine. Creatura aceasta de vis nu putea să fie decât una dintre prietenele lui Gerard. Era imaginea pe care tânăra femeie și-o făcuse despre amantele lui… Haine elegante, după ultima modă… Părul blond, adunat într-un coc mic la ceafă; trăsături delicate, distincție… Poate nu era întruchiparea frumuseții, dar știa să-și pună în valoare atuurile.

– Julia, ți-o prezint pe Stephanie Stuart, spuse Gerard, fără prea mult entuziasm. Stephanie, iat-o pe verișoara mea, Julia.

Julia o examină gânditoare, apoi îi întinse mâna.

– Ce mai faci? Așadar, dumneata ești Stephanie?

Gerard și Stephanie se uitară unul la celălalt surprinși, în vreme ce Julia râdea de evidenta lor buimăceală.

– O să intru direct în subiect: tu ești motivul pentru care mă aflu aici.

– Despre ce vorbești? explodă Gerard.

Julia se apropie de masă și se așeză pe un scaun.

– Mmm…! Salata asta este teribil de apetisantă… Toarnă-mi un pahar cu vin, dragul meu, în timp ce-mi umplu farfuria.

Se servi cu o porție serioasă de salată.

Gerard, cu o sclipire de furie în ochi, luă sticla cu vin.

– Julia, explică-mi, ce vrei să spui? De ce te interesează prezența Stephaniei aici?

Nou-venita luă un castronaș cu maioneză.

– E proaspătă?

– Julia, încep să-mi pierd răbdarea… Te ascult: de ce ești aici?

Julia se uită la unul și la celălalt cu o expresie încântată.

– Acum vreo oră, am primit un telefon de la maică-ta. Din câte am înțeles, a fost sunată de un personaj furios la culme, un oarecare Robert Stuart.

– Ah! exclamă Stephanie ducându-și mâna la obraz.

Julia o contempla zâmbind.

– Presupun că e vorba despre fratele tău.

Stephanie nu răspunse, întorcându-se spre Gerard.

– Da, interveni acesta. Ce vroia de la maică-mea?

– Vroia să afle adresa ta, dragul meu.

Julia izbucni în râs văzându-i expresia năucită.

– Maică-ta a sunat aici, continuă ea, dar nu i-a răspuns nimeni. A fost foarte neliniștită. Robert Stuart era furios la culme, și mătușa Louise și-a închipuit imediat c-o să vină să te împuște. După părerea lui, i-ai luat sora cu tine, și… Gerry… Ce-i cu toată povestea asta extravagantă?

Capitolul 6

Stephanie sări în picioare, înnebunită.

– Trebuie să plec. Nu mai pot să rămân nici o clipă în casa asta! Dacă vine Robert la Londra să mă caute? Gerard, nu trebuie să mă găsească la tine…

Bărbatul o înhăță în momentul în care trecea prin fața lui.

– Nu intra în panică! Tu singură ai spus că într-o bună zi o să te întâlnești cu el. Dacă vine, o să-i explici de ce ai plecat din Wyville; nu va avea încotro și va trebui să-ți accepte decizia.

Stephanie schiță un rictus amar.

– Nu prea mă pricep să dau explicații. Nici tu n-ai crede un cuvânt din ce ți-aș spune! De ce-ar fi altfel cu Robert?

– Robert e fratele tău, și, în cazul de față, va fi vorba despre ceva adevărat.

– Nu te-am mințit niciodată! se aprinse femeia.

– Ah, nu? rânji el.

Julia asculta liniștită schimbul de replici, terminând de mâncat. Stephanie îi aruncă o privire pe ascuns și își mușcă buzele de ciudă. Nu vroia să se certe cu Gerard, mai ales cu cineva de față!

– N-o să stau de vorbă cu tine! anunță ea.

Bărbatul nu păru deloc impresionat de siguranța cu care vorbea.

– Cu atât mai bine. Atunci, taci.

– Uf!… Ești exasperant!

– Așa e întotdeauna, interveni Julia. Gerard se întoarse spre verișoara lui, fulgerând-o cu privirea.

– Ți-aș fi recunoscător dacă nu te-ai amesteca în afacerea asta; n-avem nevoie de comentariile tale. Nu-mi amintesc să te fi invitat la masă; totuși, cum se pare că te-ai săturat deja, acum te-ar deranja să pleci?

– E încântător!

Julia își așeză farfuria pe masă și se legănă de câteva ori pe loc. Era clar că n-avea de gând să plece. Nu vroia să piardă nimic din spectacol!

– Mi-am dat osteneala să vin până aici ca să te previn…

– Ca să știi ce se-ntâmplă, i-o tăie gazda. Ai avut întotdeauna o curiozitate bolnăvicioasă!

Julia își aranjă părul cu un gest elegant.

– Exagerezi…

– Nu înțeleg cum Robert a fost pus la curent atât de repede, mormăi Stephanie.

Julia zâmbi.

– Asta pot să-ți spun! Se pare că a dat telefon la hotelul unde lucrezi; i s-a spus că-l însoțești pe Gerard la Londra…

Îmi închipui de pe acum titlurile mari din ziare… Avocat de mare reputație, arestat pentru răpire…!

– Julia, termină!

Stephanie oftă.

– N-am noroc! De ce a sunat Robert la hotel? Nu vroiam să afle vestea atât de repede… Nu se poate să fi primit deja scrisoarea pe care i-am trimis-o, pentru că am pus-o la poștă la ora opt.

– Dacă e vorba de o scrisoare locală, poate a fost livrată la prânz, sugeră Julia.

Stephanie se strâmbă.

– Probabil… La asta nu m-am gândit… Întotdeauna se întâmplă așa; când nu vrei, poștașul face exces de zel!

– Așa se-ntâmplă mereu, întări Julia.

Stephanie trase concluzia că tânăra femeie îi plăcea.

– Poți să-mi recomanzi un hotel convenabil, cu prețuri abordabile, te rog?

– Nu pleci de-aici! tranșă Gerard.

– Dacă ai nevoie pentru astă-seară, am o cameră liberă, îi propuse Julia, amabilă.

– Nu! se răți Gerard.

– E cam mică, dar patul e foarte confortabil, preciză Julia.

– Ai auzit ce-am spus? reîncepu Gerard, punând mâna pe Stephanie… Nu pleci de-aici fără mine! Julia, pe tine te rog să pleci imediat!

Amenințarea n-o intimidă pe verișoară.

– Accept cu plăcere invitația ta, interveni Stephanie care se părea că-și regăsise curajul.

Gerard se albi la față.

– Stephanie, adu-ți aminte de ce te afli aici; o să mă țin de promisiunile pe care le-am făcut.

Femeia ezită.

– N-o să îndrăznești…

– Ce n-o să îndrăznească? vru să știe Julia.

– Eu nu trișez niciodată, decretă Gerard.

– Mincinosule!

– Julia, pentru numele lui Dumnezeu, nu vrei să taci?

Stephanie se adresă verișoarei.

– Chiar… n-are scrupule?

– Nici pomeneală! afirmă Julia râzând.

– Julia, nu-ți merge cu mine. Pleacă! Știi drumul…

Julia se așeză din nou și își încrucișă picioarele lungi.

– Rămân! Cred că Stephanie are nevoie s-o susțină cineva în casa asta dominată de un „macho".

Gerard, furios, își încordă maxilarul pentru câteva clipe.

– Din păcate, nici nu se pune problema de așa ceva. Nu mai am nici o cameră liberă.

– Ai șase, la etaj! Câți invitați primești?

– Patru dintre ele n-au mai fost folosite de ani de zile; saltelele sunt umede, nu le-am mai aerisit din vara trecută.

– Nu mi-e frică de umezeală.

– Nu ți-ai adus cămașa de noapte. Nici periuța de dinți, de altfel… Du-te acasă, Julia!

– Îți împrumut tot ce dorești, interveni Stephanie.

– Mulțumesc, ești drăguță.

Julia se ridică, și porni bine dispusă spre hol.

– Urc să-mi aleg o cameră!

– O să faci pneumonie! amenință Gerard.

Ea se întoarse și-i oferi zâmbetul cel mai încântător.

– Dacă trebuie, o să încălzesc așternutul pe radiatorul electric.

Stephanie vru s-o urmeze, dar Gerard o opri, tăindu-i calea. Trânti ușa bucătăriei și se sprijini cu spatele de ea, cu brațele încrucișate.

– N-am nevoie de Julia aici. Convinge-o să plece!

Stephanie clătină încet din cap.

– Stephanie, insistă el mai încet, apropiindu-se… Cum o să învățăm să ne cunoaștem mai bine, dacă nu suntem niciodată singuri?

El o mângâie pe obraz. Stephanie încremeni, surprinsă și tulburată în același timp.

– Dar nu ăsta-i scopul operațiunii, nu-i așa? Ceea ce vrei, este…

Cuvintele îi rămaseră pe buze. Oftă.

– Ce vreau, este…?

– Vrei să te culci cu mine! termină femeia, stacojie la față.

– Și atunci?

– Nici nu mă gândesc!

– Ai făcut dragoste cu Cameron?

– Nu!

O prinse de bărbie și o sili să-l privească în ochi.

– Ești îndrăgostită de el? Îl iubești?

Stephanie clipi din ochi, dar nu spuse nimic.

– Îl iubești? repetă Gerard.

– Eu… nu știu, mărturisi femeia într-un hohot de plâns. N-am avut timp să-mi dau seama. Eu… Ne înțelegem de minune. Evan e bărbatul pe care-l visează orice femeie… Atent, loial, generos, și…

– Un soț perfect, întrerupse Gerard pe un ton batjocoritor. De cât timp îl cunoști?

– De vreo doi ani, dar ieșim împreună doar de câteva luni.

– Deci n-a fost o dragoste fulgerătoare?

– Nu cred c-a fost.

Gerard o privea cu o expresie stranie, și se simți înroșindu-se, stânjenită. Regreta atât încât nici nu-i venea să creadă. Îl iubise pe Gerard de la prima întâlnire… Dar totul nu fusese decât o iluzie.

Cu Evan, cel puțin, fusese liniștită; se putea conta pe el… Dacă-i cerea mâna, ar fi doar pentru că era absolut sigur că formau împreună o echipă unită…

– Ai mai fost îndrăgostită de altcineva?

Stephanie încremeni. Nu… Nu trebuia să cedeze din nou ochilor acestora cenușii, atât de adânci! Nu, nu trebuia să se lase împinsă în prăpastie.

– Nu, niciodată.

– Niciodată, Stephanie? murmură el cu voce suavă, în timp ce degetele mângâiau gâtul și buzele tinerei femei.

Îl privi cu fermitate.

– Am crezut o dată, sau de două ori. Dar m-am înșelat.

Gerard avea fruntea încrețită; glasul îi deveni mai aspru.

– Aș vrea să te-nțeleg… Ești ca o pisică noaptea. De îndată ce am impresia că te văd, întind mâna, și tu te eschivezi.

Amândoi auziră zgomot de pași pe scară. Julia cobora. Gerard începu să strângă masa. Stephanie, încă tremurând, îl ajută.

Julia apăru, cu un zâmbet radios.

– Camerele sunt perfect aerisite! îl acuză pe amfitrion. Am ales-o pe cea din spate, lângă a ta, Stephanie. Dacă ai vreun coșmar, țipă: o să vin imediat.

Stephanie schiță un zâmbet neconvingător.

– Mulțumesc.

– Bineînțeles, o să alung toți vagabonzii! adăugă Julia, cu ochii îndreptați spre vărul ei.

Gerard strânse dinții.

– Te crezi amuzantă!

– Stephanie, cât timp rămâi la Londra?

– Sper să găsesc ceva de lucru.

– În ce domeniu?

– Ți-am propus ceva de lucru! interveni Gerard.

Julia îl privi, stupefiată.

– La cabinetul tău?

– Da. Secretara și-a dat demisia. Stephanie poate să înceapă imediat; ar trebui să vină și să fie pusă la curent…

– Julia, tu cu ce te ocupi? întrebă Stephanie ștergând masa.

– Nu face nimic!

– Lucrez în ceea ce toată lumea numește « marketing », răspunse Julia, privindu-l îndârjită pe Gerard. Vărul meu râde de mine, dar în realitate, este o profesie istovitoare.

– Când are ceva de făcut…, precizează Gerard.

– De acord, nu este în fiecare zi un orar regulat. Uneori, n-am mare lucru de făcut, dar de îndată ce fac rost de un contract, lucrez zi și noapte.

Se duse spre un dulap.

– Vreau să beau o cafea. Și tu, Stephanie?

– Te rog, nu fi stânjenită, mormăi Gerard.

Ieși din încăpere trântind ușa.

Julia se răsuci pe călcâie, cu o pungă cu cafea boabe în mână.

– Fir-ar să fie! Ce prost dispus suntem astăzi! Ah! Bărbații ăștia frustrați sunt de-a dreptul insuportabili, nu crezi?

Turnă boabele în mașina de măcinat. Stephanie interveni timid:

– Frumos din partea ta că ai rămas pentru mine.

Julia goli conținutul mașinii de râșnit în filtrul cafetierei electrice.

– Am dreptul să știu și eu mai precis ce se-ntâmplă, sau este vorba despre un secret de stat?

Stephanie șovăi. Nu vroia deloc să aducă vorba despre trecutul ei.

Julia apăsă pe butonul roșu.

– Așa cum bine spune Gerard, sunt de o curiozitate bolnavă. În schimb, pot să te asigur de absoluta mea discreție.

– Ești foarte apropiată de Gerard? vru să știe Stephanie, intrigată de faptul că el nu-i vorbise niciodată despre o verișoară atât de simpatică.

Evident, acum cinci ani, n-avuseseră timp să se gândească decât la ei doi.

Julia se întoarse spre Stephanie, cu un zâmbet plăcut.

– Suntem aproape frate și soră, explică cea întrebată. Mama mea și a lui sunt surori gemene; se înțeleg de minune.

Seamănă ca două picături de apă, poate de asta Gerard și cu mine avem atâtea puncte comune. În afară de faptul că e mai mare ca mine…

Zâmbetul îi deveni radios.

– Sper că ți-ai dat seama.

– Nu m-am îndoit de lucrul ăsta, recunoscu Stephanie, amuzată.

– La drept vorbind, ne despart zece ani. Când m-am născut, Gerard era un școlar cu genunchii juliți. El pretinde că m-a plimbat cu cărucțul. Știu doar că mă așeza pe balansoar când aveam trei sau patru ani. Mama ne supraveghea, înnebunită… Eram singurul copil… Am apărut așa, din întâmplare. Mama avea treizeci și doi de ani când m-a născut. Spune că a avut atât de mult de suferit la naștere, încât nici nu s-a mai gândit să facă un alt copil.

– Eu am o soră și un frate, amândoi mai mari decât mine. Și eu am apărut pe lume tot întâmplător.

Se auzi soneria de la intrare, și Stephanie se albi ca varul.

– Robert! șopti, cu ochii măriți de spaimă.

– Nu se poate! Mătușa Louise mi-a spus că este în Wyville. N-a putut să meargă cu o asemenea viteză!

Julia se uită la ceas, apoi exclamă, siderată:

– Doamne! Sunt aici de două ore.

Se uită la Stephanie, stânjenită.

– Da, el este, confirmă aceasta umezindu-și buzele.

În momentul ăsta, n-ar fi avut curajul să-l înfrunte! Ce i-ar fi spus?

– Nimeni nu ne obligă să deschidem, spuse Julia.

Dar chiar în clipa aceea, auziră un tropăit prin vestibul.

– Prea târziu! mormăi Julia… Dacă știam despre ce-i vorba…

– Monstrule!

Amândouă tresăriră auzind urletul lui Robert. Acesta fu imediat urmat de un zgomot de sticlă spartă și Stephanie nu-și putu stăpâni un țipăt de groază.

– După părerea mea… a fost porțelan, anunță Julia… Pun pariu că a fost jardiniera pentru care Gerard a plătit o sută de lire, anul trecut.

Ușa de la intrare se trânti violent.

– Vrei să intervină poliția? țipă Robert… Să nu mă minți! Soră-mea n-ar dispărea fără o vorbă, decât dacă i s-ar întâmpla ceva grav.

Cu pas tremurător, Stephanie se apropie de ușa care se deschidea spre hol! N-avea de ales; nu putea să stea ascunsă aici în timp ce Robert distrugea locuința lui Gerard.

Holul era presărat cu bucăți de porțelan și pământ. Robert era în fața ei, cu privirea arzând de furie.

– Stephanie! Ești bine?

Gerard se uită la ea peste umăr. Femeia avu impresia că gazda încercase să-l rețină pe nou-venitul în partea asta a casei.

– Da, Robert, sunt bine, răspunse ea pe un ton neutru.

Se duse spre el, în timp ce Julia, în cadrul ușii, aștepta fascinată urmarea… Văzând-o, Robert păru să se liniștească; era mulțumit să vadă că Stephanie nu era singura femeie din casă.

– Să intrăm aici, propuse Gerard, invitându-i pe toți în sufragerie.

Robert îl privi cu dispreț.

– Prefer să stau de vorbă liniștit cu sora mea.

Stephanie îl rugă pe Gerard din priviri.

– Te rog, lasă-mă să vorbesc câteva minute cu fratele meu, vrei?

Gerard ezită câteva clipe, dar până la urmă ridică din umeri, după care ieși. Robert, care stătea în mijlocul uriașei încăperi, o contemplă pe Stephanie ca și cum n-ar mai fi văzut-o niciodată până atunci.

– Fii amabilă și explică-mi cum stau lucrurile…

Ea trase adânc aer în piept. De unde să înceapă?

– Hai să stăm jos, Robert.

Se simțea slăbită; dacă nu stătea jos cât de curând, se aștepta să leșine.

El se așeză pe un fotoliu. Stephanie se instală în fața lui, cu mâinile încrucișate în poală.

– Atunci?

– Ai primit scrisoarea mea?

– Scrisoarea? Care scrisoare?

– Cea pe care ți-am trimis-o azi-dimineață… pe drum. De ce-ai dat telefon la hotel, dacă nu primiseși scrisoarea?

– Evan mi-a cerut să-ți spun că lipsește câteva zile. A fost chemat de urgență în Arabia Saudită, să opereze un șeic. Bolnavul nu era transportabil, și arabii pretind că au tot echipamentul de care este nevoie. Nu mai erai acasă, așa încât mi-a spus mie să-ți transmit mesajul… Îi pare rău că trebuie să renunțe la întâlnirea voastră de la restaurant… care i se părea că nu te încânta deloc, adăugă cu furie în glas.

Stephanie lăsă capul în jos.

– I-am scris…

– Aha! Și el a avut parte de o scrisoare, o luă peste picior Robert… O să fie cu siguranță bucuros s-o citească la întoarcere!

– Robert, te rog… Sunt dezolată…

– Dezolată? Ai dispărut fără un cuvânt, cu un bărbat pe care nu-l cunoșteam nici eu nici el înainte de sâmbătă seara, și-mi spui că ești dezolată?

Părea să respire greu.

– Îmi pot închipui de ce-ai plecat cu bădăranul ăsta.Doamne! N-a pierdut o clipă! Și-mi spui că ești îndrăgostită la nebunie de el; este im-po-si-bil !

– Eu l-am mai întâlnit, șușoti tânăra femeie.

Robert se aplecă spre ea.

– Ce spui?

Îi repetă cuvintele, și fratele abia-și stăpâni o exclamație.

– L-ai mai întâlnit? Nu mi-ai spus asta. Când? Unde?

– Acum cinci ani.

Bărbatul încremeni.

– Acum cinci ani… Cinci ani? În Australia?

Ea încuviință, cu pumnii strânși. Robert își părăsi locul ca să vină lângă ea. Îi prinse fața în mâini, obligând-o să-l privească în ochi.

– Stephanie, ce-i cu povestea asta?

Era prea mult; se prăbuși. Lipită de el, dădu frâu liber disperării, în timp ce o legăna încet.

– Steph… Steph, surioară, nu plânge… Haide… Liniștește-te… Spune-mi ce se-ntâmplă. Te ascult…

Stephanie nu putu să vorbească imediat, pentru că-i era greu să găsească vorbele potrivite. Dar Robert era un om răbdător și perspicace, care punea deja în ordine piesele de puzzle.

– E vorba de un șantaj?

Ea se dădu puțin înapoi, surprinsă.

– Deci, asta e!

– Cum ți-ai dat seama?

– Nu sunt complet idiot!

Stephanie râse fără să vrea.

– Robert, știu bine asta… Nu-i chiar un șantaj; în orice caz, nu este vorba despre bani.

Robert rămânea bosumflat.

– Ce vrea?

Ea se înroși.

– O să-l strâng de gât, mârâi Robert… E avocat! Te-a obligat să-l urmezi, să vii aici cu el…

Se ridică brusc, o privi atent.

– Steph… Tu nu… Tu n-ai…

– Ce?

– Ei, știi bine…

Arătă cu degetul spre tavan. Pricepând subînțelesul, tânăra femeie se înroși.

– Nu, Robert! Doar nu-ți închipui c-o să-i dau voie să… Nu sunt chiar atât de proastă!

– I-ai cedat șantajului.

– Era altceva. Într-un sens, avea dreptate.

– Avea dreptate? Doamne, Stephanie! Ce te-a apucat? Cum putea să aibă dreptate să…

– Nu aici e problema.

– Dar unde? Stephanie, am impresia că nu ești în toate mințile. Individul ăsta apare de nicăieri, îți răscolește trecutul, și tu-mi spui că nu aici e problema… Sincer, eu…

– Ascultă, să uităm problema șantajului.

– Nu se poate așa ceva. Este punctul de plecare în afacerea asta!

– Nu! protestă ea, ridicându-se.

Știa bine că n-ar asculta-o decât dacă i-ar arăta că este o femeie adultă și responsabilă…

– Taci, Robert!… Lasă-mă să termin. Nu mă mai întrerupe și nu mai țipa așa.

El păru ofensat și furios.

– Țip? Eu? Nicidecum! Am ridicat vreodată glasul când am vorbit cu tine?

Întorcându-i spatele, ea se duse la fereastră, de unde putea admira aleea lungă mărginită de arbori seculari. Era momentul crepusculului; păsările se retrăgeau ciripind la cuiburile lor.

– Gerard m-a obligat să recunosc niște lucruri pe care nu vroiam să le admit… N-aș fi putut niciodată să mă mărit cu Evan. Riscurile ar fi fost prea mari. Ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă cineva m-ar fi recunoscut, și ar fi evocat scandalul uciderii lui Burgess, în care am fost amestecată? Dacă Evan n-ar fi fost cardiolog, dacă familia lui n-ar fi fost ce este, aș fi putut să-i spun adevărul, și asta n-ar fi avut nici o importanță. Dar Robert, sincer vorbind, crezi că doamna Cameron m-ar accepta ca noră, dac-ar afla vestea? Toată lumea a crezut că am fost amanta lui Theo Burgess, înțelegi, și…

– Eu n-am crezut! i-o tăie nemilos. Nici tata, nici mama.

Stephanie se întoarse încet spre el, cu un zâmbet trist întipărit pe față.

– Mulțumesc, Robert. Dar chiar dacă i-aș jura doamnei Cameron că sunt nevinovată, ea nu m-ar mai vrea.

Robert o privi atent, aproape scrâșnind din dinți.

– Uite de ce am plecat cu Gerard, continuă femeia oftând ușurată… Era singura soluție; să dispar repede, dintr-o dată. Mi s-a părut a fi mai ușor decât să rămân la Wyville, să dau explicații, să vorbesc. Crede-mă, n-aveam nici un gând să vă părăsesc. Mă înțelegeam bine cu voi. Treaba pe care o făceam îmi plăcea, orașul era frumos… Dar știi cum e, zvonurile se răspândesc cu cea mai mare viteză… Dacă s-ar fi auzit într-o bună zi că am fost implicată într-o poveste atât de sordidă, totul s-ar fi prăbușit. Aș fi fost arătată cu degetul…

– Dar de ce să pleci? Nu ești obligată să spui tot!

– Nu se știe niciodată…

Bulversată, făcu o pauză. Își iubea fratele, și nu vroia să-l rănească, dar venise clipa să pună totul la punct.

– Gândește-te, Robert… Consecințele ar putea fi grave pentru tine. Știi foarte bine că în rândurile consiliului de administrație al spitalului există niște principii stricte. Ești fratele meu, și gurile rele ar interveni, reputația ta ar fi compromisă.

Îl văzu încordându-se, pălind.

– Uite de ce n-am putut rămâne. Nu vreau să-ți complic viața. Ești fericit împreună cu Gwen în Wyville; de acum, acolo nu m-aș simți bine deloc pentru că aș fi mereu pândită…

El înghiți în sec.

– Am putea să mergem altundeva, toți trei, și…

– S-o mai luăm o dată de la capăt? Fii serios, Robert… Ar fi imposibil. Ție nu-ți plac marile orașe, unde eu m-aș simți la adăpost. La Wyville, tuturor le place să vorbească despre alții… Eu…

Robert veni spre ea, o îmbrățișă tandru, neștiind cum s-o consoleze.

– Ce planuri ai?

– Rămân la Londra.

El se încruntă, iritat.

– Aici? Cu Tenniel?

Stephanie schiță un zâmbet, clătinând din cap.

– Nu, bineînțeles că nu. Dorm aici astă-seară, dar… Nu mă privi așa! O să fie aici și verișoara lui, chiar în camera de lângă a mea… Mi-e simpatică… De mâine, mă duc la hotel.

– Dar Tenniel a făcut asupra ta un șantaj odios. Aș putea să avertizez poliția și…

– Ca să iasă un scandal și mai mare, nu?

– Cu ce drept folosește metode atât de demne de dispreț, atât…

– Consolează-te; i-ai spart jardiniera care-i plăcea foarte mult.

– Pe el ar fi trebuit să-l sparg în mii de bucățele!

Se precipită spre ușă. Stephanie îl opri, îngrozită.

– Nu, Robert! Nu!

Era deja pe culoarul pe care amfitrionul se plimba cu pași mari. Robert se năpusti asupra lui și-i trase un pumn, cu sălbăticia unui taur turbat.

Lovitura fu atât de rapidă, încât Gerard n-avu timp să se ferească, și se prăbuși. La universitate, Robert fusese campion de box. Acum își domina adversarul cu statura lui impozantă.

– Să nu te atingi de sora mea că te omor! amenință el… Stephanie, să-mi dai vești despre tine. Vreau să știu unde ești și ce faci.

– Da, îți promit să fac asta.

Îl contemplă pe Gerard, puțin neliniștită. Era nemișcat… Robert îl rănise grav?

Apăru Julia, care se grăbi să îngenuncheze lângă vărul ei.

– Să-mi scrii! insistă Robert. Cel puțin o dată pe săptămână! Trebuie să mă întorc… Cu greu am găsit la spital pe cineva să mă înlocuiască, și am spus c-o să fiu diseară acolo…

– A murit? murmură Julia.

– Nu, și-mi pare rău, mormăi Robert… Când o să-și revină, să-i spui că am vorbit serios… Să nu se atingă de sora mea!

Stephanie îl însoți până la ușă, unde el se întoarse s-o sărute.

– Chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, murmură ea… Transmite-i lui Gwen toate cele bune din partea mea.

– Și lui Evan? Ce trebuie să-i spun lui Evan?

Femeia ridică din umeri, oftând.

– O să-și revină după despărțirea asta.

– Săracul Evan, spuse încet Robert.

Apoi dispăru.

– Fratele tău are un pumn de fier! Sper că s-a liniștit. Am preferat să-l las să câștige din prima repriză, altfel, bătaia s-ar fi prelungit până la miezul nopții.

– Te-a doborât! se revoltă Stephanie

Gerard zâmbi, și tânăra femeie fu cuprinsă de îndoială. Oare se prefăcuse? Avea dreptate; Robert se simțea probabil mai bine… însă dacă Gerard jucase teatru, trebuia să fie mai atentă cu el pe viitor… Evident, era avocat. Toți avocații au un suflet de artist, nu? Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la acest lucru. Omul ăsta era îngrozitor de complicat!

– Mi-a fost milă de el, spuse Gerard… Era atât de nervos…

Stephanie îl privi, zăpăcită.

– Nervos? E puțin spus!

Bărbatul rânji.

– De acord, de acord; era furios la culme. Nu sunt doctor, dar am hotărât c-ar fi fost mai bine pentru el dacă-l lăsam să mă lovească…

Julia păru încântată să audă așa ceva.

– Bănuiesc că te așteptai să se ajungă la asta, nu?

Gerard se strâmbă, privind cu ciudă jardiniera, din care nu mai rămăsese nimic.

– Ce dezordine!

Într-adevăr, își spuse Stephanie.

– Strâng totul imediat, spuse Julia. Dar până atunci, propun să ne bem cafeaua. E caldă…

Stephanie începu să râdă cu un râs isteric. Calmul Juliei făcea comică aceast situație care debutase cu o dramă… În sfârșit! Mai bine să râzi decât să plângi…

Capitolul 7

Stephanie crezu că n-o să mai doarmă în noaptea aceea. Nu era vorba numai de evenimentele care se precipitaseră în ultimul timp, ci în plus, întotdeauna îi era greu să se obișnuiască într-o cameră nouă… Chiar și în vacanțe, prima noapte la hotel era o încercare…

O ajută pe Julia să pregătească cina, o budincă delicioasă. Cele două femei flecăriră în timp ce făceau treaba, încântate de ocazie să se cunoască mai bine. Gerard se refugiase în biroul lui, cu un cufăr impozant deschis în față; îi explicase Stephaniei că avea lucru de recuperat…

Ea intră ceva mai târziu în cameră să-l anunțe că masa era gata. Se înnoptase; Gerard trăsese draperiile somptuoase de catifea bordo; citea, cu lampa bine orientată spre dosarele lui. Era încruntat…

Stephanie fu surprinsă, chiar șocată să-l vadă că purta ochelari. El și-i ridică pe frunte auzind-o că venea și o observă cu o privire îndepărtată. Parcă n-o recunoștea…

– Hm, da?

– E gata!

Își scoase ochelarii pe care-i așeză încet pe masă. Stephanie îi remarcă ridurile fine de la colțurile gurii. Lumina prea puternică îi accentua nemilos urmele de oboseală de pe față. Deodată, părea mult mai bătrân. Trebuia să se apropie de patruzeci de ani. De ce nu se însurase? De bună seamă, nu-i lipsiseră ocaziile; Gerard Tenniel era frumos, inteligent… o partidă ideală… În plus, avea bani să întrețină o asemenea casă.

– Ce-avem de mâncare? vru să știe.

Se ridică încet, se întinse, căscă. Purta o cămașă albă, descheiată la gât, care-i scotea în evidență pieptul voinic.

– Mi-e foame, adăugă, puțin nedumerit.

– Avem budincă, și cred că ți-e foame, pentru că e deja opt și jumătate! Sper c-o să-ți placă…

– Budincă? Excelentă idee!

Stephanie se întoarse să privească una dintre nenumăratele etajere care acopereau pereții.

– Toate cărțile astea îți folosesc în meseria ta?

– Unele, nu toate… Cărțile de referință sunt la cabinetul meu.

O privi cum se apropia de bibliotecă.

– Dacă vrei să citești ceva, te rog, alege-ți.

– Mulțumesc. O să revin mai târziu. Deocamdată, cred că Julia trebuie să fie și ea nerăbdătoare să mănânce.

Se duse spre ușă. Gerard făcu la fel, după ce stinse lampa de birou. Încăperea se cufundă în beznă, și Stephanie se lovi de un scaun pe care nu-l văzuze. Gerard scoase o exclamație exasperată.

– Ce se mai întâmplă?

– Nimic, mormăi tânăra femeie, înfiorată.

Timp de câteva secunde, rămaseră așa, înmărmuriți, unul lângă altul în întuneric. Apoi, cuprinsă de panică, Stephanie porni repede spre ușă.

Gerard o luă încet pe urmele ei, zâmbind ironic.

Mâncară ce pregătiseră, băură un pahar cu vin, pe urmă o ceașcă de cafea, după care Stephanie și Julia strânseră farfuriile și se întoarseră în bucătărie să le pună în mașina de spălat vase. După ce terminară, se așezară o oră în fața televizorului, în timp ce Gerard se întoarse în biroul lui.

– Ai de gând să accepți slujba pe care ți-o oferă Gerard? întrebă deodată Julia, pe un ton detașat.

Stephanie ridică din umeri.

– Mă gândeam să caut ceva de lucru la un hotel.

– Să știi că nu-i așa de ușor să găsești de lucru la Londra. Rata șomajului e mai ridicată decât în alte părți.

Stephanie își mușcă buza de jos.

– Nu știu, dar…

Nu găsi cuvintele să vorbească mai departe. Cum să-i explice Juliei că n-avea deloc încredere în Gerard?

– Ai putea să încerci, pe o perioadă de o lună, de exemplu, și să te hotărăști după aceea.

Stephanie căzu pe gânduri.

– Să nu mă înțelegi greșit, nu caut să te împing în cabinetul lui Gerard! exclamă Julia râzând. Dacă nu-ți place ideea de a lucra pentru el, spune-i deschis. Pe de altă parte, poate ar fi un

post mai interesant, mai bine plătit decât ce ți s-ar oferi la un hotel. Din câte știu eu, salariile sunt destul de modeste, în domeniul ăsta.

– Într-adevăr, recunoscu Stephanie strâmbându-se. Totuși…

– Totuși… ce? insistă Julia. De ce te temi? Crezi că Gerard o să preia din nou avantajul situației? Fii serioasă, Stephanie, sunt absolut sigură că, dacă vrei, poți să-l trimiți la plimbare. Să știi că și eu am uneori probleme cu bărbații în treburile mele de marketing… E la ordinea zilei! Sunt atât de proști, toți! Se uită la mine, văd că sunt blondă, și-și spun:“ hai să-ncercăm!“. Și încearcă. Uneori le trebuie câtva timp să priceapă, dar până la urmă înțeleg întotdeauna refuzul.

Stephanie începu să râdă cu noua ei prietenă. În definitiv, de ce nu? În orice caz, nu avea să-l vadă prea mult pe Gerard, care-și petrecea cea mai mare parte a timpului la tribunal; nu trecea de prea multe ori pe la birou. Și pe urmă… în felul ăsta putea să mai învețe câte ceva în probleme de drept.

– Evident, reluă Stephanie, ceea ce mă atrage în domeniul hotelier, este posibilitatea de a întâlni tot felul de oameni… Am urmat un curs, și știu să înregistrez un text steno și să-l bat la mașină, dar toate chestiile astea, să triez corespondența, să scriu scrisori, să clasez hârtiile… mă plictisesc de moarte. Biroul de recepție al unui hotel este un loc unde se perindă tot felul de oameni.

– Aha! O să vezi cum stau lucrurile la Gerard! o tachină Julia. O să ai parte de criminali, consilieri, polițiști, și…

Zâmbetul Stephaniei încremeni; întâlnise destui polițiști și consilieri cu cinci ani înainte.

– Sunt obosită, spuse ea ridicându-se. Cred că mă duc să mă culc.

Julia o privi, nedumerită.

– Noapte bună, încheie Stephanie… Spune-i noapte bună lui Gerard din partea mea. N-aș vrea să-l deranjez când lucrează.

Când ajunse în cameră, văzu că vântul începuse să bată tare. Lăsase fereastra deschisă și perdelele fluturau furioase; se răcorise bine de tot. O închise repede, cutremurându-se. Pe urmă se duse în baie să se schimbe; acolo, cel puțin, atmosfera era mai plăcută. În timp ce se pieptăna, se contemplă în oglindă… Avea impresia că se metamorfozase, în trei zile… Trei zile! Trecuseră doar trei zile de când își făcuse din nou apariția Gerard Tenniel? Privirea albastră trăda sentimente confuze… Furia, regretul, nesiguranța… Când Evan se va întoarce din Arabia Saudită, va afla că-l părăsise pentru totdeauna…

O să-i lipsească. Știa bine lucrul ăsta… Fuseseră legați printr-o prietenie sinceră. Ar fi putut să devină amanți… Dacă Evan n-ar fi fost atât de integru și de serios, fără îndoială s-ar fi pus problema căsătoriei…. Evan era rezultatul mediului său; stăpân pe existența, pe purtarea lui. Un om disciplinat, atent, prudent, meticulos. Cardiolog strălucit, lucra cu precizie și pasiune… Cariera avea pentru el o importanță capitală… Da, o să-i simtă lipsa. În orice caz, la început. Însă

știa că dacă i-ar fi propus să aleagă între ea și meseria lui, ar fi optat până la urmă pentru medicină… Evan era fiul mamei lui.

Agasată, se întoarse cu spatele la oglindă, și se hotărî să se gândească altădată la toate astea. Dacă nu și-l alunga pe Evan din minte, n-avea să închidă ochii la noapte.

Cu peria în mână, se întorcea în cameră când ușa exterioară se deschise brusc. Încremeni, se albi ca varul, când îl văzu pe Gerard apropiindu-se.

– Ce vrei? exclamă tânăra femeie, înnebunită, întrebându-se ce-avusese în cap când își pusese o cămașă de noapte atât de romantică și de transparentă…

Intrusul pufni în râs, ceea ce o făcu să se înfurie.

– Vreau să spun… Ieși afară!

– Ți-am adus niște cărți, pentru c-ai uitat să vii să le iei, răspunse nou-venitul așezând trei cărți pe masă… N-am știut ce ți-ar plăcea, așa că ți-am adus un roman polițist, o biografie și o culegere de nuvele…

Stephanie își strânse cămașa de noapte care stătea să se desfacă.

– Mulțumesc.

Gerard, fără s-o scape din ochi, se pregătea să închidă ușa. Femeia tresări, consternată.

– Parcă te-am rugat să ieși!

Se refugie în spatele unui scaun și se agăță de spătar. Dacă făcea un pas, îi arunca scaunul în cap!

Dar Gerard se gândise mai repede decât ea; se așeză pe scaun, fără să-i dea răgazul să-și pună în aplicare planul.

Stephanie strânse din dinți. El dădu capul pe spate s-o vadă, cu o sclipire răutăcioasă, provocatoare în ochi.

– Încă nu mi-ai spus ce-ai hotărât.

– În legătură cu ce?

Femeia nu mai înțelegea nimic.

– Atunci? insistă el.

– Atunci, ce? Nu știu despre ce vorbești!

Deodată, o mână o prinse de încheietură. Cu un strigăt de groază, Stephanie căzu înainte… pe genunchii lui Gerard!

– Nu-ți dau voie să…

Asta fu tot; bărbatul îi puse stăpânire pe buze.

– Nu, murmură femeia încercând să scape. Nu. Nu vreau…

El se îndepărtă puțin, privind-o atent.

– Chiar nu vrei?

– Nu! exclamă ea, străduindu-se să-și prindă cordonul neglijeului.

Când se desfăcuse?

– După părerea mea, nu știi ce vrei.

– Termină! urlă Stephanie, în vreme ce el trăgea din nou de panglica lungă de mătase.

Vru să se ridice, dar Gerard o ținea hotărât, cu privirea ațintită pe gâtul ei.

– Stephanie, mai devreme sau mai târziu…, șopti el, înainte de a se apleca s-o sărute tandru pe sâni.

– Să nu contezi pe asta! tranșă femeia, furioasă, smulgându-se din strânsoarea lui. Acum, îți cer să pleci de aici, înainte s-o chem pe Julia.

Intrusul căscă ostentativ.

– N-are rost… Sunt epuizat… S-o lăsăm pe altădată…

Stephanie ar fi vrut să-i arunce cu ceva în față, de preferat un obiect greu…

– Ah! Uitam… Îți dau liber până la sfârșitul săptămânii, dar aș vrea să vii la muncă luni dimineață.

– Nu m-am hotărât încă!

El ridică din umeri.

– Nu întârzia prea mult; locul n-o să fie liber mult timp. Știi despre ce e vorba cu secretariatul ăsta?

– Da.

– Cu atât mai bine. În caz de urgență, o să putem conta pe tine… Noapte bună, Stephanie.

După ce intrusul ieși, trase zăvorul, hotărâtă. Îl auzi râzând, în timp ce mergea pe culoar spre camera lui… Julia auzise oare ce se întâmplase?

Stephanie luă romanul polițist pe care i-l dăduse Gerard și începu să citească. Trecuse de miezul nopții când, în sfârșit, stinse lampa… Dar somnul întârzia să apară.

*

* *

Se trezi a doua zi dimineață într-un miros de cafea proaspăt măcinată și de șuncă.

– Vrei să iei micul dejun în pat? o întrebă Julia câteva clipe mai târziu.

Stephanie sări din pat și se grăbi să ajungă la ușă.

– Nu, mulțumesc. Cobor în cinci minute.

– Grăbește-te! Totul e pregătit!

Tânăra femeie se spălă și se îmbrăcă într-un timp record. Abia în momentul în care intră în bucătărie luă cunoștință de trei lucruri: ploua, era aproape ora zece și Gerard plecase deja.

– Aș putea să te botez Miss Speedy! exclamă Julia, venind să-i așeze o farfurie în față… Atenție! Frige!

– Mulțumesc. Îmi pare rău, am adormit târziu azi-noapte… De când te-ai trezit?

– De la opt. Dimineața mă trezesc devreme. Am venit în bucătărie tocmai când Gerard pleca. El pleacă de acasă la opt fără un sfert…

Julia umplu ceștile cu cafea.

– Mi-ai vorbit de o cameră liberă în apartamentul tău, spuse încet Stephanie.

– Dac-o vrei, e a ta, fu de acord Julia.

– Bineînțeles, o să-ți plătesc chirie. Nu știu cât timp o să trebuiască să mă găzduiești…

– Tu hotărăști. Propun să facem o încercare, să vedem dacă ne înțelegem la programul zilnic. Poate n-o să ne înțelegem, cine știe? Într-o zi, am întâlnit o suedeză fermecătoare împreună cu care trebuise să lucrez. La început, a fost o prietenie sinceră… Luni a venit să locuiască la mine. Până sâmbătă, îmi spărsese discul preferat și-mi furase deja prietenul… N-a putut să dureze…

– După ce ți-a părut rău cel mai mult? râse Stephanie.

– Ah! După disc, bineînțeles: era un exemplar rarisim, greu de găsit… Cât despre prieten, mi-a trecut supărarea până la sfârșitul lunii.

– O să-ncerc să nu sparg nimic, și-ți promit să nu-ți seduc prietenul.

– Nu-i nici o problemă în privința asta! Acum, este la Rio; o să se întoarcă abia peste trei luni. E biolog și a fost trimis acolo să studieze fauna și flora…

Julia zâmbi, puțin tristă.

– Sper să se mărginească la natură și să nu atenteze la fauna umană… Eu n-am deloc noroc cu bărbații. Cei pe care-i întâlnesc sunt mai degrabă… nestatornici.

– Mda!… o aprobă Stephanie.

Ar fi putut să-i spună despre loialitatea și fidelitatea lui Evan. Totuși, nu se gândea decât la Gerard… Câte femei cunoscuse în viața lui? Nu se însurase cu nici una, dar asta nu dovedea nimic. Pretindea că suferise enorm din cauza ei, cu cinci ani înainte… Ea îi rănise amorul propriu, pur și simplu. Continua să fie supărat pe ea… Gerard Tenniel nu era obișnuit să fie « înșelat ».

Va fi cât se poate de prudentă; nu-i va spune niciodată cât de atrasă de el se simțise pe vremea aceea, cât suferise din cauza abandonului său.

Fusese jignit. Ofensat… O acuza că-l manipulase, ca să ascundă legătura cu un bărbat mai în vârstă, pe care el îl detestase, și care n-ar fi avut nimic să-i ofere Stephaniei în

afară de bani. Gerard nu fusese gelos pe Theo. Ea nu vroia să creadă asta. Fusese profund îndurerat să constate că-l preferase pe unul ca Burgess.

Dac-ar fi iubit-o într-adevăr, așa cum spunea, n-ar fi crezut toate minciunile pe care i le spusese Viola. N-ar fi dispărut din viața ei. Nu s-ar fi întors, în ultimul week-end, s-o șantajeze absurd și odios. N-ar fi intrat în camera ei, seara trecută, cu speranța s-o seducă…

O trata cu o cruzime care i se părea din ce în ce mai insuportabilă. Doar un bărbat împins de ură și de ostilitate putea să ajungă pe neașteptate la Wyville, dându-i peste cap viața, distrugându-i orice speranță de fericire împreună cu Evan Cameron…

*

* *

În după-amiaza aceea, Stephanie se instală în apartamentul Juliei, în Chelsea. Era o locuință mică formată din două dormitoare, sufragerie, o bucătărie minusculă și baie. Decorurile și mobila erau moderne, fără personalitate. Julia îi spuse că le moștenise de la locatarul anterior și încă n-avusese timp să schimbe ceva.

În săptămâna aceea, Julia nu avea de lucru. În unele luni, câștiga sume considerabile; altădată, era obligată să se limiteze la cheltuieli… Pentru moment, contul ei bancar era pe linia de plutire, însă nu-și putea permite să facă nebunii. Chiria pe care i-ar fi plătit-o Stephanie i-ar fi ușurat viața.

– După cum ți-am spus, aș vrea să știu cu cine stau împreună.

– Ai nevoie de scrisori de recomandare?

Julia izbucni în râs.

– Bineînțeles că nu! Acum, sunt în stare să-mi dau seama de personalitatea fiecăruia. Am trecut deja prin multe… L-am întâlnit pe fratele tău, care mi s-a părut un tip respectabil, deși impulsiv.

În seara aceea telefonă Gerard, și Julia o chemă pe Stephanie la aparat cu o expresie curioasă.

– Ghicește cine-i… spuse încet întinzându-i receptorul.

Vrând-nevrând, Stephanie îl luă în mână, înroșindu-se.

– Ce mai faci? Te-ai instalat bine? o întrebă dintr-o dată Gerard.

Sunetul glasului său avu asupra ei un efect cu totul neașteptat. Inima începu să-i bată mult mai repede, îi apărură broboane de sudoare pe frunte, se înfioră…

Se strădui să rămână calmă.

– Da, mulțumesc, răspunse, politicoasă.

– Îmi simți lipsa?

Prezența Juliei alături o împiedică să răspundă fără inhibiție.

– Am fost tare ocupată, evită răspunsul direct.

Însă interlocutorul era foarte perspicace.

– Julia e cu tine?

– Da.

– Poate să m-audă?

– Bineînțeles că nu.

– Cu atât mai bine, spuse el pe un ton amuzat… De ce nu vii să-ți petreci seara cu mine? Aș fi mult mai simpatic decât verișoara mea.

– Nu, mulțumesc, răspunse Stephanie cu demnitate.

– Nu știi ce pierzi!

– Ba da!

– Și pot să știu cine ți-a demonstrat asta?

Deveni stacojie.

– Nu asta vroiam să spun, bineînțeles.

– Ești sigură că nu te-ai culcat niciodată cu Cameron?

– Niciodată! replică, exasperată. Acum, te las. La revedere.

Închise, fără să-i mai acorde șansa să-i ureze noapte bună. Sub privirea necruțătoare a Juliei, se întoarse.

– Să știi că n-are de ce să-ți fie frică de Gerard, interveni aceasta după câteva momente de tăcere. E agasant, dar inteligent, ambițios, foarte dotat pentru meseria lui… Dac-aș avea cea mai mică problemă, aș apela la el fără șovăială… Stephanie, poți să ai încredere în el.

– Așa crezi?

Nu era deloc convinsă. În definitiv, Julia era verișoara lui. Erau apropiați ca un frate de o soră. Era normal să se grăbească să-i sară în ajutor cu prima ocazie. Era clar că și Gerard ținea la Julia; niciodată nu avusese ocazia să-i inspire neîncredere. Pentru că un element esențial lipsea din relația lor; dorința, elementul care denatura încă de la început relația lui cu Stephanie… De îndată ce intervine noțiunea de sexualitate, totul se transformă într-o luptă nemiloasă, în care fiecare e hotărât să câștige. Or, dacă era un câștigător, trebuia întotdeauna să fie și cineva care pierdea. Mândria Stephaniei o făcea să respingă de la bun început ideea înfrângerii în fața lui Gerard Tenniel.

Gerard o ura prea mult. Era gata să folosească orice metodă, să se bată fără scrupule, să profite de toate avantajele lui…

*
* *

A doua zi, Julia o plimbă pe Stephanie să vadă capitala. Admirară Turnul Londrei, Grădinile Kew, merseră cu autobuzul și metroul. La prânz, mâncară în localul de lângă National Gallery, care era lângă Trafalgar Square. Pe urmă, după ce băură o cafea, traversară piața să hrănească porumbeii și să admire fântânile arteziene.

Seara, Gerard telefonă din nou.

– Sunt la Brighton, o anunță pe Stephanie. A trebuit să vin aici ca să mă întâlnesc cu un client. E lună plină. Fereastra camerei mele de la hotel se deschide spre mare… Ar trebui să vezi ce lumină splendidă! Este de necrezut…

Stephanie trase perdeaua, ca să privească aceeași lună. La Londra, avea reflexe arămii, asemenea lampadarelor care luminau străzile.

– Ce-ai făcut azi? vru el să știe.

Îi povesti despre plimbarea lungă împreună cu Julia.

– Să nu uiți că luni dimineață te apuci de lucru! La nouă fix. Julia o să-ți dea adresa. Nu ne vedem până atunci; mâine, începe un proces dificil, și o să-mi petrec tot timpul la tribunal. Totuși, cu un pic de noroc, totul o să fie gata până luni.

– Despre ce-i vorba?

– Ah, o afacere simplă. Jaf armat, lovituri și răni… Clientul meu e acuzat că a pătruns într-o casă și l-a lovit pe proprietar în cap cu arma.

– Este vinovat?

Gerard râse.

– Draga mea, n-ar trebui să pui o asemenea întrebare, câtă vreme eu sunt cel ce asigură apărarea.

Făcu o scurtă pauză, apoi:

– Ai vești de la ai tăi? De la Robert? Cameron?

– Nu, răspunse sec cea întrebată. Îți repet, am fost plecată toată ziua. În orice caz, Evan trebuie să fie încă în Arabia Saudită.

– Dacă apare pe neanunțate, nu-ți dau voie să vorbești cu el! Trimite-l la plimbare, sau spune-i Juliei să scape de el, dar în nici un caz nu trebuie să-l vezi.

Stephanie nu catadicsi să se împotrivească acestui ordin.

– Te las. Noapte bună, Gerard.

Abia după ce puse receptorul în furcă își dădu seama de ce se-ntâmplase; îi rostise numele cu blândețe, aproape… cu tandrețe!

Încă o dată, trase perdeaua să vadă luna; el la Brighton, ea la Londra… Oare se gândea la ea în clipa asta?

O străbătu un fior. Dacă nu era atentă, avea să cadă în capcana pe care i-o întindea.

Capitolul 8

Lunea care urmă, Stephanie debută ca secretară la cabinetul lui Gerard Tenniel. Din motive pe care nu și le putea explica, își închipuise birourile într-un imobil somptuos și modern.

În loc de asta, urcă treptele unei case de la începutul secolului al nouăsprezecelea, cu cărămizile înnegrite de trecerea timpului. Stephanie avu deodată impresia că se găsea într-un decor dintr-un roman al lui Dickens… Să fi greșit cumva adresa? Examină cu atenție placa de pe ușă.

– Au murit toți! anunță o voce în spatele ei.

Tresărind, se întoarse imediat.

Un tânăr, de la baza scărilor îi zâmbi.

– Pot să-ți fiu de folos? Sunt angajat aici. Cauți pe cineva?

– Da. Mă cheamă Stephanie Stuart, eu…

– Ești noua secretară! o întrerupse el, încântat.

După ce urcă scara câte două trepte, nou-venitul împinse ușa și o invită să intre pe un coridor întunecat.

– Chiar mi s-a cerut să te întâmpin, reîncepu el. Pe aici… adăugă, conducând-o spre o altă scară prost lumnată. Sunt Barry Tomkins, secretarul principal al cabinetului domnul Monday… Îi vei fi prezentată imediat. Vine exact la ora nouă și zece.

– Nouă și zece? reacționă Stephanie, surprinsă.

– Trenul îl aduce la gara King Cross la nouă fără cinci. Vine pe jos. Nouă și zece… asta dacă trenul n-are cumva întârziere, lucru care se întâmplă doar de vreo două ori pe lună... Pe aici, Stephanie. Ne spunem pe nume, între noi, bineînțeles. Avocații sunt Maeștri… Ah! Și Diana Kenge este Miss Kenge…

Stephanie intră într-un birou practic pustiu, în afara unei tinere îmbrăcate într-o rochie cenușie, în vârful unui taburet.

– Bună ziua, Barry! Ai întârziat!

– Nu-ți merge bine ceasul, Lulu!

– Te rog să nu-mi mai spui Lulu, i-o tăie femeia fulgerându-l cu privirea.

– Stephanie, iat-o pe Lulu, secretara noastră cea mai veche; se poartă ca și cum locul ăsta ar fi al ei.

Bruneta drăguță cu picioare fine coborî de pe scaun.

– Barry, chiar n-ai altceva de făcut?

El o salută milităreste.

– Ba da, doamnă. Scuzați-mă, doamnă. Vi s-au rupt ciorapii, doamnă.

Tupeistul dispăru imediat, și Lulu se întoarse spre Stephanie.

– Bună ziua. Sunt Imogena Barber. Joan n-a venit încă; ea o să-ți explice ce ai de făcut. Trebuie să-ți fi pregătit un dosar.

I-am vorbit de mai multe ori despre asta, dar ea nu se gândește decât la muzică pop și la prietenul ei… Ăsta e de altfel motivul pentru care pleacă.

– A fost dată afară?

– Să zicem mai bine că a fost încurajată să-și dea demisia. Pentru postul ăsta este neapărat nevoie de precizie și eficiență. Joan transmitea prost mesajele, își petrecea mai tot timpul machiindu-se.

Imogena se uită la ceas.

– Și, în plus, întârzie mereu… Sper să fii mai serioasă decât ea.

– O să fac tot posibilul, promise Stephanie.

Imogena o examină cu o privire pătrunzătoare, neiertătoare.

– Să sperăm ca acest „tot posibilul“ să fie suficient pentru noi.

Încântător! își spuse Stephanie. Așadar, femeia asta lucra pentru Gerard? Fără îndoială, nu i se putea reproșa nimic. Lui îi plăcea atitudinea aceasta distantă și rece?

Ușa se deschise, făcând loc unui bărbat cu o înfățișare distinsă, de vreo patruzeci de ani.

– Bună ziua, domnule Beaumont!

O salută pe secretară cu un semn din cap și dispăru.

– Este domnul Beaumont, specialistul nostru în drept comun. N-o să-l vezi pe domnul Allnew decât peste câteva zile, pentru că este bolnav. Diana îl înlocuiește pentru moment… Acum, mă întorc la biroul meu. Șeful are cu siguranță de dictat câteva scrisori.

Chiar în clipa aceea, o puștoaică dădu buzna în cameră, abia trăgându-și sufletul.

– Ai mai întârziat o dată, o dojeni Imogena. La ce bun să mai ieși în evidență? Iat-o pe Stephanie Stuart, cea care te va înlocui. Încearcă să nu-i transmiți năravurile tale.

– Vrăjitoareo! rânji Joan, în timp ce Imogena dispărea. Se crede întruchiparea perfecțiunii!… Îți urez bun venit în țara ghețurilor. Apropo, mă cheamă Joan și, slavă Domnului, o să scap cât de curând de remarcele lui Lulu.

– De ce i-ați spus Lulu?

– Ah, a fost o vreme când am avut o americancă printre noi. Venise în stagiu… O detesta pe Imogena, și reciproca era valabilă. După trei luni, când a plecat, i-a spus Imogenei:“ Lulu, ești nebună dacă dai atâta importanță muncii pe care o faci! Într-o bună zi, vor veni să te caute oamenii de la ospiciu“… Imogena era verde de furie! De atunci, când vrem s-o enervăm, îi spunem Lulu…

Apăru un bărbat înalt, foarte slab, cu părul negru, care se încruntă imediat.

– Iar stai de vorbă, Joan? se revoltă el. Sper că scrisorile au fost triate și distribuite. Programul de lucru pentru ziua de azi e la locul lui?

Joan încercă să schițeze un zâmbet vinovat.

– Îmi pare rău, dar… îi explicam lui miss Stuart ce are de făcut. Miss Stuart este noua dumneavoastră secretară, domnule.

– Eu sunt șeful, mă cheamă Monday. Vreau ca scrisorile mele să fie pe birou când vin. Ține minte asta… Haide, haide! Grăbiți-vă!

Joan trecu imediat la acțiune.

După începutul ăsta, dimineața fu un adevărat vârtej. Stephanie văzu venind o sumedenie de oameni. Ușile se deschideau și se închideau tot timpul… Telefonul suna fără încetare, comisionarii alergau în toate direcțiile, clienții veneau să stea de vorbă fiecare cu avocatul lui, plecau cu plicuri voluminoase… Stephanie avu impresia că nu avea nici o clipă să se așeze, și că în curând avea să se înece în hârtii. Constatase foarte repede cât era Joan de dezorganizată și de distrată.

– La ce oră vrei să te duci să mănânci? o întrebă Joan la douăsprezece fără un sfert. De obicei, eu plec la unu. E o perioadă mai liberă, până pe la ora trei.

– În cazul ăsta, aș fi interesată să plec de la douăsprezece la unu. Ar fi ridicol să plecăm amânouă în același timp.

Joan ridică din umeri.

– Cum vrei tu.

Stephanie ieși la ora douăsprezece cu gândul să exploreze împrejurimile, venindu-și în fire în același timp. S-ar fi mulțumit cu un sandviș, pentru că nu-i era foame deloc. Mergea pe stradă, când auzi zgomot de pași care o urmăreau.

– Hei! Stephanie! Așteaptă-mă! O să-ți arăt restaurantul cel mai bun de pe aici. Acolo mâncăm toți! strigă Barry.

– Mă duceam să-mi cumpăr un sandviș….

– Nu-i destul, dacă vrei să faci față până la ora șase…

O cuprinse cu brațul de mijloc ca s-o silească să se întoarcă spre dreapta.

– Aici este…La Luigi… O să vezi, e nemaipomenit!

Stephanie renunță la planul de a vizita împrejurimile și se resemnă să ia masa de prânz împreună cu Barry. Era amabil și amuzant; totuși, el se bosumflă când la ora unu fără cinci Stephanie insistă să se întoarcă la birou.

– Nimănui nu-i pasă dacă întârziem un pic, protestă el.

– Nu vreau să fac o impresie proastă încă din prima zi.

– Atunci, mă declar învins! afirmă tânărul cuprinzând-o prietenește de umeri, în timp ce se apropiau de clădire.

O mașină încetini când ajunse în dreptul lor; îi urmărea o privire severă. Stacojie, Stephanie întâlni privirea lui Gerard. Mâna lui Barry se desfăcu de pe umerii ei… El se strâmbă.

– A fost domnul Tenniel, întruparea diavolului, când e prost dispus. Trebuie să se înțeleagă de minune cu Imogena. Au limbile la fel de ascuțite… Îți dau un sfat: nu avea încredere în ei, mai ales în domnul Tenniel. Îmi permit s-o mai tachinez pe Imogena, dar pentru nimic în lume n-aș avea îndrăzneala asta cu domnul Tenniel.

– Nu-ți face nici o grijă, o să fiu prudentă, promise Stephanie.

La birouri era calm, acum. Toate ferestrele fuseseră deschise și se simțea aerul primăvăratic. Joan plecă la masă. Stephanie profită de ocazie să facă un pic de ordine și să examineze dosarele aliniate pe etajere.

Joan se întoarse pe la două și jumătate. La ora trei, mareea începu din nou. Domnul Beaumont și Gerard nu ieșiră la

iveală, dar spre sfârșitul după-amiezii, Diana Kenge se întoarse de la tribunal, încă îmbrăcată cu roba neagră, și un pachet mare sub braț. O salută scurt pe Joan, dar nu păru s-o vadă pe Stephanie.

– Este sclipitoare, dar când este sub presiune, este iritabilă, explică Joan… Mie-mi place.

– Pare epuizată.

– E normal: o împing în față sub pretextul că e la început. Doamne, ce bine-mi pare că plec de-aici!… Cinci fără un sfert… dac-aș pleca acum, aș putea să prind primul tren; așa, aș putea să găsesc un loc să stau jos. Altfel, trebuie să stau în picioare până la St. Albans.

– Acolo stai? E foarte departe!

– Știu foarte bine! Când ajung acasă, sunt moartă de oboseală… Nu te derajează, dacă…

– Nicidecum! Pleacă repede!

– Ești un înger! exclamă Joan cu un zâmbet recunoscător.

Își luă în fugă pardesiul și geanta.

– Pe mâine! O seară bună!

Ușa se trânti, ferestrele se zgâlțâiră. Apăru Imogena, neliniștită.

– Unde-i Joan? Ah! Înțeleg… Nu trebuia s-o lași să plece! Știe foarte bine că trebuie să stea până la șase și jumătate… Cu atât mai mult cu cât a întârziat azi-dimineață!

Stephanie se ridică și porni spre taburet, ca să aranjeze câteva dosare pe care domnul Beaumont îi ceruse să le claseze. Imogena o examină, încruntată.

– Sper să-nțelegi că n-ai voie să pleci înainte de cinci și jumătate.

– Bineînțeles, răspunse Stephanie contemplându-și praful de pe mâini. Nimeni nu face curățenie, aici? Uite în ce hal sunt! Toate hârtiile astea se distrug în timp într-o asemenea mizerie!

– Nu-i treaba ta. Echipa de curățenie vine după plecarea noastră. N-au dreptul să se atingă de nimic.

– Se vede asta! replică Stephanie, exasperată. Acum, n-am decât să mă dau jos să mă spăl pe mâini; e a douăzecea oară pe ziua de azi. Am impresia că lucrez într-o mină de cărbune!

Imogena avu o expresie aproape omenească.

– Ai putea să lași o notă pentru echipa de curățenie. Dar fii atentă, nu sunt sigură că or s-o citească… Sunt adepții principiului efortului minim.

Imogena plecă o jumătate de oră mai târziu. Fu surprinsă să constate că Stephanie mai era acolo.

– Să știi că poți să pleci acasă.

– Înainte de asta, vreau să termin trierea acestui teanc de scrisori. Tava era plină de scrisori, și o dezordine de neînchipuit domnea pe biroul ăsta.

Imogena zâmbi.

– Pe mâine.

După pauza de prânz, Stephanie se străduia să facă loc pe biroul ei. Metoda de clasare pe care o folosea Joan era pe cât de simplă pe atât de ineficace; se mulțumea să arunce totul pe

un platou imens de fier forjat. Stephanie nu putea deloc să lucreze în asemenea condiții. Se simțea copleșită și epuizată; totuși, își dădea deja seama că postul acesta îi era pe plac. Erau multe activități, interesante și diferite. Nu era sigură că o plăcea prea mult pe Imogena, însă toți ceilalți i se păruseră simpatici…

Se balansă pe fotoliul pe care stătea, frecându-se pe ceafă. Ora șase. Se hotărî să plece imediat, înainte de a se ivi altceva de făcut urgent. Își îmbrăcă pardesiul, se uită câteva clipe în oglindă, apoi fugi spre scară.

Ușa de jos se deschise exact în clipa în care punea mâna pe clanță.

Stupefiată, Stephanie îl văzu pe Gerard, îmbrăcat cu o robă neagră și perucă pe cap. Înmărmuri instantaneu, parcă văzându-se în sala de judecată australiană…

– Încă ești aici, consatată el. Cu atât mai bine. Vroiam să stau de vorbă cu tine. Urcă din nou. Trebuie să mă schimb.

– Îmi pare rău, sunt grăbită, și…

– Fără comentarii, Stephanie.

O prinse de braț și o conduse spre trepte.

– Cum ți-ai petrecut ziua de azi? Crezi că poți să te adaptezi?

– Fără îndoială.

Bărbatul o privi pe furiș.

– N-are rost să stai bosumflată.

– Sunt obosită. Sunt aici de la nouă dimineața. Toată lumea a plecat în afară de mine.

– Nu-ți cer să-ți continui treaba.

O împinse încet prin biroul de recepție, apoi spre capătul culoarului. Stephanie intră într-o cameră pătrată, austeră, unde erau o masă, câteva scaune și etajere pline cu cărți.

Gerard se debarasă de perucă și de robă, pe urmă se așeză în fotoliul turnant de la biroul său, invitând-o pe tânăra femeie să se așeze în fața lui. Afară, se înnoptase. De ce nu aprindea lumina?

– Crezi c-o să-ți placă aici? vru să știe.

Stephanie întoarse puțin capul, în timp ce el se lăsa pe spate în fotoliul său, cu mâinile încrucișate după ceafă.

– Sper că da.

El ridică un pantof bine lustruit pe birou, legănându-se nonșalant.

– Ai mâncat de prânz împreună cu Barry?

Rosti numele pe un ton ironic.

– După părerea mea, ai greșit încurajându-l. El este, ceea ce Imogena denumește „libertin". Trebuie pus la locul lui.

– E doar amabil!

O sclipire agresivă luci în ochii lui Gerard.

– Dacă-ți cuprinde umerii cu mâna din prima zi, până vineri te dezbracă… Te tentează și pe tine varianta asta?

– O să știu să mă descurc cu Barry . Mie mi se pare un tip simpatic, dacă vrei să știi.

Se uită ostentativ la ceas.

– Te părăsesc; i-am promis Juliei să fiu acasă la șase și jumătate.

Gerard era încruntat. După ce puse piciorul jos, se aplecă înainte.

– Ai venit cu mașina?

– Nu, cu metroul.

– Înțeleaptă hotărâre; aici, parcarea este imposibilă. Am reușit să găsesc un loc acum o jumătate de oră. Te las la Julia.

– Am crezut că ți-ai petrecut toată după-amiaza la tribunal.

– Exact. Ca să fiu mai clar, să zicem că i-am cerut unuia dintre agenții din parcarea privată unde-mi las mașina să mi-o aducă la ora asta.

Stephanie se ridică. Gerard făcu la fel.

– E frumos din partea ta, dar n-aș vrea să te deranjez.

– Nici o problemă! Ce-ar fi să cinăm împreună, astă-seară?

Femeia puse mâna pe mânerul arămiu al ușii. Gerard se grăbi s-o oprească.

– Îmi pare foarte rău, dar… nu pot. Julia mă așteaptă cu un platou cu spaghete.

– Julia n-o să se supere pentru asta, dacă-i spui că ai o întâlnire galantă… Cinează cu mine, Stephanie. Nu te-am văzut de aproape o săptămână.

O străbătu un fior.

– E noapte, spuse ea încet.

– Ți-e frică de întuneric?

Nu răspunse.

– Sau ți-e frică de mine? adăugă el, și răsuflarea lui caldă mângâie gâtul tinerei femei. E mai ușor să te lași în voia simțurilor pe întuneric, Stephanie… de ce tremuri?

– Nu tremur! protestă ea.

De ce nu reacționa? De ce rămânea nemișcată, ca un zombi? … Și de ce o săruta pe gât? De ce nu-l respingea? Îl

considerase pe Barry « libertin »… Purtarea lui Barry era nimic în comparație cu a lui.

– Trebuie să plec, spuse ea încet, fremătând.

– Mi-ai lipsit…

O mușcă de ureche cu blândețe, în timp ce mâinile îi alunecau inexorabil spre gât…

– Propun să cinăm singuri, reîncepu bărbatul…

Dar Stephanie nu-l mai asculta. Era cuprinsă de un vârtej delicios. Inima îi bătea foarte repede, picioarele i se înmuiau…

Se auzi soneria telefonului. Gerard scăpă o înjurătură printre dinți.

– Ce-i asta? mormăi el, sfârșit. Cu atât mai rău! Hai să plecăm de-aici. Nu vreau să mai răspund nimănui!

Stephanie era prea bulversată ca să vorbească sau să mai gândească. Se lăsă condusă până la capătul străzii, la Jaguarul lui Gerard. Se grăbi să intre în mașină, clipind neliniștită, încercând în zadar să se trezească la realitate. Deodată, o copleși un sentiment de panică.

– Unde mergem? întrebă ea văzând că mergeau spre partea de nord mai degrabă decât spre fluviu și Chelsea. Îți spun clar că nu vin la tine! Gerard, vreau să cobor!… O să iau metroul.

Nici n-o luă în seamă.

– Vorbesc serios, Gerard. Nu merg la tine.

– Vreau să vorbim.

– N-avem nimic să ne spunem.

– Ba da!

– Ca de exemplu?

Ah! Măcar de i-ar fi trecut prin cap să încetinească! La primul stop ar fi putut să…

– Vreau să-mi spui totul în legătură cu Theo Burgess.

Stephanie se cutremură. După o tăcere prelungită, oftă:

– N-am nimic să-ți spun. De ce te întorci tot timpul la povestea asta?

– Nu-mi plac deloc misterele nerezolvate, răspunse el cu amărăciune. Poate așa se explică de ce mi-am ales meseria asta. Te înțeleg. Vorbește-mi despre Theo Burgess. Te-a iubit?

– Nu, ți-am repetat asta de o sută de ori… N-a fost niciodată nimic între noi. Era doar cel care mă angajase, și cu asta, basta.

– De unde avea Viola ideea asta? Nu l-ar fi omorât, dacă nu era convinsă că așa stăteau lucrurile.

– Viola nu era sănătoasă psihic și în orice caz, nu era…

– Te ascult.

Tânăra femeie șovăi. O credea oare, în cele din urmă, sau o va acuza că inventase povestea asta ca să-l convingă de nevinovăția ei? Se hotărî să-și asume riscul. În orice caz, situația nu putea să degenereze mai mult.

– Nu din cauza lui Theo era geloasă.

Gerard frână brutal la culoarea galbenă a unui semafor. Stephanie uitase de planul ei de evadare; era prea preocupată de dorința de a scoate adevărul la suprafață.

Gerard se întoarse spre ea și o privi lung.

– Atunci, din cauza cui?

– Din cauza ta.

Șoferul o fulgeră cu privirea, neîncrezător.

– Ce spui…?

– E adevărat… În ziua în care l-a omorât pe Theo, venise la mine, furioasă la culme, ca să-mi interzică să te mai văd. Mi-a spus c-o să mă dea afară dacă mă mai vede cu tine. Și a început să mă lovească. M-am împiedicat și am căzut chiar în clipa cînd a intrat Theo Burgess, care s-a grăbit să vină spre mine să mă ajute…

Femeia vorbea cât se poate de liniștit. Îi explică ce spusese Theo, apoi reacția Violei… Focul de armă…

– Am crezut c-o să mă omoare și pe mine. Dar am leșinat și pe urmă nu-mi mai aduc aminte de nimic. Știu doar că a mințit pretinzând că ne certam din cauza lui Theo. Nu era vorba despre el, ci despre tine.

Gerard pornise din nou mașina. Însoțitoarea îi privi profilul cu trăsături rigide. Era palid de furie.

– Nu mă crezi, nu-i așa? Nu știu ce m-a apucat să-ți spun totul… Te rog, lasă-mă să cobor. M-am săturat. Nu mai suport.

Șoferul schimbă traiectoria și opri mașina lângă un trotuar. Stephanie deschise repede portiera și se dădu jos. Mașina porni din nou cu un scrâșnet de cauciucuri.

Capitolul 9

După o săptămână, Joan plecă, și Stephanie putu să se ocupe singură de biroul de recepție. Se adaptase destul de ușor la ce avea de făcut. Munca nu era plictisitoare, dar era nevoie de multă grijă și atenție.

Se înțelegea bine cu toată lumea, chiar cu Imogena, care părea mai liniștită după plecarea lui Joan. Încet-încet, încăperea căpăta conturul unui birou de primire bine pus la punct. Domnul Beaumont o felicită pentru asta chiar în săptămâna următoare.

– Bravo, Stephanie! Continuă așa! Contăm pe fete ca tine pentru ca afacerea noastră să prospere!

De îndată ce șeful cel mare ieși, Barry se grăbi să-l imite:

– Bravo, Stephanie! Continuă așa!

Imitând la perfecție unul dintre gesturile cele mai teatrale ale domnului Beaumont, își dădu la o parte o buclă rebelă de pe frunte. Stephanie izbucni imediat în râs.

– Ce-ai zice de o mică ieșire astă-seară, draga mea? Am putea să mergem la cinema, pe urmă să cinăm împreună…

Se aplecă peste biroul tinerei. Stephanie îl privi cu o expresie plouată, căutând un pretext să-l refuze… pentru că se întorsese la primul gând pe care-l avusese pentru el. Barry era destul de neghiob; era mult prea tânăr pentru ea. Totuși, nu vroia să-l rănească… Deodată, ușa se deschise.

– Tomkins! La treabă! urlă Gerard.

Barry reveni imediat în picioare și dispăru, abandonând-o pe Stephanie la mașina ei de scris. Gerard veni să se așeze în spatele ei.

– Încă n-ai terminat scrisorile?

– Mai am foarte puțin.

– Ți-am spus să nu-l încurajezi pe puștiul ăsta, nu?

– Nu-l încurajez în nici un fel, replică ea, bătând furioasă la mașină, nemaiținând seama de greșelile pe care le făcea.

Cu atât mai rău, trebuia să ia lucrurile de la început ceva mai târziu!

Pe neașteptate, Gerard o prinse de mână.

– Uite-te la mine când vorbesc cu tine!

– Mi-ai spus să mă grăbesc să termin scrisorile, răspunse tânăra femeie pe un ton sec.

În clipa aceea, făcu o greșeală mare de tot; ridică ochii spre el. Nu-și dăduse seama că era atât de aproape de ea. Inima începu să-i bată cu toată puterea. Gerard trase adânc aer în piept.

– Cinează cu mine, astă-seară.

Ea clătină din cap.

– Trebuie neapărat să te văd! insistă bărbatul.

– La ce bun? N-o să crezi niciodată ce-ți spun. Nu vrei să accepți adevărul!

– Ba da…

Își slăbi strânsoarea și, cu degetul arătător, o mângâie pe mână.

– De ce n-ai spus toate astea acum cinci ani, la proces? o întrebă după o tăcere prelungită. De ce n-ai avut nimic de obiectat față de dovezile aduse de Viola?

Stephanie oftă.

– N-am vrut să te amestec în afacerea asta sordidă. Știam că eram nevinovată în ceea ce-l privea pe Theo. Știam că Viola îl omorâse, și că ar fi putut să mă omoare și pe mine… N-am vrut să dezvălui în fața sălii pline cu necunoscuți, amenințările pe care le făcuse referitoare la legătura noastră.

– Tăcerea asta a dus la ruina reputației tale.

– Pentru moment, nu mi-am dat seama cum stăteau lucrurile. Abia la tribunal, văzându-ți chipul, și felul cum se uitau toți oamenii la mine, mi-am dat seama de proporțiile dezastrului. Nu eram inculpată, dar mă acuzau, pe nedrept, de o altă crimă.

Gerard îi dădu drumul și se îndepărtă puțin.

– Trec pe la Julia să te iau, pe la opt.

*

* *

În seara aceea, când ajunse acasă, o găsi pe Julia cântând în baie. Când o auzi intrând, se opri din cântat.

– Bună seara! Tu ești?

– Ce-ai fi făcut dac-ar fi fost vreun hoț? răspunse Stephanie pufnind în râs.

– Aș fi rămas în cadă până s-ar fi răcit apa. Ai planuri pentru astă-seară? Eu mă întâlnesc cu o colegă… o cină consacrată strict afacerilor.

– Bineînțeles, întări Stephanie, amuzată.

Se refugie în camera ei, unde începu să se întrebe cu ce să se îmbrace pentru întâlnirea cu Gerard. Fără îndoială, aveau să se mai certe o dată… În sfârșit! Avea să fie de acord.

Julia ieșise din baie, așa încât putu să intre și ea.

– Ieși și tu? întrebă Julia de dincolo de ușă.

– Cred că da.

Stephanie nu deschise discuția pe tema asta. Deveniseră prietene bune, și se înțelegeau de minune. Totuși, se temea să vorbească despre Gerard cu Julia…

Tocmai ieșea de sub duș, când auzi telefonul sunând.

– Stephanie! urlă Julia, agitată la culme. Poți să răspunzi tu, te rog? Dacă e pentru mine, o sun eu. Încerc în zadar să-mi pun rochia pe mine… Parc-a intrat la apă. Sunt sigură că nu m-am îngrășat absolut deloc, dar…

Schițând un zâmbet, Stephanie alergă în camera de zi.

– Alo?

Nu-i veni să creadă când auzi glasul fratelui ei.

– Tu ești, Stephanie?

– Da, Robert! Ce mai faci? întrebă, prevăzătoare.

– Mulțumesc, bine. Dar tu? Mulțumesc pentru scrisoare. Sunt mulțumit să te știu pe un post care-ți convine.

– Da. E o muncă interesantă. Noutăți despre Gwen?

– E în cea mai bună formă.

Robert făcu o pauză, înainte de a adăuga:

– Stephanie… S-a întors Evan.

– Aaa...

Degetele i se strânseră pe aparat.

– E furios. Vrea să știe unde ești. Am încercat să-l potolesc, dar nici vorbă de așa ceva.

Femeia își mușcă buza.

– Sper că nu i-ai spus unde poate să mă găsească, nu?

– Nu încă. I-am spus c-o să-ți cer voie să-i spun.

Stephanie se gândi câteva clipe, încruntată.

– Robert… Nu poți să-i explici că am hotărât să rupem legătura și n-o să mă răzgândesc? Eu… n-am curajul să-l înfrunt. De altfel, n-ar avea nici un rost.

– Trebuie să stai de vorbă cu el față în față, nu?

– Ce să-i spun? Chiar tu ai spus că familia lui ar fi îngrozită să afle ce s-a întâmplat.

– E posibil, recunoscu Robert fără să vrea. Totuși, îmi pare rău pentru Evan. Scrisoarea ta, care îl aștepta la întoarcerea din Arabia Saudită… a fost ca o palmă usturătoare.

– Îmi pare rău. Aș fi vrut să rezolvăm lucrurile altfel, dar n-am găsit o altă soluție.

Stephanie era bulversată. Oare o bănuia că se purtase fără scrupule? O acuza că-i plăcea să-i rănească prietenii? Nu înțelegea cât suferea și ea?

– Credeam că Evan îți place, mormăi el.

Tânăra femeie păli.

– L-am iubit...

Fusese aproape îndrăgostită de el. Cel puțin așa crezuse. Astăzi, știa că se înșelase. Nu se abandonase niciodată complet în această aventură. Experiența precedentă cu Gerard o făcuse neîncrezătoare. Nu voise să fie din nou rănită.

– El pare să creadă că e mai serios de atât, îi reproșă Robert.

Stephanie închise ochii câteva clipe.

– Nu pot să fac nimic…

– Ce să-i spun? Că nu poți să faci nimic, înțeleg, dar nici nu vrei să-l vezi?

– Robert, te rog, nu te supăra!

– Evan e un bun prieten al meu… Bine! Dacă așa stau lucrurile… O să fac tot posibilul să micșorez efectul impactului. Ai făcut bine c-ai plecat; Evan e furios la culme. Ar putea deveni violent.

Robert închise brusc. Stephanie făcu la fel, apoi, încet, lacrimi mari începură să-i șiroiască pe obraji. Sărmanul Robert! Situația lui nu era deloc ușoară. Pe Evan nu putea să-l condamne că era furios; scrisoarea fusese un șoc teribil. Amândoi se întorceau împotriva ei, dar nu putea să se apere… Cum să le spună că pur și simplu încerca să-i ferească de consecințele provocate de trecutul ei?

Tresări când auzi soneria de la ușă. Julia scoase un urlet.

– Ah, nu!

– Steph, fii drăguță și deschide!

– Sunt în mare întârziere… Nici măcar n-am avut timp să mă fardez!

Stephanie se supuse docilă, fără prea mult entuziasm. Nu dădu drumul lanțului, așa încât vizitatorul să n-o vadă în ținuta în care era.

Gerard o contemplă prin deschizătura ușii, cu o privire zeflemitoare.

– Nu ești gata?

Își strânse la piept halatul de baie clătinând din cap, hotărâtă.

– Ce se-ntâmplă? Ai probleme?

– Nu, replică ea pe un ton amar. Parc-am fost vârâtă într-o mașină de stors, doar atât. Mi-a telefonat Robert. Evan s-a întors, și vrea să-i răspund la întrebări…

Cuvintele i se opriră pe buze, vru să închidă la loc ușa.

– Îmi pare rău, Gerard, nu sunt în dispoziția să ies, astă-seară.

El își strecură piciorul în deschizătura ușii.

– Deschide, Stephanie! ordonă cu răceală. N-o să plec de-aici… Deschide, altfel o să sun și să bat în ușă până o să cedezi.

Femeia se uită la el, agasată dar resemnată. Ce rost avea să discute? El era serios. N-ar fi ezitat să provoace o scenă.

– Ești dezgustător...

– Ai dreptate, încuviință nou-venitul, în timp ce ea se dădea la o parte, făcându-i loc să intre.

– Mă… mă duc să mă îmbrac, bâlbâi femeia, cu ochii în pământ.

– Unde-i Julia?

– Se pregătește să iasă cu cineva în oraș, astă-seară.

Stephanie își mușcă limba când își dădu seama ce prostie spusese. Era fraieră! N-ar fi trebuit niciodată să se trădeze! Răsucindu-se pe călcâie, fugi imediat în camera ei.

Se pieptăna în fața toaletei, când o auzi pe Julia adresându-se vărului ei:

– Ah, ai venit s-o cauți pe Steph? Chiar mă întrebam cu cine are întâlnire.

– Mai are și alți pretendenți? rânji el.

Julia râse.

– Vere, ochii verzi te fac să-ți pierzi capul. Nu te mint, și eu o ador.

Stephanie se îndepărtă de ușa camerei sale, cu un oftat de ușurare. Era fericită să știe că Julia îi aprecia compania. Și reciproca era valabilă. Își privi imaginea în oglindă, întrebându-se dacă avusese dreptate sau nu să aleagă rochia albă, cât se poate de simplă. Părea prea tânără după părerea ei, și simțea nevoia să fie foarte sigură pe sine în fața lui Gerard… Cu atât mai rău! N-o să se mai schimbe acum.

Când intră în sufragerie, era singur.

– Unde-i Julia?

– A plecat.

Era așezat pe canapea, cu un pahar de whisky în mână. Își dăduse jos pardesiul. Purta un costum elegant.

– Ești încântătoare așa, spuse încet… De necrezut cum te poate înșela o haină, nu crezi?

– Și o figură la fel, răspunse Stephanie, gânditoare. În ziua în care am întâlnit-o pe Viola, mi s-a părut foarte simpatică și agreabilă. Niciodată n-aș fi putut să ghicesc că era bolnavă. Oamenii sunt de o mie de ori mai înșelători decât hainele cu care se îmbracă.

Bărbatul răsuci paharul în mână, privind lichidul de culoarea ambrei ca și cum n-ar mai fi văzut așa ceva până atunci.

– Așa m-am gândit și eu, când mi-au ajuns la urechi zvonurile despre legătura ta cu Theo Burgess. Am fost năucit. Crezi că am vrut să cred asta? Dar exista o dovadă: Viola își omorâse bărbatul. Bona care venise imediat acolo îl găsise pe Theo în brațele tale. La început a crezut că vă omorâse pe amândoi. Viola i-a spus că v-a găsit tandru îmbrățișați; a pretins că Theo vroia s-o închidă într-un ospiciu, și să se însoare cu tine… Am auzit toate astea din gura Violei, dar și de la polițiști și de la servitorii din casă. Toate piesele acestui puzzle păreau să se potrivească perfect.

– Dar știai că Viola suferea de tulburări mintale! se înfurie Stephanie. Știai că avusese deja câteva crize grave.

– Asta nu însemna că era în stare să omoare pe cineva. Boala ei era discontinuă. Nu exista un precedent, până atunci nu mai atacase pe nimeni. Se mărginise să spargă obiecte, piese de mobilă, geamuri…

Gerard dădu peste cap băutura pe care o mai avea în pahar.

– Eram gelos. Eram nebun de gelozie. Gândul că Theo Burgess putuse să te strângă în brațe mă dezgusta… Gândirea îmi era deformată de propriile emoții.

Stephanie se așeză prudentă, abia îndrăznind să respire.

– Vrei să spui că astăzi mă crezi?

Gerard puse jos paharul cu un gest brutal, și femeia tresări.

– Da. N-am fost niciodată întru totul convins de vinovăția ta în povestea asta. Din păcate, n-am avut ocazia să ne mai vedem și să lămurim lucrurile.

– N-ai încercat să mă găsești!

– Ba da, la început. Am fost pe la ai tăi, care mi-au spus că n-aveai voie să mă primești. Poliția știa că eram de partea apărării. Nu trebuia sub nici un pretext să fii influențată de cineva având contact direct cu Viola Burgess. Atunci, a trebuit să am răbdare până la proces… Odată ajunsă în boxa martorilor, ai recunoscut că Theo îți spusese „draga mea“… Era culmea. Nu exista decât o explicație posibilă: Theo te iubise.

– Oh, nu… murmură Stephanie, stacojie. Niciodată nu mi-a spus un cuvânt, niciodată nu s-a uitat altfel la mine, nici un gest…

– Poate știa c-ar fi fost degeaba. Asta nu-l împiedica să te iubească în sinea lui. Theo Burgess era un bărbat singur și trist. Tu erai tânără, încântătoare, te vedea în fiecare zi. Era normal să-i trezești sentimentele…

Stephanie se uita în pământ, copleșită. Evocarea acestor amintiri o zdrobea întotdeauna.

– De ce te-a sunat fratele tău? se interesă deodată Gerard.

– A vrut să-mi spună că Evan s-a întors și vrea să știe unde sunt.

Spunând acestea, simți că o cuprinde disperarea.

– E nedrept, până la urmă! explodă ea. N-am făcut nimic rău. Am fost în locul unde n-ar fi trebuit să fiu, în momentul nepotrivit… Un singur amănunt tragic, și trecutul mă urmărește peste tot! Nu știu unde să mă-ntorc. I-am spus lui Robert să vorbească cu Evan… Și Robert mă urăște. Deși înțelege că n-aveam altă soluție, e pornit împotriva mea… Robert e supărat, Evan e supărat… Și eu… M-am săturat!

Gerard o privi atent.

– Îl iubești pe Cameron?

Femeia nu răspunse.

– Stephanie! Da, sau nu?

– Ce importanță are?

– Aș putea să mă-ntâlnesc cu Cameron în locul tău, să-i propun să facă o alegere…

Stephanie ridică o sprânceană, neîncrezătoare.

– Să facă o alegere? Între ce și ce? Tu m-ai făcut să plec din Wyville. Tu m-ai făcut s-o rup cu Evan!

– Am greșit, recunoscu Gerard. De îndată ce vine vorba despre tine, am tendința să-mi pierd capul. Citind scrisoarea doamnei Cameron, am înțeles că te-am regăsit în sfârșit. Știind că erai pe punctul să te logodești cu băiatul ei, am bănuit că nu i-ai spus nimic despre procesul Burgess… Cunosc familia Cameron de multă vreme; îmi închipui ce față ar fi făcut nașa dac-ar fi aflat că băiatul ei trebuie să se însoare cu o tânără care a fost implicată cândva într-un scandal sordid… Deci mi-am spus că era datoria mea să intervin…

Simțind că era nevoie de așa ceva, vorbitorul făcu pauză câteva clipe, după care continuă:

– M-am convins pe mine însumi că aveam dreptate! În realitate, eram gelos. Nu puteam să mă împac cu ideea că într-o bună zi o să fii a lui Cameron.

– Și acum, îmi propui să ne împăcăm?

– Vreau să fiu sigur că și tu vrei acest lucru. Stephanie, nu te-am uitat niciodată…

– Oricare ar fi motivațiile tale referitoare la Evan și ai lui, îl întrerupse femeia, fără agresivitate, ai dreptate. N-aș putea să-l revăd fără să-i spun toată povestea... Și n-ar mai vrea să mă vadă!

– Chiar dacă Robert și cu mine am susține versiunea ta?

– Toate dovezile din lume n-ar fi de-ajuns; doamna Cameron m-ar disprețui.

– Stephanie, dacă-l iubești…

– Nu… interveni Stephanie cu un glas monoton. Ți-am spus acest lucru ultima dată când mi-ai pus întrebarea asta. Nu mi se rupe inima că n-o să-l mai văd pe Evan. O să-i simt lipsa; țineam la el și-l respectam. Poate într-o bună zi m-aș fi hotărât să mă mărit cu el… Dar am fi riscat să avem parte de un eșec.

– Stephanie?

Ea se ridică.

– Parcă trebuia să mergem la restaurant, nu?

Gerard se încordă o clipă, apoi se ridică.

– Bineînțeles. Am rezervat o masă la Caprice.

– Mă duc să-mi iau haina.

Se îndepărtă în grabă; nu avea nevoie de un sărut în clipa de față! Avea nevoie de timp să-și revină, să se calmeze, pentru că până acum nu vrusese să creadă. Dar nu mai exista nici o îndoială; nici o clipă nu încetase să-l iubească pe Gerard Tenniel. Să-l vadă din nou, fusese de-ajuns ca să se trezească la realitate.

După cinci ani, era mai matură, mai înțeleaptă. Gerard o mai dorea încă. Dar de ce?

Capitolul 10

Masa nu se mai termina.

Niciodată Stephanie nu fusese atât de nervoasă. Toate simțurile îi erau treze, era conștientă de cele mai neînsemnate gesturi, de expresiile de pe fața însoțitorului ei.

Deodată, întinzând mâna, Gerard o împiedică să vadă ce avea în farfurie.

– Ce mănânci?

Stephanie făcu ochii mari.

– Eu… Ce…?

– Spune-mi ce ai în farfurie, insistă bărbatul, privind-o amuzat.

– Ah, nu, glumele tale nu mă amuză deloc!

Încercă să-și amintească ce mânca… Pește. Da, pește, acum era sigură de asta, dar nu înțelesese nimic din el. Toată atenția îi fusese concentrată asupra lui Gerard.

– Pește, răspunse sec cea întrebată. Mănânc pește.

El își retrase mâna, și femeia se uită, buimacă, la medalionul din piept de vacă cu sos de smântână din farfurie. Gerard râse fără răutate și ea se înroși.

– Hm… Mă gândeam în altă parte, se apără, furioasă.

– Da, și eu la fel. Când mi-am dat seama că habar n-aveam ce mănânc, m-am hotărât să-ți pun întrebarea…

– Nu prea mi-e foame, se scuză femeia cu demnitate. Îți amintesc că nu vroiam să ies astă-seară… Dar asta mi s-a părut mai…

– Mai… prudent? sugeră el cu un zâmbet detașat. Eram sigur. Evident, ești mai în siguranță într-un loc public decât într-un apartament pustiu…

Ajutorul de ospătar veni să le ia farfuriile.

– Un desert, doamnă?

– Nu, mulțumesc.

– Două cafele, comandă Gerard.

Stătură mult timp să le bea; o jumătate de oră mai târziu, urcau în mașina lui Gerard și porneau la drum. Nu mai aveau mare lucru să-și spună. Stephanie știa la ce se gândea el; atmosfera era încărcată…

– N-are rost să urci, se grăbi femeia să spună când mașina încetini în fața casei ei. Mulțumesc pentru cina asta delicioasă. Ne vedem mâine.

O prinse de mână, nedându-i voie să coboare.

– Stephanie…

Ea îl privi neliniștită peste umăr.

– Te rog… Sunt prea obosită ca să ne mai certăm acum.

Femeia crezu o clipă că n-o să-i ia în seamă rugămintea. Însă, cu toate că se încruntă, îi dădu drumul. Stephanie se duse spre intrare, în timp ce motorul pornise și mașina părăsea locul. Se pregătea să deschidă ușa când din umbră apăru o siluetă. Scoase imediat un țipăt, surprinsă. În prima

clipă, crezu că era vorba de un hoț care vroia să-i fure geanta dar, cum el o antrena spre un lampadar, îi recunoscu chipul.

Evan.

– Te aștept de mai bine de o oră, mormăi intrusul. Unde-ai fost?

Mașina lui Gerard dispărea în întuneric; tânăra femeie oftă ușurată. Slavă Domnului, bine că nu-l invitase la un ultim pahar. Perspectiva unei asemenea confruntări o făcea să-i înghețe sângele în vine!

– Ar fi mai bine să intrăm. Nu putem să stăm de vorbă afară.

Lumina era stinsă în apartament. Aparent, Julia nu se întorsese de la întâlnirea ei ; totuși, nu avea să mai întârzie prea mult, și Stephanie vroia cu orice preț să scape de Evan înainte de a se întoarce prietena ei.

Evan o urmă până în sufagerie, unde gazda aprinse lumina.

– Doar n-ai făcut tot drumul astă-seară? întrebă Stephanie.

– Ba da, am plecat la șapte și jumătate… Am ajuns la opt și jumătate; am sunat, dar cum nimeni nu mi-a răspuns, m-am hotărât să mă instalez în mașină… Te-am văzut venind cu prietenul tău.

– Ia loc, te rog. Vrei să bei ceva?

– N-aș refuza un whisky.

El își scoase impermeabilul, îl puse pe spătarul unui scaun, apoi se așeză pe un fotoliu, cu picioarele lungi încrucișate în fața lui.

Stephanie căută sticla de scotch pe care Julia o ținea într-un dulap din bucătărie. Turnă o doză într-un pahar de cristal. Nervoasă, veni lângă el… dar nu prea aproape.

– Cum m-ai găsit?

– Robert mi-a dat adresa.

Făcu ochii mari, furioasă; Robert îi promisese să fie discret!

Evan bău o înghițitură de alcool.

– Da, știu, i-ai spus să tacă. Dar eu am reușit să-l conving de contrariu… Aproape a trebuit să-l strâng de gât ca să aflu ce mă interesa. I-am spus că dacă nu-mi explică ce se-ntâmplă, voi angaja un detectiv. Abia atunci mi-a spus tot.

Stephanie tresări.

– Ți-a spus tot?

Evan o privi, îmblânzit.

– Totul, amănunțit… crima, procesul, acuzațiile care ți-au fost aduse. Dumnezeule! Stephanie, trebuie să ai o părere foarte proastă despre mine ca să mă bănuiești că voi fi împotriva ta. Cum aș fi putut să cred că ai avut o legătură cu un bărbat având de două ori anii tăi. Te cunosc… Speram să fie reciproc acest lucru.

Mai bău o înghițitură, cu o expresie sumbră.

– Înțeleg c-ai vrut să mă protejezi de un eventual scandal, dar de ce n-ai avut încredere în mine, Stephanie? De ce nu mi-ai spus nimic din secretul tău?

Tânăra femeie se agită pe locul ei, stânjenită.

– Îmi pare rău că te-am rănit. N-am avut deloc intenția asta. Din păcate, n-aveam altă soluție decât fuga. Tu poate mă crezi, dar ceilalți…? Dacă afacerea asta sordidă ar fi apărut la suprafață, maică-ta nu și-ar mai fi revenit…

– Să nu vorbim despre mama. Nu despre ea e vorba, ci despre mine.

– Ah, da? interveni femeia, ca să mai câștige timp.

Evan să nu fi fost oare conștient de importanța pe care o acorda familiei?

– Vreau să te întorci la mine. Fuga nu folosește la nimic. Trebuie să faci față situației cu curaj, Stephanie.

Ea schiță un zâmbet vag.

– Imposibil, Evan.

– Nu-ți face griji pentru mama. N-o să mai aibă nimic de zis când o să afle cum stau lucrurile. O să avem grijă amândoi să-i spunem.

Era atât de cumpătat, atât de sigur pe el însuși… însă era orb. Nu vroia să admită că reacția familiei va fi negativă, chiar violentă.

Puse jos paharul, se apropie de Stephanie, o mângâie pe frunte.

– Stephanie, vreau să te măriți cu mine. De multă vreme vreau să-ți cer mâna… Astăzi, în sfârșit, m-am hotărât s-o fac. Trebuie să știi cât țin la tine. Cred că o să fim fericiți împreună, și că…

Se auzi soneria de la ușă, și Stephanie tresări. Evan tăcu, împietrit.

– Cine poate să fie la ora asta?… Fata care locuiește cu tine? Poate și-a uitat cheile.

Dar Stephanie știa că nu era Julia. Știa degetul care apăsa pe buton cu atâta vehemență. Nu, nu-i va deschide. Nu, atâta timp cât Evan va fi aici. Nu vroia să mai aibă parte de o dramă…

– Să n-o luăm în seamă, răspunse gazda cât se poate de agitată.

Lui Evan nu-i veni să creadă.

– Să n-o luăm în seamă? Haide…

– O să se oprească…

– Te-ai certat deja cu colega ta? Dar parcă apartamentul e al ei. N-ai dreptul s-o lași la ușă.

– Nu-i Julia… E… Cu atât mai rău! O să se lase păgubaș în câteva minute.

Evan se încordă.

– Stephanie, cine e, dacă nu Julia?

Deodată, femeia înțelese că Robert omisese o parte esențială din ce se-ntâmpla. Nu-i vorbise lui Evan absolut deloc de apariția lui Gerard Tenniel…

De ce atâta discreție? Știa dinainte răspunsul la această întrebare. Fratele ei nu voise ca Evan să știe cât de amestecat era Gerard în povestea asta. Dar dacă Evan deschidea ușa…

– Nu-i nimeni, bombăni ea.

– Cum poți să spui așa ceva? Dimpotrivă, e cineva foarte insistent, ripostă Evan, nescăpând-o din ochi. Dacă vrei să te scap de intrus, mi-ar face mare plăcere.

El se ridică, dar Stephanie se grăbi să-i iasă în față ca să-l oprească.

– Nu, Evan! Nu!

– De ce?

O privi bănuitor câteva secunde.

– Te întâlnești cu un bărbat? Robert nu mi-a spus nimic despre asta. Sau poate e vorba de un vecin prea grăbit? Trebuie să ai motive serioase să nu vrei să-i deschizi.

Femeia încerca în zadar să inventeze un pretext plauzibil, dar mintea nu-i mai mergea destul de repede. Evan se îndepărtă grăbit de ea.

– Evan, te rog! Nu!

Prea târziu. Gerard, luat prin surprindere de iuțeala cu care se deschisese ușa, se dezechilibră înainte.

Evan făcu ochii mari, buimăcit. Gerard, după ce-și recăpătă echilibrul, se mărgini la o exclamație furioasă.

– Dacă n-aș fi aruncat o privire în oglinda retrovizoare când am plecat, nu l-aș fi văzut. A trebuit să fac un ocol să mă întorc, din cauza sensurilor unice de pe aici. Pe urmă, am pierdut ceva timp cu parcarea.

– Ce cauți aici? vru să știe Evan.

– Și eu vroiam să-ți pun aceeași întrebare.

– Nu știam că o cunoști pe Stephanie!

Gerard zâmbi provocator, lucru care avu un efect instantaneu. Evan se înroși ca racul; nu avea un temperament exploziv, dar nu-i plăcea să pice de fraier. Or, înțelegea că Gerard își bătea joc de el.

– De ce suni la ora asta? mârâi Evan cu pumnii strânși.

– Pentru că vroiam să intru, răspunse Gerard cu glas suav înainte de a se întoarce spre Stephanie. De ce-ai întârziat să deschizi? Ce s-a întâmplat?

Evan se întoarse încet spre ea.

– De ce este el aici? Nu l-ai întâlnit decât o dată, la noi acasă, nu?

Făcu o pauză, adâncit în gânduri încâlcite.

– O clipă… A spus că a trebuit să facă un ocol să se întoarcă. Ai fost cu el astă-seară? Vă vedeți des de când ești la Londra?

– Sincer vorbind, dacă nu ne dai răgaz să-ți răspundem… interveni Gerard, pe un ton ironic.

Evan nu-l luă în seamă.

– Ai venit la Londra din cauza lui? Să înțeleg că Robert nu mi-a spus tot?

Gerard fluieră, mimând surprinderea.

– Deci fratele tău este cel care…

Evan îi luă vorba din gură:

– Asta înseamnă că știi tot? Stephanie… I-ai povestit trecutul tău, în timp ce mie…

Tinerei femei îi scăpă un suspin disperat.

– Evan, îmi pare rău, dar nu este ce crezi tu.

Gerard zâmbea, încântat.

– Stephanie, fratele tău e un șmecher. Dacă domnul ăsta te deranjează, poți să contezi pe mine.

Evan scoase un fel de horcăit..

– Oh, de ce te-ai întors? întrebă femeia, iritată.

Nu se gândea decât la un singur lucru: să-i dea pe amândoi afară. Dar asta n-ar fi făcut decât să întârzie inevitabilul. Evan era aici ca să primească explicațiile binemeritate. Cât despre Gerard, avea să se ocupe de el mai târziu.

– Ieși! urlă femeia spre el. Vreau să stau de vorbă cu Evan… Singură! N-am nevoie de tine!

Gerard o privea fix, cu ochii arzând de furie. Evan îi deschise ușa.

– N-ai auzit ce ți-a spus?

Gerard ieși fără grabă. Evan trânti ușa în urma lui.

– Nu te mai obosi, Stephanie. Se pare că am făcut o greșeală grosolană. Fratele tău a fost puțin prea discret. Am crezut că problema se referea doar la povestea cu procesul. Nu mi-am dat seama că mai este vorba despre altcineva…

Ar fi putut să-și descarce sufletul, să-i explice amănunțit cum stăteau lucrurile, dar deodată, își spuse că ar fi fost mult mai simplu dacă l-ar fi lăsat să plece și să-și închipuie ce vroia.

– Îmi pare rău, Evan.

– Mi-am pierdut timpul, nu-i așa?

Își trase capul între umeri, copleșit.

– Da. Am vrut să dispar cât mai repede, ca să fie mai simplu, mai puțin penibil… Evan, să nu spui nimănui nimic, nici măcar mamei tale… Sper că încă nu i-ai vorbit despre asta, nu?

– Nu.

– Reputația lui Robert este mult mai importantă decât a mea. În primul rând, nu vreau să-i ruinez cariera.

– Fii liniștită: la spital, e admirat și respectat. Nu-mi stă în caracter să răspândesc zvonuri, dar te mai asigur o dată; voi fi mut ca un pește.

Evan își regăsise toată demnitatea. Era impasibil, detașat… Ca mama lui… Deodată, Stephanie se gândi că n-ar fi putut niciodată să fie într-adevăr fericită cu el. Mai devreme sau mai târziu, ar fi fost obligată să-i vorbească despre proces. Ar fi privit-o așa cum o făcea acum; în privirea lui ar fi citit cât îl decepționa. Poate ar fi fost amabil, îngăduitor, dar n-ar mai fi avut niciodată încredere în ea.

Evan deschise ușa de la intrare. Gerard stătea cu spatele rezemat de peretele coridorului.

– N-o s-o iei cu tine! interveni el imediat. Este a mea!

– Da, cred că asta am înțeles și eu, mormăi Evan privind-o disprețuitor.

Gerard bombăni nemulțumit și se aruncă înainte. Evan încercă să eschiveze lovitura… Fără succes. Pumnul lui Gerard îi întâlni falca.

– Evan! Nu te bate! urlă Stephanie, îngrozită. Ai grijă de mâini!

Evan strânse din dinți.

– Nu vreau să risc o rană…

– Este chirurg. Mâinile îi sunt indispensabile pentru meseria lui! Cum ai îndrăznit, Gerard…?

– Te-a insultat!

– E supărat. Nu poți să-l urăști pentru asta.

Stephanie se răsuci pe călcâie și intră din nou în casă, în timp ce Evan dispărea pe scări. Gerard o urmă.

– Întoarce-te la tine și lasă-mă-n pace!

– O să se-ntoarcă?

– Tu ce părere ai?

O privi cu o expresie gravă.

– Ai vrea să plece sau, dimpotrivă, ți-ai dat deodată seama cât ții la el?

– M-am săturat. Pleacă, Gerard.

– Nu înainte să știu unde-i locul meu!

– Locul tău? Vorbeai despre locul lui Evan!

– L-ai revăzut; cu ce sentimente? tranșă Gerard.

Stephanie se întoarse cu spatele.

– Cu ce drept i-ai spus că sunt a ta? A crezut c-am făcut dragoste… Asta ai vrut, nu-i așa?

– Nu, de altfel, nu s-a grăbit să tragă concluzia asta.

Gerard se apropie de ea, și coborî tonul.

– Stephanie, ești a mea din prima zi… Simți și tu asta… Nu?

– Nu.

– Mincinoaso…

N-o atingea, dar era atât de aproape încât ea parcă-i auzea bătăile inimii.

Femeia închise ochii să nu-i mai vadă chipul.

– Când o să încetezi să mă amețești?

– Tu ești cea care mă torturează, îi șopti la ureche, acoperind-o cu o ploaie de mici sărutări tandre.

– Julia se va întoarce dintr-o clipă în alta, protestă femeia, încercând să-l împingă.

– Julia nu se întoarce niciodată la o asemenea oră, când se duce la dans. Mi-a spus că nu se-ntoarce înainte de a se lumina, replică el, în timp ce buzele lui le căutau pe ale ei.

– N-ar trebui să fii aici!

Mai devreme, nu vrusese să-l invite pentru un ultim pahar pentru că se temuse de un interludiu de genul ăsta…

– Oh, Stephanie, te doresc… Te iubesc. Te-am iubit încă de la început, și din cauza prostiei mele, a geloziei, mi-am risipit cinci ani din viață. Să nu mai pierdem timp prețios, draga mea…

Femeia șovăi în brațele lui.

– Eu… Nu sunt sigură…

– Sigură de ce? Că vrei să te măriți cu mine? Că mă iubești?

Îi ridică bărbia, silind-o să-l privească drept în ochi, apoi puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut ardent.

– Te iubesc, Stephanie…

– Mă iubești? Sau… mă dorești? În ziua aceea, la hotel, când m-ai chemat ca să mă convingi să te urmez la Londra, mi-ai spus că pentru tine era vorba de o răzbunare. Nu mi-ai vorbit despre dragoste. Cum să știu dacă ești sincer azi? Cum să știu dacă nu-i o nouă formă de șantaj, ca să mă faci să-ți cedez?

Pe chipul bărbatului apăru un rictus amar.

– Eram prea gelos ca să recunosc cât te iubeam încă, în ciuda trecerii anilor. Adu-ți aminte că te văzusem la braț cu Cameron, cu o zi înainte. Am crezut că o să te măriți cu el dacă nu interveneam destul de repede. Am folosit metode drastice, dar eram aproape sigur că nu erai îndrăgostită de el. Erai a mea… Din clipa în care te-am văzut la petrecerea aceea, am

simțit lucrul ăsta… Stephanie, și tu ai simțit același lucru. N-are rost să spui că nu; ți-am citit asta în privire.

Femeia întoarse capul, tremurând.

– Dar este dragoste, sau numai dorință? insistă ea.

O sărută pe ceafă cu ardoare.

– E o dorință, draga mea, bineînțeles; toți îndrăgostiții au nevoie să dovedească ceea ce simt. Când te-am cunoscut, erai o adolescentă fără experiență. Am crezut o clipă că am fost impresionat mai ales de inocența ta. M-am înșelat; astăzi, știu că ceea ce simt este și mai profund ca altădată… Ah, Stephanie!

O strânse în brațe cu toată puterea.

Avea dreptate.

Și ea știuse de la bun început că era bărbatul vieții ei. Evan fusese întotdeauna doar o umbră, în comparație cu Gerard.

Stephanie și Gerard erau născuți unul pentru celălalt.

– Draga mea… Draga mea… Răspunde-mi.

– Te iubesc, dragul meu.

De acum, cuvintele erau inutile.

Sfârșit